

SERGE BRUSSOLO

Noaptea lupului

Traducere din limba franceză de
Nicolae Constantinescu

PARALELA 45

Avertisment

Astăzi este de bonton, când se fac referiri la zeii vikingi, să se folosească pronunția corectată a numelor nordice. Astfel, Walhalla devine fonetic Valeul, Thor, Dzor, Odin, Ozin și așa mai departe... Devenit circumspect de la prea faimosul „Maozedong”, cu care nimeni n-a reușit să se obișnuiască, autorul a ales să păstreze forma veche a acestor nume bine-cunoscute ca să nu deruteze publicul.

Cât privește aventura vikingă, este util de precizat că aceasta a fost de scurtă durată: nici două secole. După ce au fost defăimați și acuzați în mod exagerat de toate barbariile, vikingii se bucură astăzi de o schimbare bruscă de opinie, care tinde să-i prezinte ca pe niște marinari simpatici, făcându-și în mod corect meseria de prădători (și să le fie de bine dacă asta le dădea ocazia să ucidă sau să captureze țărani nefericiți ca să-i vândă în marile piețe de sclavi din acea epocă!). Încă o dată, excesul duce la exces. Care e adevărul? Chiar specialiștii recunosc că, în definitiv, nu știu mare lucru despre această civilizație ciudată, ponegrită de grămaticii și istoricii timpului. Scrierile respective sunt mincinoase, părtinitoare... sau complet realiste? În orice caz, ele par deseori contradictorii.

Înainte de a începe povestea care urmează, cititorul va trebui să facă unele ajustări îndeosebi în ceea ce privește vârsta protagoniștilor, care îi vor părea poate extraordinar de tineri. Însă nu trebuie să uite că, în acea perioadă, erai

considerat adult de la 12 sau 13 ani. Iar relațiile de familie erau destul de diferite față de cele de astăzi. Copiii părăseau foarte devreme casa părintească ca să fie plasați în „familii-gazdă”, pentru călirea caracterului și pentru a ușura alianțele dintre clanuri.

AUTORUL

Noaptea lupului

Lupul și-a rupt lanțul. Iată-l, aleargă, siluetă enormă la orizontul lumii. Se grăbește la o întâlnire fatală, fixată din veșnicie. Într-o clipă, va deschide fălcile să înghită luna și soarele. Atunci, lumina se va stinge pe cer și noaptea va cădea peste Asgard, castelul zeilor, precum și peste Midgard, pământul din mijloc, unde sălășluiesc oamenii...

Lupul și-a rupt lanțul. Din toate colțurile orizontului, războinici colosali se ridică și se adună pentru ultima bătălie, pentru haosul final. Chiar și șarpele uriaș, care înconjoară lumea, și-a ridicat îndată capul. Veninul îi curge din gură fără curmare, otrăvind ogoarele.

Este ultima luptă a divinităților. Aruncate una împotriva alteia, vor pieri cu sabia în mână și orice viață se va stinge, iar vântul nu va mai stârni decât vijelii de cenușă negricioasă.

Lupul Fenrir și-a rupt lanțul. Va înghiți luna și soarele. Vârsta tenebrelor se va statornici pe câmpul de bătălie al zeilor morți. Va fi întunericul timpurilor noi hărăzite deznădejdi.

Da, într-o clipă, lupul va sfâșia aprig soarele, căci a sunat ceasul de pe urmă al lumii. Azi e Ragnarök, crepusculul zeilor.

Sfârșitul timpurilor.

Mâine, când vor deschide ochii, bieții oameni vor vedea doar întuneric, pentru că cerul va fi asemenea unui lac de cerneală. Atunci, vor fi obligați să învețe să trăiască bâjbâind, singuri într-o lume fără zei și fără lumină. Atunci, vor fi

nevoiți să se lovească de lucruri ca orbii și să accepte să iubească femei cărora nu le vor vedea niciodată chipul, să crească copii care le vor rămâne veșnic necunoscuți.

Tremurați, frați oameni, și priviți haosul din jurul vostru, pentru că vor fi ultimele imagini pe care vă va fi dat să le vedeți!

Lupul e aici...

Fenrir sare, își înfige colții în soare, care se frânge și se stinge.

Azi e sfârșitul lumii cunoscute.

Azi e... *Ragnarök*.

Scheletele de fier

Noaptea nordică îi îngheța răsuflarea Ingăi. Aburul care îi scăpa printre buze se preschimba în paiete de chiciură de îndată ce-i ieșea din gură. Inga se opri. Pădurea îi părea vie, plină de troli și duhuri rele. Trebuia să facă eforturi ca să reziste panicii care i se insinua în piept. De obicei, nu era fri-coasă, dar se temea de lucrurile care mișună în întuneric. Piticii, spiridușii erau gata oricând să le pună la cale o festă răută-cioasă oamenilor.

Mâna înmănușată în piele a doamnei în negru se așeză pe încheietura ei, dându-i de înțeles că nu trebuia să meargă mai departe. Inga încremenii. Avea șaisprezece ani. Cu două zile în urmă, fusese vândută într-o piață de sclavi de jefuitorii vikingi, care o smulseseră din sânul familiei cu trei săptămâni înainte. Doamna îmbrăcată în negru o cumpărase pe un pumn de argint tăiat în bucăți, care fusese cântărit cu grijă cu balanța, nelipsită de la toate schimburile comerciale.

— Stai, nu mai mișca! șopti femeia. Vor veni. Vin întotdeauna în serile când e foarte frig, pentru că, atunci, copiii mor mai repede.

Inga o privi pieziș. Doamna, înfășurată într-o capă neagră cu glugă, se confunda cu întunericul. Abia dacă i se distingeau fața albă, frumoasă, dar încremenită, a cărei gură nu zâmbea niciodată.

Inga dădu din cap. Dârdâia de frig și strângea maxilarele să nu-i clănțane dinții. La șaisprezece ani, era zveltă, cu nasul

cârn și obraji plini de pistrui. Părul blond, prins în coadă de cal, zburătăcea în aerul înghețat. Aruncă o privire printre trunchiurile copacilor. Un dâmb ocupa centrul luminișului.

— E locul unde-i abandonează, îi explicase stăpâna. Sătenii vin să-și lase aici copiii infirmi ca să-i mănânce lupii. Dar, de cele mai multe ori, mor de frig. Trebuie să fim prudente. Țăranilor nu le place să fie salvați acești plozi. Preferă să-i știe morți și mâncați de sălbăticiunile pădurii.

— De ce? întrebă cu naivitate Inga.

— Pentru că vikingii urăsc slăbiciunea. Dacă le-ar permite infirmilor să trăiască, asta ar însemna pentru ei slăbirea rasei, ar însemna să aducă atingere ordinii naturale a lucrurilor. Iar ordinea naturală cere ca ființele slabe și betege să piară. Așa se întâmplă cu animalele.

Inga lăsă capul în jos, fără să mai pună întrebări. Provenea dintr-o insulă situată mai la sud, unde creștinismul reușise, în cele din urmă, să prindă bine rădăcini. Credințele de la început ale vikingilor se diluaseră în apa sfințită a noilor precepte.

Își amintea că mama ei, Herra Ollafsdottir¹, obișnuia să spună:

— Vikingii sunt oameni răi, îl urăsc pe Hristos deoarece lor crucea le evocă imaginea unei ființe învinse, torturate și muribunde. Au doar dispreț pentru o asemenea ființă. Iubesc doar zeii războinici, aroganți și proști. Pretind că-l adoră pe Odin, pe Thor, dar toți sunt în realitate fiii vrednici ai lui Loki².

— Nu adormi! șopti doamna în negru la urechea fetei. Vrei să mori înghețată? Ia arma asta. Poate va trebui să alungăm lupii. Nu uita că atacă întotdeauna pe la spate. Sar pe umeri, îți apucă ceafa între maxilare și încep să se legene ca să-ți rupă vertebrele. Nu trebuie să te întorci niciodată cu spatele la ei. Ai înțeles?

¹ Literal, „Hera fiica lui Olaff”. Numele de familie nu exista încă. Era suplinat de indicarea relației de rudenie sau de o poreclă (*n.a.*).

² Loki, zeu farsor și răufăcător, pus tot timpul pe glume nefaste. Mincinos, șarlatan, făcea rău doar ca să se distreze (*n.a.*).

— Da, stăpână, murmură Inga, strângând între degete mânerul pumnalului.

Apoi, îl privi cu atenție. Era un fier de proastă calitate. Vikingii nu știau să facă arme bune. Săbiile lor se îndoiau în timpul luptelor. Coifurile lor nu foloseau la nimic. Inga putea să-și dea seama dacă metalul era sau nu bine călit doar atingându-l ușor. De câțiva ani, grava motive pe bijuterii, veselă de argint, chiar și pe coifuri și săbii.

— Auzi! o avertiză doamna în negru. Vine cineva. Ascunde-te. Dacă ne vede, ne ucide.

Inga se spuse. De când ajunsese pe insula corbilor, nu se mai mira de nimic. Aici, timpul părea că se oprise în loc. Oamenii își păstraseră credințele de altădată și aveau o ură îndârjită față de creștini. A veni în sprijinul neajutoraților li se părea o aberație.

— Tu ești o fată de la oraș, îi spusese stăpâna ei, rânjind, la puțin timp după ce o cumpărase. N-ai habar de legile după care trăim în acest colț pierdut al mărilor. Aici, îi aruncăm și acum pe bătrâni din vârful falezelor când nu mai sunt de niciun folos comunității. Nu îngrijim bolnavii, ci îi abandonăm într-un loc izolat, încredințându-i divinităților, e mult mai simplu.

Se apropia un om, făcând să trosnească crengile sub picioare. Era un bărbat puternic, bărbos, cu o bonetă de lână trasă pe cap până în dreptul ochilor. Cu un aer posac, ținea în brațe un bebeluș înfășat într-o pânză. Sugarul, amețit cu hidromel pentru ceea ce avea să urmeze, dormea dus.

Bărbatul îl așază în vârful dâmbului și îi întoarse spatele fără să-l mai privească. Îi era rușine, dar nu pentru că își abandonase copilașul lupilor, nu, ci pentru că zămislise un fiu cu un picior mai scurt decât celălalt. Luase hotărârea să arunce vina pe femeia lui. Prea bătrână. „S-a stricat fătătoarea”, își zicea el. Fusesse folosită de prea multe ori. Trebuia s-o schimbe. Să-și ia o concubină tânără, în stare să nască copii fără să-i facă surprize urâte. Grăbi pasul. Gata! Nu avea foarte mare importanță, mureau mulți copii mici. Supărător ar fi fost dacă

s-ar fi aflat. Nu voia ca tovarășii lui de luptă să creadă că-i scăzuse atât de mult virilitatea, încât concepea copii infirmi. Nu i se spunea Otar Marele Stejar? Un stejar nu putea suporta să procreeze vârstare diforme.

„N-am să mă mai ating de ea, hotărî el. Data viitoare ar fi în stare să facă un plod cu rât de porc!”

Bărbatul dispăru printre copaci, așteptând momentul când lupii, ațâțați de mirosul de carne proaspătă, vor da semnalul de adunare cu urletul lor.

Inga își îndreptă spatele. Trebuia să se miște. Frigul o prindea în carapacea lui. Nu-și mai simțea degetele. Era sigură că gerul i le lipise de mânerul pumnalului.

„Să luăm copilul și să plecăm!” își repeta ea. Nu mai putea. Fiică a orașului, încă nu se obișnuise cu frigul intens, care o pătrundea până în măduva oaselor.

„Am impresia că venele mi se preschimbă în tuburi de sticlă, își spuse ea. Se vor sparge îndată ce voi începe să merg.”

— Așteaptă, repetă doamna în negru. Nu mai suntem singure. Nu simți mirosul?

— Lupii? gemu Inga.

— Nu, oamenii, răspunse castelana cu voce înăbușită. Alți oameni, și mai răi. Le simt duhoarea. Nu mișca, ăștia ne-ar captura ca să ne schingiuiască. Dacă vrei să-ți păstrezi mutrișoara drăguță, stai țeapănă ca acest copac... și ține-ți răsuflarea. Aburul care îți iese din gură te dă de gol.

Inga se lipi de trunchiul acoperit cu paiete de chiciură. Inima îi făcea un zgomot enorm în piept. Ai fi zis că un trol fierar lovea într-o nicovală cu un ciocan mare înfășurat în piele.

Doamna nu se înșelase. Doi necunoscuți se iviră brusc din tufișurile mărăcinoase. Bărboși, înfășurați în zdrențe. Ca să scape de colții frigului, își frecaseră fața cu grăsime de focă. Șușoteau într-o limbă pe care Inga nu o înțelegea. Ajunși la poalele dâmbului, dezgoliră copilul. Infirmitatea lui păru să-i bucure. Îl puseră iute într-o desagă și plecară în grabă pe unde veniseră.

— După ei! șopti doamna în negru. Dacă merg pe jos, înseamnă că au tabăra aproape. Cunosoc rasa asta ticăloasă, întotdeauna dau târcoale locurilor unde sunt abandonăți copiii.

— De ce? îndrăzni să întrebe Inga. Credeam că vor, poate, să adopte bebelușul.

— Sărmană toantă! șuieră castelana. Sunt furnizori de monștri. Lucrează pentru actorii de bâlci, saltimbanci. Ei produc anomalii ale naturii, gnomi și alte fenomene umane ca să-i distreze pe regi. Și nimic nu e mai maleabil decât un bebeluș cu scheletul încă moale. Îi poți deforma după cum dorești. Un sugar e un aluat maleabil... o marionetă din lut, pe care o răsucești în toate felurile. După ce-l supun câțiva ani acestui regim, îl vând cu un preț bun, pretinzând că e un copil născut din împerecherea unui trol cu o țărancă sau o creatură căzută din văzduh.

Inga înghiți cu greu. Niciodată nu și-ar fi imaginat că puteau să existe astfel de lucruri, dar e adevărat că își petrecuse ultimii șase ani aplecată deasupra unui banc, cizelând modele delicate pe bijuterii și farfurii din metal prețios. Răpirea o aruncase într-o lume necunoscută, un univers barbar ivit de-a dreptul dintr-un trecut pe care îl credea apus de multă vreme.

Cele două femei mergeau repede, evitând să calce pe crengi, ca să nu-și dea de gol prezența. În veșmintele ei negre, doamna părea o creatură născută din tenebre, o prințesă neagră din rasa elfilor, coborâtă pe pământ spre nenorocirea oamenilor, aceste ființe abjecte, aflate la jumătatea drumului între porc și baligă.

Deodată, se opri brusc în spatele unui trunchi. Un fulger argintiu luci în mâna ei. Inga înțelese că era un pumnal de abordaj, a cărui gardă în formă de cochilie indica o prelucrare necunoscută. Nu era deloc uimitor, deoarece vikingii călătoreau până foarte departe și aduceau mii de lucruri ciudate.

— Uite-le tabăra, șopti doamna în negru. Ai grijă, va fi periculos. Dacă te capturează, ai face mai bine să-ți tai gâtul, pentru că îți vor rupe mâinile și picioarele și le vor rearanja

după voia lor ca să facă din tine o curiozitate. Printre ei se află chirurghi foarte pricepuți. Dacă îți blochează calea, nu ezita să-ți croiești drum cu vârful pumnalului. Nu șovăi, animalele astea nu merită milă.

Inga miji ochii. Teama o făcuse să nu mai simtă frigul. Degetele își găsiră cu ușurință locul pe mânerul pumnalului, căci era obișnuită cu armele. Ca să le graveze, le întorcea tot timpul. Nu avea față de ele acea stângăcie înspăimântată proprie tinerelor.

Ceva ciudat puneă stăpânire pe ea, amestecându-se cu spaima. O exaltare înăbușită. Brusc, deveni conștientă că îi plăcea ceea ce i se întâmpla, iar descoperirea asta îi provocă un fel de euforie. Se gândi la atelierul ei, la scule, la munca migăloasă de cizelare care fusese toată viața ei până în ultima lună.

„Într-un fel, mă plictiseam, își spuse ea. N-aveam altă perspectivă decât să-mi aleg un logodnic dintre calfe și să ducem mai departe prăvălia. De preferință, un logodnic pe placul mamei mele. Un băiat amabil și lipsit de personalitate, care, chiar și în pat, m-ar fi considerat patroana lui. Piotr cu mâinile frumoase ar fi fost foarte potrivit. Știu că mama îl alesese pe el. Îi plăcea. Dacă ar fi fost mai tânără, l-ar fi luat ea. Așa, mi-l oferea mie.”

Răpirea, imprevizibilă, anulase toate astea, iar acum era în zdrențe, într-o noapte rece ca gheața, pe o insulă pierdută, cu pumnalul în mână, pregătindu-se să înjunghie fabricanți de monștri.

Oare visa?

— Vor bea și vor dormi, șopti doamna. Vezi cortul cel mare? Acolo se află speciemenle la care lucrează. Nu vor da alarma, pentru că sunt năuciți de leacurile care li se dau ca să-i ajute să suporte durerile aranjamentelor aberante la care e supusă anatomia lor.

— Va trebui să-i eliberăm? întrebă Inga.

— Nu, pentru ei e deja prea târziu, răspunse castelana cu voce înăbușită. Ocupă-te numai de bebeluș. Nu pot să-mi

umplu conacul cu monștri, ar însemna să le cer prea mult sătenilor. Chiar și așa le este destul de greu să accepte ideea că le dau ajutor infirmilor.

Tăcu. Un foc ardea în mijlocul taberei ca să țină lupii departe. Caii dormeau în apropiere, sub o pătură, cu picioarele împiedicate.

Cei doi bărbați intrară repede într-un cort mic. Un bătrân rămase ascuns lângă bivuac, rezemat de lance, stând de pază. După felul în care i se legăna capul, se putea ghici că n-o să reziste mult asalturilor somnului.

Tinerei Inga nu-i mai era teamă. Ceva ciudat și fierbinte curgea în venele ei, o licoare, o otravă care o făcea să se simtă altfel de cum fusese până atunci. Nu se mai recunoștea. Unde era tânăra cuminte, aplecată peste masa ei, cizelând cu meticulozitate inele și coliere? Se revedea aruncând din când în când o privire spre ucenic. Piotr nu era un băiat urât, dar nu simțea nimic pentru el, poate doar o vagă curiozitate sexuală. *Cum o să fie când va sta culcată sub el?* O să fie îndemânat, sau stângaci ca majoritatea băieților?

Atunci simțise adevărata teamă, între scule, lumânarea din seu de balenă și bijuteriile de argint etalate pe masă. Așa i se va scurge tot restul vieții? La căldură, departe de lume, în concul vătuit al casei familiale? O existență de artizan, corectă, fără surprize... asta dacă n-avea să izbucnească un război sau ciuma, care puteau veni oricând. Se uita la mama ei, grasă, cu şuvițele de păr blond bătând acum în cenușiu. Mama detestase viața aventuroasă a soțului ei. O escapadă îi adusese acestuia moartea prematură. Atunci, mama dorise să se îndepărteze cât mai mult de ocean, de țărmurile bântuite de jefuitorii cu coifuri conice, căutase refugiu în mijlocul orașelor, acolo unde tâlharii se loveau de ziduri solide, mai greu de incendiat decât satele de pescari.

Dar Inga chiar voia să ducă o astfel de viață?

— Acum! șopti doamna în negru. Bătrânul a adormit. Strecoară-te în cort și caută bebelușul. Nu-ți pierde timpul cu altceva. Îți voi asigura protecția. Repede!

Inga se desprinsese de copac. I se părea că picioarele nu-i mai atingeau pământul și alerga cu ușurința unui elf. Ocoli focul taberei și se strecură în cortul din piele de capră. O izbi imediat mirosul de transpirație și de urină. Se opri brusc la intrare. Forme ciudate de fier luceau în întuneric. La început crezu că erau armuri îngrămădite, apoi își închipui că avea în față schelete de oțel aruncate claie peste grămadă. Probabil cadavre divine, rămășițele unor zei asasinați de troli. Făcu un pas înainte și iluzia se risipi. Erau adolescenți culcați pe paie. Corpurile lor erau prinse într-un fel de mașinării ciudate, de cuști care le răsuceau brațele și le obligau să crească anapoda.

„Forme...”, își spuse ea îngrozită. Își aminti explicațiile doamnei în negru. Copiii, marionete de lut, cărora li se deforma scheletul cu ajutorul unor corsete de fier, unor mănuși de metal. Îi privea acum, întinși la picioarele ei, prizonierii unui somn artificial provocat de o licoare. Unii aveau capul prins într-o cușcă pătrată, care forța oasele craniului să ia aspectul cubic al unei mici cutii vii; alții aveau șira spinării prinsă într-un corset care le-o curba cât se putea de mult, ducând capul nefericitului între picioare și nasul peste penis... Și atâția alții...

Inga își dădu seama că își ținuse răsuflarea și era gata să se sufocă. Fabrica de monștri îi provoca ametele. Se forță să se miște, ca să rupă vraja rea. Unde se afla bebelușul? Îl văzu într-un butoi despicat pe jumătate, care îi ținea loc de leagăn. Nu se trezise, cufundat în somnul greu provocat de hidromelul pe care i-l turnase pe gât tatăl lui. Îl luă și îl strânse la piept.

— Hei! Tu, târfo..., bombăni deodată vocea unui bărbat care se trezea. Ce faci aici?

Inga se trase înapoi. Hipnotizată de copiii prizonieri ai „mașinărilor”, nu fusese atentă la paznicul care dormea pe paie, în mijlocul nefericiților. Acum omul se ridica, scund, dar solid, cu scăfârlia rasă, lucru ce-l făcea să aducă a călău.

— Hei! Fraților! răcni el deodată. Hoațele de copii! Iar au venit ticăloasele alea de hoațe de copii! La arme! Ne jefuiesc! Ne jefuiesc!

Inga fu gata să cadă la ieșirea din cort. Mâna mare a bărbatului încercă să se agațe de umărul ei, dar doamna în negru își făcu brusc apariția și, cu o singură lovitură, lama ei tăie adânc antebrațul tâlharului, care se dădu înapoi gemând.

— Repede! o îndemnă femeia cu glugă. Fugi spre pădure, îți acopăr eu retragerea.

Și, fluturându-și capă, se năpusti spre bătrânul postat de pază și îl lovi cu pumnalul drept în piept. Moșneagul căzu în foc și flăcările îi cuprinseră hainele și părul. Imediat se răspândi în aer un miros urât de carne arsă.

Câțiva bărbați ieșiră din al doilea cort, cu securea în mână. Imaginea acelei femei înfășurate în capă neagră, care se învârtea în mijlocul unei vijelii de chiciură, îi țintui locului.

— Nornele¹..., bâigui unul dintre ei.

O teroare superstițioasă îi înmărmurise la intrarea adăpostului lor de pânză. Castelana profită ca să lanseze pumnalul pe care îl ținea în mână. Lama se înfipse în umărul unui tâlhar.

— E prințesa neagră! răcni cel care părea conducătorul grupului. Scroafa! Puneți mâna pe ea! Prindeți-o odată!

Inga ajunsese acum prea departe ca să vadă ce se petrecea. Alerga din toate puterile, înghițind guri mari de aer rece, care îi îngheța plămânii. Zdruncinăturile alergării îl treziră pe bebeluș, care începu să plângă. Tânăra nu știa în ce direcție se îndrepta. Se temea să nu se rătăcească, să nu cadă în vreo crevasă sau să se înfunde într-o mlaștină, pentru că în acea parte a insulei se afla o regiune mlăștinoasă unde piereau frecvent ciobani și oi.

¹ Zeițe care, asemenea parcelor din mitologia greacă, guvernează destinul oamenilor. Erau reprezentate cu fața sub o glugă, care le ascundea trăsăturile (*n.a.*).

Se întrebă ce s-ar întâmpla cu ea dacă doamna în negru ar fi ucisă de hoții de copii. Cu puțin timp în urmă, era încă o tânără negustoreasă, omul de bază dintr-o mică afacere care prospera. O artistă cu degete de zână, căreia toate doamnele îi laudau talentul... Astăzi, gândea ca o sclavă, tremurând să nu-și piardă stăpâna. Nu se mai recunoștea, devenise alta...

Încremeni pe loc, gâfâind. Lupii aveau să adulmece urma sugarului. O vor încercui. Măinile micuțului îi frământau hainele, îi ciupeau pielea. Îi era foame și căuta sânul mamei.

Brusc, o masă întunecată se ivi din tufișurile acoperite de chiciură. Inga scoase un strigăt de spaimă, dar era Snorri, omul de încredere al doamnei în negru. Un cocoșat cu corpul diform, care nu avea niciun os crescut drept. Fața aplatizată părea de animal. Avea în mână un *bolox*, acea secure cu coadă lungă dragă vikingilor. O apucă pe tânără cu mâna liberă și o trase după el.

Inga nu-l auzise niciodată articulând vreun cuvânt și bănuia că era mut.

— Doamna..., zise ea, gâfâind. E în pericol... Trebuie s-o ajuti...

Dar servitorul n-o ascultă. O săltă de mijloc și o urcă în căruța pe care o adusese cât putuse de aproape în vederea plecării grabnice.

— Doamna..., repetă Inga.

Atunci începu să bată vântul, scuturând cu zgomot cren-gile de deasupra capului. Chiciura zbura în vârtejuri. În sfârșit, femeia cu glugă neagră apăru printre copaci. Sări în căruță, fără să scoată o vorbă. Snorri dădu bice cailor cu picioare scurte, care se avântară în noapte, urmați de strigătele de furie ale hoților de copii.

Doamna cu chip de porțelan

Inga moțăia în partea din spate a căruței, ținând bebelușul la piept. Emoțiile din ultimele ore o epuizaseră, făcând-o să treacă de la agitația extremă la apatia profundă, care nu întârziase să ia aspectul unei toropeli în brațele căreia se lăsase să alunece cu bucurie.

În minte îi veneau imagini din viața ei trecută... Vremuri vechi, când încă ducea o existență normală. Dar parcă trecuseră o mie de ani de atunci!

Mai întâi, îl vedea pe tatăl ei pe plajă. O amintire de când era mică. Bărbatul era înalt, un colos cu barbă blondă, cu păr lung și buclat. Cunoștea legendele apelor. Vorbea despre șarpele Jormungand, care formează un cerc pe mare, de jur-împrejurul lumii, și își mușcă coada. Se va trezi de Ragnarök, ziua sfârșitului lumii, după ce zeii se vor fi ucis între ei și lupul Fenrir va fi mâncat soarele.

Inga îl asculta cu gura căscată. Mamei sale nu-i plăceau poveștile astea barbare. Nu-i plăcea să-și aducă aminte că și soțul ei fusese viking, pirat, jefuitor și că se îmbogățise furând aurul și argintul mănăstirilor creștine. Îi era rușine de asta.

— Când era tânăr, se grăbea ea să mormăie, când Inga o întreba despre el. Nu știa ce făcea. Se lăsa târât de tovarășii lui de pungășii. Nu trebuie niciodată să ascuți laudăroșeniile bărbaților. Expedițiile alea nu aduceau nicio glorie. Imaginează-ți o hoardă de flăcăi vânjoși ca bivoli, în mâini cu arme

de tot felul, atacând bieți țărani și preoți cu barbă căruntă! Cu ce te poți mândri după aceste masacre?

Inga nu știa ce să răspundă. Știa doar că privirea tatălui ei se tulbura când se îndrepta spre ocean.

— Astea sunt lucruri vechi, murmura el, mângâind-o pe cap pe fiica sa. Timpurile s-au schimbat. Vechilor zei le plăceau sângele și luptele. Spectacolul masacrelor îi înveselea. Așa că ne luptam. Nu trebuia nicidecum ca zeii să fie lăsați să se plictisească, s-ar fi supărat pe noi. Noi eram bufonii lor. Trebuia să-i distrăm.

Inga nu înțelegea tot ce spunea tatăl ei. Se numea Ulf cu dinții albi. *Ulf* înseamnă „lup” în vechea limbă a scandinavilor.

Când râdea, ai fi zis că dintre buze îi ieșeau colți. Ar fi stârnit teamă dacă n-ar fi fost atât de blând.

Uneori, când se certau, mama îl făcea păgân, asasin... hoț.

Nu mai voia să audă de vikingi, de ambarcațiunile lungi cu provă în formă de dragon, acele *knerrir*, pe care francezii se încăpățâneau să le numească *drakkar*¹. Îmbrățișase creștinismul, ca mulți dintre semenii ei. Vechile idealuri războinice fuseseră șlefuite de obligațiile comerțului pe mare. Luptătorii cu coifuri de fier se transformaseră în negustori de blănuri.

Mama – se numea Herra, dar alesese să i se spună Maria acum, după ce se botezase – nu mai dorea să locuiască la marginea oceanului. Voia să-l îndepărteze pe soțul ei de acele influențe nefaste. Din păcate, bărbatul se înapoia mereu pe plajă, unde își lua și fiica cu el. Își umfla plămânii cu aerul iodat și își cufunda mâinile în nisipul umed. Povestea:

— Acolo, dincolo de cețuri, se înalță munții giganților de chiciură. În unele zile, se poate vedea curcubeul cu trei culori ce formează puntea dintre pământ și palatul zeilor, Asgard, care plutește în văzduh.

— Aș putea să urc pe acea punte? îl întreba Inga.

¹ „Drakkar”, cuvânt format greșit, provine din *dreki*, care înseamnă „dragon”, și se aplică numai sculpturii de la provă (*n.a.*).

— Nu, îi răspundea bărbatul, cu privirea pierdută în depărtare. De altfel, se va rupe în ziua când va veni Ragnarök și creaturile divine se vor lupta între ele pentru ultima dată.

Inga asculta. Uneori, bărbatul rămânea gol până la brâu și fetița putea să vadă cicatricile lungi care îi brăzdau spatele și coastele. Le urmărea cu vârful degetului. I se păreau frumoase. Mai târziu, își dăduse seama că cizelările făcute cu acul de gravat reproduceau deseori urma rănilor tatălui său. Dar numai ea știa. Începuse să le reproducă cu un băț pe nisipul umed, apoi pe lemn, cu un ac înroșit în foc. Într-o zi, a apărut oțelul, dar cicatricile erau aceleași. De aici venea talentul ei, de la acele urme care șerpuiau pe spatele unui fost pirat. Lovituri de sabie, lovituri de sulită...

— Pe vremea aceea, zalele erau proaste, îi explica Ulf. Fierul era prea moale.

S-ar fi zis că vorbea despre o epocă pierdută în hățișul secolelor.

Mama, Herra, sau, mai curând, Maria, îi cerea să tacă îndată ce începea să povestească incursiunile pe apă și acele *strandhögg*, atacuri ucigașe, în care mănăstirile bogate erau prădate așa cum ai goli un iepure de măruntaie înainte de a-l arunca în cratiță.

— Noi suntem negustori cinstiți, repeta mama ei. Când ai să-ți scoți din cap porcăriile astea? Otrăvești mintea copilei cu poveștile tale despre jafuri.

Dar tatăl nu se obișnuia cu straietele de burghez. Se simțea stingher în hainele acelea, așa cum se simțea stingher pe străzile aceluia oraș al comerțului, unde se întâlneau negustori veniți din toate părțile.

Casa era un bârlog moale unde era prea cald, unde se sufoca. Onoarea și bunurile le dobândise cu aurul jafurilor, dar nu trebuia să se mai vorbească despre asta. O viață de căință nu ar fi fost de ajuns să șteargă păcatul originar. Mama făcea donații mari preoților creștini, care veneau deseori în prăvălie. Bisericii îi plăceau lucrările de orfevrărie, mai ales când le plătea cu binecuvântări și nu cu bani peșin!

Inga nu mai știa în cine să creadă... În divinitatea crucificată, cu figura ei jalnică de victimă, sau în divinitățile tunătoare și pline de furie din Asgard?

Într-o zi, pe plajă, Ulf îi ceruse fiicei sale să se dezbrace până la brâu ca el și își desfăcuse de la gât un mic pandantiv din oțel care reprezenta ciocanul lui Thor, zeul marțial și clocotitor drag vikingilor. Îi spusese:

— Într-o zi, se vor întoarce. Nu vor ști că ești fiica lui Ulf cu dinții albi, care a fost un iscusit jefuitor de prim rang. Te vor lua ca pe celelalte. Nu vreau să ți se întâmple asta. Pentru un băiat, nu mi-ar fi fost teamă, dar o fată... Întotdeauna ți-e teamă pentru o fată.

Aprinsese un foc mic și pusese medalia în flăcări. Ea își schimbase lent culoarea.

— Mama ta se va supăra, dar n-are importanță, șoptise el. Vei fi protejată, asta contează.

Inga avea doisprezece ani, ghicise că o s-o doară, totuși era Inga Ulfsdottir, Inga fiica lui Ulf, și n-avea să plângă. Se întinsese pe nisipul umed cu ochii spre cer. Ulf scosese medalia înroșită din foc cu vârful cuțitului și o lăsase să cadă pe pieptul fiicei sale, între sâni mici, abia mijiți. Pielea sfârâise. Inga își înfipse degetele în nisip și strânse din dinți ca să împiedice țipătul ce voia să-i țâșnească din gură. Ulf apăsă pe medalie cu mânerul cuțitului, pentru ca desenul să se întipărească adânc în piele. Gata. Apoi, scoase un bandaj din sac, smulse medalia cu o mișcare bruscă și așezase pansamentul pe piele acolo unde desenul ciocanului își imprimase conturul umflat.

Când descoperise acest semn, mama tunase și fulgerase. De data asta, se certase rău cu soțul ei. Nici Inga nu fusese scutită. Herra îi strigase:

— De ce l-ai lăsat să-ți facă asta, proasto? Puteai să fugi. Chiar crezi tot ce spune? Îl admiri? Crede-mă, e mult mai ușor să fii cinstit decât să trăiești ca un bandit!

Anii trecuseră. Tatăl ei voise să se ocupe de construcții navale ca să fie mai aproape de ocean. Dar pe când proba una dintre ambarcațiuni, pieri într-un naufragiu, lăsând în urma lui datorii mari.

Inga plânse, dar, în adâncul inimii, știa că tatăl ei era mult mai fericit pe apă, lângă zeul Njord, rege peste Noatun, decât în bârlogul prea cald, prea strâmt al prăvăliei, unde atmosfera era apăsătoare, încărcată de praf de aur.

O zdruncinătură mai puternică decât celelalte o trezi pe tânără din somn. Se ridică pe jumătate, legănând instinctiv copilul. Era amețită. Se crăpa de ziuă. Căruța mergea pe un drum accidentat, printre două șiruri de pini albaștri.

Cu o lună în urmă, era încă aplecată peste crucifixul încrustat cu pietre prețioase pe care îl lucrase pentru o mănăstire bogată de pe coasta Nordflüngului. De data asta, preoții plăteau, așa că se cuvenea să-și dea toată osteneala! Lucrase din greu, cizelând ca de obicei cicatricile tatălui ei pe acel obiect al unui alt cult decât al ei. În pofida îndemnurilor mamei sale, Inga nu reușise niciodată să aleagă: îngerii sau trolii... Dumnezeu sau Odin... Satana sau Loki... Fără să vrea, se încăpățâna să împărtășească în taină părerea lui Ulf: la ce ajutor te puteai aștepta de la un zeu muribund, atârnat pe un instrument de tortură? Thor cu ciocanul lui era mai bun.

După ce terminase treaba, crucifixul fusese închis într-o casetă.

— Trebuie să i-l predai în mână părintelui stareț, mormăise Herra. El îți va înmâna ultima parte din plată. Nu pot să ți-l dau pe Piotr să te însoțească, am nevoie de el la treburile obișnuite. Vor merge cu tine doi servitori cu securi.

Mănăstirea se ridica pe malul oceanului, într-un mic golf pustiu. Poziția asta trezise vechile spaime ale mamei.

— Te vei îmbrăca în sărăntoacă, hotărâse ea. O să iei căruța veche ca să nu bată la ochi. Nu zăbovi pe drum. Încearcă să te alături unui convoi cu escortă.

Îi împuiase capul cu recomandări.

În ziua hotărâtă, Inga îmbracă haine zdrențuite, își împleti o cosiță și ascunde caseta în cutia căruței. La gândul că va pleca de acasă, simțea cum o cuprindea un val de euforie.

Ca și tatăl ei, se sufoca acolo. Nu-i plăceau nici privirile de îndrăgostit ale lui Piotr, de când patroana îi adusesese la cunoștință planurile ei matrimoniale. Ghicea că, după ce ar deveni stăpânul prăvăliei, tânărul le-ar face viața grea. Îi era teamă să nu cedeze, căci adeseori curiozitatea trupească și poftele senzuale le împingeau pe tinerele de vârsta ei la cele mai mari prostii.

Așezată între cei doi servitori, în căruța care scârțâia din toate încheieturile, Inga se gândea: „Ar trebui să se întâmple ceva...” Visa la un cataclism vag, care s-o împiedice să se întoarcă acasă. Își repeta că ar fi trebuit să aibă curajul să fugă. „După încheierea tranzacției, cu punga pe care mi-o va da părintele stareț”, își spunea ea. Dar știa că nu va face nimic. Capcana o va prinde în cleștele ei. O capcană urâtă, în care risca să se zbată până când va deveni o femeie bătrână. O capcană în care s-ar găsi prinsă cu Piotr în patul ei și cu un plod în pânțece în fiecare an...

Ajunseseră cu bine la mănăstire. Când scosesse crucifixul, părintele stareț mângâiasse mult timp ornamentele măiestre, fără să știe că atingea cicatricile lui Ulf. Rănile unui jefuitor, rănile unui păgân.

Despre atacul propriu-zis, Inga păstrase după aceea doar o amintire confuză.

Răsunaseră deodată țipete, zgomote înăbușite de uși sparte.

— Dumnezeu mare! bâiguise abatele, făcându-și semnul crucii. Să ne ajute puterea divină!

Apoi ușa se făcuse țandări și doi bărbați cu coifuri, scuturi rotunde și securi cu coadă lungă năvăliseră în încăpere. Lovită în frunte, tânăra își pierduse cunoștința. Ultima imagine pe care și-o amintea era aceea a capului părintelui stareț, care se rostogolea pe dale, retezat scurt din dreptul maxilarului de

jos. Acel cap părea atât de incredibil de uimit, încât Inga nu se putuse abține să nu pufnească în râs.

Mai târziu...

Mai târziu se trezise în *knorr*, în timp ce ambarcațiunea se îndrepta deja spre larg. O durea cumplit capul. Își atinsese fruntea care sângera puțin acolo unde o lovise coada unei *bolox*. La pupă stăteau înghesuite câteva femei și dârdâiau de frică. Tinere adunate din satele de pe coastă, care acum ardeau între dune, acolo, departe, în urma lor.

Le cuprinsese foarte repede răul de mare și fuseseră atât de ocupate să vomite peste bord, încât uitaseră să se mai jelească. Inga nu avusese nimic, pentru că în venele ei curgea sânge de viking. Războinicii râdeau, indiferenți la spuma care îi stropea.

Erau înalți, înfășurați în zale ruginite, de proastă calitate. Săbiile și securile purtau ornamente prost gravate, pe care Inga le cercetase cu o privire profesională lipsită de indulgență. În mod ciudat, nu simțea nici pic de teamă. Era încă prea surprinsă ca să fie îngrijorată. Și apoi, nu la asta se gândise atât de mult: mâna destinului s-o elibereze de casă, de mama ei, de Piotr?

Își dăduse seama că dârdâia în hainele ude. Simțise privirea bărbaților plimbându-se pe corpul ei. Cuvântul *viol* răsunase pentru prima dată în capul ei. Tâlharii se exprimau într-un limbaj din care ea nu înțelegea toate cuvintele, dar pricepea sensul general al conversației. Acum făceau tot felul de comentarii despre anatomia prizonierelor. Voiau să știe când vor putea să înceapă să le îmboțoseze ca să le dubleze valoarea pe piețele de sclave. Era o practică obișnuită.

Șeful răspunsese că se vor apuca de treabă imediat ce marea se va domoli.

Inga se sili să nu plângă. Nu voia să-l dea de rușine pe tatăl ei. Când îi va veni rândul, îl va mușca pe bărbat și îi va smulge nasul sau obrazul cu dinții. Așa nu va sângera numai ea.

În noaptea aceea, tâlharii fuseseră prea ocupați cu scosul apei din ambarcațiune ca să se mai gândească la femei. Valurile înspumate cădeau peste *knorr* și jefuitorii stăteau în apă până la jumătatea pulpei. Captivele puseseră și ele mâna la treabă.

O tânără profitase că fusese dezlegată ca să sară peste bord. Dispăruse imediat, luată de tumultul valurilor.

— Încă o creștină care preferă să moară fată mare! exclamase unul dintre războinici, rânjind. Blestemate fie fecioarele îndopate cu apă sfințită!

Urmase o zi învăluită în ceață. Tăcerea luase locul vacarmului valurilor dezlănțuite. După ce luaseră repede o gustare formată din pește uscat, bărbații începuseră să se uite fix la femeile care tremurau de frig în rochiile ude. Inga era conștientă că pânza i se lipise de piept. Noaptea bântuită de furtună o epuizase, nu mai era sigură că o să aibă forța să se apere. Înțelesese că n-o să fie mai brează decât tovarășele ei de captivitate și că o să se lase posedată, protejându-și fața să nu fie lovită.

Bărbații trăseseră la sorți ca să stabilească cine o să înceapă. Inga se simțise apucată de glezne și târâtă pe scânduri. Două mâini o prinseseră de gulerul rochiei gata s-o rupă. Tânăra auzise pânza pârâind. Se gândise la Piotr, la mama ei, la căsuța sufocantă, atât de caldă, de plăcută...

Dar își dăduse seama că nu se întâmpla nimic. Bărbatul de deasupra ei se încruntase, bâiguise și arătase ceva între sânii ei. Ciocanul lui Thor însemnat cu fierul roșu, având în centru runele magice despre care se credea că atrag mânia zeului asupra celor care nu-i respectau slujitoarea.

Marinarii se adunaseră în jurul ei. Nu-i mai contemplau pielea albă, nu vedeau decât semnul de un roșu-închis, imprimat în piele cu ani în urmă. *Și runele...* Runele cu o putere atât de temut, încât trebuia să te ferești chiar și să le rostești cu glas tare.

La bord se stârnise brusc stupoarea. Superstițioși, marinarii se sfătuiau în șoaptă. Cine era femeia aceea tânără cu coșite blonde? De ce purta semnul lui Thor, zeul cu ciocanul, războinicul suprem, cel ce era invocat la ceasul bătăliilor? Să fi fost vorba de fiica unui *gothi*¹? Preoții erau rari la vikingi care preferau să se îngrijească singuri de credințele lor, dându-le întâietate de departe vrăjitoarelor, prezicătoarelor în stare să citească viitorul în câteva arșice... Oare tânăra însemnată era vrăjitoare?

— E prea tânără, mormăi un marinar. Poate că e o fecioară hărăzită cultului lui Thor... dar, în cazul ăsta, ce căuta la călugări?

Cel mai mult îi tulburau runele din centru. Acele semne pe care se străduiau să nu le citească. Cine, printre creștini, mai cunoștea acele simboluri străvechi încărcate de o puternică magie? Fără îndoială, cel care îl imprimase pe pielea tinerei fusese un vrăjitor. Era mai bine să nu provoace mânia lui Thor; dacă tânăra era destinată lui, n-o să se atingă de ea.

— O vom vinde la primul târg, hotărâse șeful expediției. Până atunci, să nu se atingă nimeni de ea.

— Păcat, era cea mai frumoasă dintre toate, mormăise unul dintre tâlhari.

— Ai grijă să nu atragi asupra noastră mânia lui Thor, altfel o să te căiești, bombănise căpitanul. Ne-au rămas destule femei ca să-ți ostoiești boașele.

Un hohot mare de râs răsunase la bordul ambarcațiunii, alungând stânjeneala.

Astfel rămase Inga neatinsă, ghemuită la pupa, în timp ce războinicii le violau una după alta pe tovarășele ei de captivitate.

¹ „Preot” care slujea un zeu. Civilizația vikingă nu avea, propriu-zis, cler sau castă religioasă. *Gothi* se înrudește mai mult cu un vrăjitor sau cu un prezicător (*n.a.*).

În zilele următoare, își dăduse seama că bărbații nu îndrăzneau s-o privească în față. Vrajitoarele îi intimidau. Ca să-și facă de lucru, Inga scosese stiletul mic, pe care îl ținea în teaca lui între cutele rochiei, luase o bucată de lemn și începuse s-o cizeleze. Tatăl ei o învățase să reproducă motive vechi, așa că se distrase să sculpteze figuri clasice, provocând uluirea bărbaților din echipaj și întărindu-le convingerea că avea legături cu lumea magiei.

Prizonierele se depărtaseră de ea cât de mult le permitea îngustimea vasului. O urau din instinct pe acea necunoscută, care nu fusese obligată să-și desfacă coapsele sub greutatea piraților bărboși. Dădea impresia că avea aere de fandosită, purtare de prințesă.

Treptat, cu timiditate, tâlharii veniseră la Inga, întrebând-o dacă voia să le cizeleze ceva pe coif, pe sabie... O invocatie magică, precizaseră ei, care ar fi împiedicat oțelul prost să se frângă sau să se îndoiaie.

Inga dăduse din cap și se pusese pe treabă, cerând un ciocan, un cui, o piatră de ascuțit. Era suficient de îndemânată încât să se descurce și numai cu acele scule improvizate.

„Am scăpat de casa părintească, își repetase ea. A început a doua parte a vieții mele.”

Timp de douăzeci de zile, ambarcațiunea se deplasase din insulă în insulă, ca să se aprovizioneze cu apă. Inga știa acum că destinația finală era marele târg de sclavi din Bjorngötland.

— Îți vom da haine curate, o anunțase șeful expediției. Piaptână-ți părul. Nu spune nimănui că ești vrajitoare, e în interesul tău. Te vom prezenta ca ucenică unui *smithr*, un meșter priceput să înfrumusețeze oțelul. Poate te va găsi un meșteșugar bun ca să-i fii de ajutor. Mai mult de atât nu pot să fac. Nu ne-am atins de tine, așa că nu ne blestema.

Inima tinerei bătuse cu putere. O oră mai târziu, captiv-vele primiseră găleți cu apă curată ca să-și facă toaleta. Li se dăduseră apoi rochii simple, dar curate, precum și piepteni din os.

Bjorn götland arăta ca un târguşor de negustori, cu halele sale de peşte şi de blănuri. Acolo se vindea carne sărată de balenă şi grăsime de focă. Uleiul de caşalot se vindea cu sutele de butoaie. Întreaga aşezare putea a peşte uscat, hering sărat şi afumat şi lapţi de morun. La intrarea în piaţa de sclavi, erau înălţate nişte bazine, unde se obişnuia ca prizonierele să fie spălate şi parfumate cu esenţe aduse din Asia.

Femeile urâte erau vândute îmbrăcate, frumoasele, goale. Cele care se ştiau însărcinate fuseseră invitate să-şi declare starea. Căpitanul îl trăsese deoparte pe şeful pieţei ca să-i ceară să n-o dezbrace pe Inga.

— E creştină, îi şoptise el. Ştii ce ruşine le e creaturilor astea de corpul lor. Dacă o vei dezbrăca, va urla, îşi va zgâria faţa şi îşi va smulge părul. Toţi vor spune că-i o nebună periculoasă şi nimeni n-o să vrea s-o cumpere. Vinde-o îmbrăcată şi nu vei rămâne în pagubă.

— Bine, se învoise şeful halei de sclavi. Dar e păcat, e bine făcută.

Inga înţelesese că vikingul voia ca semnul lui Thor să rămână ascuns cât mai mult timp cu putinţă.

Vânzarea avusese loc după o scurtă trecere prin bazine. Când urcase pe podium, Inga văzuse că fuseseră puse la picioarele ei obiectele pe care le gravase în cursul călătoriei pe mare, ca dovezi ale talentului ei de orfevru. Şeful pieţei făcuse un comentariu rapid în acest sens. Era frumoasă, tânără, foarte curată, supusă şi foarte pricepută la miniaturile pe fier. Ştia să prelucreze metalele şi să confecţioneze bijuterii de mare calitate. Când insistase asupra dexterităţii mâinilor ei, bărbatul făcuse un semn îndoielnic, care conferea vorbelor sale un sens obscen. Mulţimea de cumpărători izbucnise în râs.

Licitaţia începuse în mijlocul unei zarve tot mai mari. Apoi, o voce de femeie rostise o cifră şi se făcuse tăcere. O femeie îmbrăcată în negru, cu o glugă pe cap, înaintase în mijlocul bărbaţilor. Inga observase că negustorii se trăgeau într-o parte, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i atingă capa funebră.

— Prințesa neagră..., murmuraseră ei. Femeia care crește monștri.

Necunoscuta se opri se lângă podium. Atinsese ușor cu mâna înmănușată obiectele lucrate de Inga. Le mângâiasă cu degetul, cu ochii închiși.

Chipul ei, pe jumătate ascuns de gluga din lână neagră, părea modelat în porțelan.

Nimeni nu îndrăznise să dea mai mult. Inga fusese vândută.

Coborâse de pe podium și o urmăse pe stăpâna ei afară din hală. Acolo le aștepta o căruță condusă de un cocoșat.

— Pe el îl cheamă Snorri, îi spusese femeia. Eu sunt Urd, castelana de la cei doi corbi. Toți din insulă mă urăsc, prefer să știi asta din capul locului. Ar fi fost mai bine pentru liniștea ta să fii cumpărată de un mic meșteșugar, care te-ar fi făcut concubina lui.

„Urd e numele celei mai în vârstă dintre Norne, acele trei fături care urzesc destinul oamenilor, își spusese Inga. Să fie o prevestire?”

Castelul celor doi corbi

„Castelul” se ivi din ceață după cotitura drumului. Donjonul, din pietre cenușii, urâte, era înconjurat de o incintă fărâmițată cu creneluri aproximative. Construcția vădea zidăria proastă, băjbâiala. Totuși, meterezele și zidurile constituiau o bună protecție contra exteriorului. Inga ridică din sprânce-ne, uimită. Rareori întâlneai acest tip de arhitectură în insule. Când un *bondi*¹ își descoperea idei de măreție, se mulțumea de obicei să-și ridice o casă-fortăreață, o tabără întărită înconjurată de palisade, dominată de un turn de pază din bușteni, fără să folosească vreodată piatra. Inga privi cu atenție împrejurimile. Castelul părea prins la mijloc între landă și mare. Ridicată la nivelul falezei, dădea impresia că era doar o excrescență stâncoasă golită în grabă de oameni, o căpățână amenajată ca grotă.

Pereții nu erau prevăzuți cu nici o deschizătură, părea un bloc compact, concentrat asupra lui însuși.

Cocoșatul trase de hățuri. Caii se opriră în fața singurei porți pe unde se intra în curtea interioară. Se auziră zgomote în spatele canaturilor ghintuite care se întredeschiseră lent. Inga aștepta să se ivească soldați, dar observă că porțile erau manevrate de copii în zdrențe.

— Repede! spuse nerăbdătoare doamna în negru. Trebuie să ne apărăm, hoții de copii sunt pe urmele noastre. Snorri, bagă șareta înăuntru și împinge barele de siguranță.

¹ Șeful unui clan viking (*n.a.*).

Carul intră pe poarta mare. Inga se înfioră. Curtea era plină de țânci în zdrențe sprijiniți în cârje. Copii șchiopi, diformi, cocoșați. Unii, neputând să-și miște picioarele, erau așezați în boluri mari din lemn și se deplasau sprijinindu-se pe discuri prevăzute cu mânere. Era acolo o faună tăcută, cu ochi triști, neliniștiți, care aștepta întoarcerea castelanei. Nimeni nu vorbea, nimeni nu se juca. Inga se îngrozi de cât erau de murdari și de ferocitatea pe care o citea în ochii celor mai mari.

— Țștia sunt întreținuții mei, șopti doamna în negru, coborând din căruță. Toți sunt supraviețuitori, la fel ca bebelușul pe care l-am luat în noaptea asta de la cei care fac monștri. Va trebui să te ocupi de ei. Nu-ți voi ascunde adevărul: am avut și alte servitoare, dar au fugit, preferând să se arunce în gura lupilor decât să rămână aici, cu acești degenerați. Vikingilor le e silă de infirmi, n-au pic de milă față de suferinzi.

Tuși ca să-și dreagă glasul, apoi strigă:

— Ea este Inga, noua servitoare. De-acum înainte, se va ocupa de voi. Nu fiți foarte aspri cu ea.

Copiii nu avură nicio reacție. Ai fi zis că erau o armată care nu așteaptă decât un ordin să plece la luptă. În privirea lor nu stăruia nici măcar o fărâmbă de naivitate sau de tandrețe.

— Vino! îi porunci doamna. O să-ți arăt locuința noastră, altfel ai putea să te rătăcești.

Un stol de corbi zbură deasupra donjonului, scoțând croncănituri îngrozitoare.

Când ajunseră înăuntru, doamna Urd îi spuse:

— Nu știi dacă puștii ăștia mă iubesc și nu-mi mai pun de mult întrebarea asta. Le-am salvat viața, e adevărat, dar poate că mă urăsc tocmai pentru asta, pentru că le-am impus să continue să trăiască într-un corp anormal. Aveam dreptul s-o fac? *Nu știu*. Nimeni nu poate să răspundă la astfel de întrebări.

Cele două femei urcară o scară care ducea la o galerie foarte întunecoasă. Micul castel era grosolan, lipsit de decorațiuni, cu un ciudat aspect de construcție neterminată. Sălile semănau mai curând a grote decât a locuri de reuniune.

— Construcția asta a fost ideea defunctului meu soț, Arald Secure. A călătorit până pe coastele Bretniei. Castelele văzute acolo l-au impresionat foarte mult. A vrut unul pentru el. Era viking, un tâlhar care își făcuse obiceiul să fure tezaurele mănăstirilor. O vreme, asta l-a îmbogățit. A murit pe mare, înghițit de o furtună... Valurile au adus la mal carcasa corabiei. Dacă te apleci peste metereze, o vei vedea la poalele falezei. Înfiptă între stânci, putrezește acolo de zece ani. În unele nopți, când fluxul vine cu putere, se aude dragonul sculptat de la provă lovind în piatră, ca și cum ar cere să i se deschidă poarta. Loviturile vibrează în sus prin ziduri... Poate că te vor trezi din somn, eu însă nu le mai aud.

Vocea își pierduse brusc siguranța obișnuită. Își dădu jos gluga. Era frumoasă, cu pielea palidă și părul negru, legat într-un coc strâns, cu câteva fire cărunte ici-colo. Inga își spuse că stăpâna ei avea vreo patruzeci de ani.

— Vei avea mult de muncă, zise ea, oftând. Copiii sunt năzuroși. Știu că țăranii din împrejurimi îi urăsc. Nu-i pot lăsa să iasă din castel și suferă din pricina asta. Au impresia că îi țin prizonieri. Nu înțeleg că fac totul pentru binele lor. Dacă i-aș lăsa să se plimbe pe câmp, oamenii din sate mi i-ar ucide...

— Chiar așa? întrebă Inga, neîncrezătoare.

Doamna Urd îi aruncă o privire severă.

— Vii de la oraș, nu? întrebă ea, rânjind. Ești obișnuită să trăiești în mijlocul oamenilor civilizați, n-ai habar de practicile care s-au păstrat în insulele noastre. Timpul s-a oprit aici cu două secole în urmă. Suntem înconjurați de oameni neînduplecați, care se comportă ca în epoca de aur a vikingilor... Ai fost victima unuia dintre aceste grupuri. Nici țăranii de pe coastă nu fac mai multe parale. Mă consideră o crescătoare

de *dverg*, un cuvânt vechi care înseamnă „strâmb”. Cred că acești copii sunt în realitate pitici, adică creaturi diforme care servesc drept vehicul spiritului morților. Aici, un pitic nu e numai un adult de dimensiuni reduse, ci și un *draug*, un fel de mort ieșit din mormânt care vine să-și încheie socotelile cu cei vii. Am pierdut câțiva copii în landă... Snorri le-a găsit cadavrele în crevase. Uneori, sunt asmuțiți împotriva lor dulăi dresați să ucidă. E greu să scapi de ei când te deplasezi în cârje.

Tăcu. Părea brusc ostenită.

— Vei dormi deasupra bucătăriei, conchise ea. O să-ți arăt unde. Când te vei culca, să nu uiți să pui zăvorul, dacă nu vrei să fii necăjită de băieți. Printre ei sunt unii răutăcioși. Mirosul de femeie le stârnește gânduri urâte.

Cu pas rapid, o conduse pe Inga într-o cămăruță unde se afla o saltea, un cufăr și un urcior cu apă.

— Din fericire, avem un puț în curte, spuse ea, oftând. Asta ne protejează de eventualele tentative de otrăvire. Snorri îți va arăta cum ajungi acolo. El e aici de unsprezece ani; n-aș fi putut să mă descurc fără el. Mi-e devotat ca un câine. Peste câteva zile, îți voi explica mai exact ce aștept de la tine.

Și, cu aceste cuvinte ciudate, îi întoarse spatele și dispăru în penumbra galeriei.

Inga își dădu cu apă pe față, își aranjă părul și își scutură hainele. Nu avea habar ce o aștepta, dar știa deja că nu-i va fi ușor să se facă ascultată de copii.

Coborî la bucătărie pe o scară întortocheată, ale cărei trepte se sfărmau. Castelul părea o eboșă abandonată de un sculptor într-un colț al atelierului. Totul era neterminat. Tânăra presupuse că dispariția stăpânului casei întrerupsese lucrările.

În bucătărie, îl găsi pe Snorri. Cocoșatul se agita deja în jurul oalelor. Prepara o supă cleioasă, pe bază de pește uscat, pe care o îngroșa cu făină de secară. Rezultatul era o zeamă

semănând a lipici, care era distribuită cu polonicul copiilor ce stăteau la coadă în ușa, cu blidul în mână. Niciunul nu mulțumea. Cei mai mulți țineau capul în jos; totuși, unii băieți se uitau cu nerușinare la Inga. Toți erau îngrozitor de murdari și puteau de la o poștă.

După ce se termină împărțirea mâncării, o fetiță rămase în bucătărie. Fusesse tunsă foarte scurt din cauza păduchilor. Avea mâna stângă atrofiată și trei dintre degete numai cu două falange. Strângea la piept o păpușică făcută dintr-o bucată de lemn înfășurată într-o cârpă.

— Ai păr frumos, spuse ea cu o voce sâsăită. Mă cheamă Odi și am nouă ani. Tu?

— Pe mine mă cheamă Inga și sunt puțin mai mare decât tine, răspunse tânăra. Dar nu cu foarte mult.

— Ești mai drăguță decât celelalte servitoare, o evaluă copila pe un ton doct. Mai târziu, aș vrea să fiu ca tine. Voiam să-ți spun că trebuie să fii atentă la băieți; sunt răutăcioși. Skall e cel mai rău. Mie mi-e frică de el.

— Dacă te supără, vino să-mi spui, îi propuse Inga. O să-l trag de urechi.

— O! oftă copila. Nu ești destul de puternică. A mai ucis două servitoare, făcându-le să cadă în gol de pe metereze. Își băteau joc de el; atunci s-a ascuns într-un colț și le-a pus piedică cu cârja lui de război.

— Cârja de război? întrebă Inga, mirată.

— Da, așa îi spune, îi explică Odi ușor nerăbdătoare. A bătut cuie în ea și seamănă cu o măciucă. În orice caz, le-a aruncat pe servitoare la poalele falezei. Așa că ai grijă, ar fi aiurea să te omoare imediat.

Inga își mușcă buzele. Fetița inventa sau chiar...? Totul era posibil în acea închisoare ce aducea a orfelinat. Ar trebui să fie atentă. Găsi un codru de pâine, întinse pe ea untură și i-o oferă lui Odi, care se grăbi să-i dea mai întâi păpușii să guste, ca apoi să-l înghită din două îmbucături.

Snorri îi dădu de înțeles că se moșmondea, așa că i se alătură la treburile menajere. Omul de corvoadă îi evita privirea, se exprima cu ajutorul gesturilor și mormăiturilor. Inga își spuse că avea probabil între douăzeci și doi și douăzeci și cinci de ani. Ridica fără greutate orice oală pe care Inga n-ar fi putut s-o clintească din loc.

Tânăra înțelese foarte repede că enormele cazane stăteau toată ziua pe vatră la foc mic. Când supa se făcea prea groasă, se adăuga apă. Când era prea lungă, erau aruncate în ea câteva capete de heringi și puțin hrean. Nu mai era nimic altceva de știut. Inga, care murea de foame, încercă zadarnic să înghită acea mixtură. Mâncă un codru de pâine înmuiat în lapte de capră.

Orele următoare fură dedicate frământării pâinii. Făina era grosolană. Nu mai mâncase niciodată una atât de grunjoasă, totuși îi făcu plăcere să lucreze. Uneori, Snorri o certa cu un mormăit. Dar ea nu se supăra.

După ce sfârși de frământat, cocoșatul îi dădu de înțeles că aluatul trebuia lăsat să crească. Inga își luă inima în dinți și hotărî să înfrunte armata de copii. Tăcerii ostile de dimineață îi urmase un fel de hărmălaie. Micuții se distrau cu jucării rudimentare sau se împroșcau cu praf. Fetițele dansau cu stângăcie sau se jucau cu mingea. Cei mai mari se așezaseră sus, pe treptele scărilor care duceau la metereze, ca niște prădători care dominau, învălmășeala ca să-și aleagă mai bine prada. Îi urmăreau pe ceilalți în tăcere, cu șiretenie. Acum se uitau la Inga și rânjeau.

Tânăra simți o mână mică strecurându-se în mâna ei. Era Odi.

— Vino să-ți arăt! îi spuse fetița. Să știi că sunt și bolnavi. Cunoști tainele ierburilor de leac? Ne-ar fi de mare folos.

O duse pe Inga într-un labirint de săli joase, întunecoase și prost aerisite, unde zăceau copii bolnăvicioși, care tușeau sau sufereau de răie. Cei mai mulți erau plini de paraziți. Odi îi

dădea mereu explicații. Glăsciorul ei ascuțit răsuna sub bolți cu siguranța cu care stăpâna casei și-ar prezenta locuința unei invitate.

Spunea:

— El e Köl; are diaree. El e Melnik; e plin de bube...

Condițiile în care trăiau copiii se dovedeau grosolane. Saltelele umplute cu alge uscate abia dacă erau de grosimea mâinii, iar păturile erau pline de găuri. Inga presupuse că doamna în negru nu avea destui bani ca să-și întrețină convenabil „orfelinatul”. Toți țăncii aceia ar fi trebuit curățați de jeg cu multă apă; era nevoie de instalarea unei căzi cât de rudimentare, unde ar fi putut fi spălați de mizeria care li se încrustase în piele.

— Avem o grădină de zarzavaturi și o ogradă pentru animale. Dar băieții sunt atât de răi, încât caprele și-au pierdut mințile și nu mai dau lapte. Așa că nu mai avem brânză.

— Ce le făceau? se interesă Inga.

— Skall le aprindea țacălia. Skall e rău. Toți băieții vor să-l imite pentru că le e teamă de el. Le silesc pe fete să se dezbrace în pielea goală și le pipăie. Va face la fel și cu tine.

— Rămâne de văzut, mormăi Inga printre dinți.

Își dădu seama că era stânjenitor de stăpânită de nervozitate. Știa că în lumea rurală tinerii erau considerați adulți de la treisprezece ani. Prost hrăniți, expuși epidemiilor, violențelor tâlharilor, speranța lor de viață era mică, așa că erau îndreptățiți să-și înceapă viața cât mai devreme cu putință. Copiii întreținuți de doamna Urd păreau să nu aibă mai mult de unsprezece ani, cei mai mari, dar, în pofida infirmităților, erau deja bine făcuți. Poate că îi era greu să-i pună la punct cu o simplă scatoalcă.

— Îi vom îngriji pe toți copilașii ăștia, spuse ea. Vrei să fii ajutoarea mea?

Această propunere o bucură nespus de mult pe fetiță. Inga se întoarse în bucătărie. Tatăl ei o învățase câteva rețete simple pentru vindecarea afecțiunilor obișnuite. Fiind conducător,

răspunsese de mulți războinici și exercitase cum se cuvine îndatorirea de *mire*¹.

De data asta, trase de Snorri ca să obțină ierburile și uleiurile de care avea nevoie. Odi o privea plină de nerăbdare. După o vreme, nemaiputând rezista, ieși în curte să-i anunțe pe toți ceilalți că noua servitoare era vrăjitoare și că îi va vindeca pe toți de râie și de păduchi. Această veste stârni un oarecare interes în rândul copiilor, care se scărpinau de obicei până la sânge.

După ce pomezile se răciră, Inga începu o consultație interminabilă, trecând de la un copil la altul ca să badijoneze escare și coji. Pe de altă parte, această operație îi permitea să-i cunoască pe țânci. Se strădui să-i facă să râdă, dar nu era deloc ușor. În plus, mulți dintre ei se exprimau într-un grai pe care nu-l înțelegea. Odi i-l prezentă pe „logodnicul” ei, un băiețel de opt ani, pe nume Baldur. Întâi intimidat, puștiul începu curând să-i dea și el tot felul de sfaturi.

— Nu trebuie să urci pe metereze, îi șopti băiețelul. Dacă cineva te atrage în acel loc, e cu siguranță o capcană. Acolo scapă Skall de cei pe care îi urăște. Mulți au căzut pe deasupra crenelurilor. Pe urmă, spune că au alunecat jucându-se „mâță cățărată”.

— I-am zis toate astea, îi tăie vorba Odi, agasată.

— Unde e acest Skall? întrebă Inga.

— În capătul de sus al scării de piatră care duce la drumul de rond de pe coama zidurilor, îi explică Baldur. E un băiat mare, are treisprezece ani. Îl vei recunoaște după cârja plină de cuie.

Inga ezită, copiii se uitau la ea. Ochii lor exprimau sentimente amestecate: speranță, dispreț, teamă, surescitare, uimire, resemnare...

Așadar, străina avea să-l înfrunte pe Skall? Zău că ar fi amuzant să-l pună la punct..., dar nimeni nu credea. Era sigur

¹ Vindecător care folosea unguente, precum și procedee magice (*n.a.*).

că biata nebună va plonja peste creneluri și nimeni nu va mai auzi de ea. Ar fi fost păcat, pentru că nu părea la fel de proastă ca celelalte servitoare... și era și mai drăguță.

Inga își dădu seama că, în acel moment, mulți copii se uitau cu atenție la ea. Nu mai putea să dea înapoi. Dacă renunța, ar fi pierdut câștigul eforturilor din acea după-amiază. Cu borcane de pomadă în coș, tânăra traversă curtea în direcția scării. Preț de o fracțiune de secundă, i se păru că zărește silueta doamnei în negru, care o urmărea cu privirea, ascunsă după unul dintre stâlpii galeriei interioare.

„Îi e teamă de copii?” se întrebă ea.

Se făcuse tăcere. Numai cei mai mici continuau să se împroaște cu praf sau să-și urineze pe picioare.

Când tânăra puse talpa pe prima treaptă a scării, îl auzi pe unul dintre copii șoptind: „N-o să mai coboare. Da, Skall o s-o arunce de sus.”

După ce urcă vreo douăzeci de trepte, vântul dinspre larg îi lipi rochia de corp și trebui să se aplece în față ca să reziste rafalelor puternice care erau gata s-o dezechilibreze.

Scara era pustie. Era clar că Skall urcase la drumul de rond ca să se ascundă acolo. Inga ajunsese la creneluri. Vântul îi străpungea parcă întregul corp. În acel loc, zidul și faleza formau un singur perete înălțat la verticala valurilor. Jos de tot, mugea un haos de spumă și apă clocotitoare. O oală infernală unde curenții se răsuceau exasperați în loc. Nimeni n-ar fi putut vreodată să atace pe acolo. Amplasamentul castelului fusese bine ales.

Inga se opri, amețise. Vântul vijelios o asalta necruțător și avea iluzia neplăcută că o mulțime de creaturi invizibile o loveau cu pumnul în spate ca s-o facă să cadă. O cuprinse teama.

Fusese o nebunie să urce aici.

„Ești doar o fiică a orașului, își zise ea. Nu-i cunoști. Nu uita că ai trăit într-o mică locuință confortabilă... Nicio dată n-ai știut ce e violența.”

Drumul de rond îi apărea deodată ca o capcană, în care făcuse greșeala să se arunce prosteste. Unde se ascundea copilul? În ghereta de piatră pe jumătate năruită? În spatele acelei grămezi de pietre?

Nu îndrăznea să strige. Fiindu-i prea frig, se puse în mișcare și înaintă până la marginea meterezelor, cuprinsă de amețeală.

Băiatul stătea în gheretă, așa cum prevăzuse. Își ținea cârja plină de cuie strânsă între picioare. Era un puști solid, cu o față care exprima încăpățănare, dar al cărui picior stâng, din cauza unei degenerescențe musculare, avea grosimea unei cozi de mătură.

— Mă cheamă Inga, murmură tânăra. Dacă ai râie, unguentul ăsta îți poate alina suferința. Vrei?

Băiatul îi făcu semn să se apropie. Ochii îi străluceau de aroganță și răutate. Corpul lui răspândea un miros îngrozitor de transpirație și jeg. Când Inga ajunse lângă el, Skall întinse brusc mâna dreaptă și o apucă de un sân. Degetul gros și ară-tătorul căutară sfârcul ca să-l ciupească. Tânăra rămase nemîșcată, fără să facă vreun gest de apărare, privindu-l drept în ochi. Apoi dezlegă șiretul care îi ținea veșmântul și desfăcu gulerul, ca băiatul să poată vedea ciocanul lui Thor imprimat cu fierul roșu pe pieptul ei.

Copilul tresări. Văzuse runele magice. Chiar dacă nu știa să le descifreze, nu se putea să nu le cunoască puterea. Puțini oameni purtau pe piele semne asemănătoare. Se spunea că trupul omenesc lua foc la contactul cu ele, ca o pânză pe care se aruncă tăciuni aprinși. Numai vrăjitoarele și cei ce se numeau *bersekker*¹, războinici nebuni, erau în stare să-i suporte prezența fără să se transforme imediat în cenușă.

Ochii copilului se tulburară. Își retrase mâna.

— Vrăjitoareo, șopti el printre dinții stricați.

¹ Literal, „cămașă de urs”. Războinic stăpânit de o furie divină; în luptă, intra într-o transă sacră, care îi permitea să săvârșească fapte de vitejie nebunești și să-și învingă toți adversarii, fără să se aleagă cu cea mai mică zgârietură (*n.a.*).

Tânăra îi zâmbi într-un fel pe care l-ar fi vrut amenințător.

Inga zărise urme de sânge uscat pe cârja plină de cuie.

Sângele servitoarelor care refuzaseră să se lase pipăite?

— Las pomada, spuse ea. Poți s-o folosești. Nu-i otrăvită..., cel puțin nu încă.

Apoi, socotind că făcuse destul, plecă.

Când coborî scara de piatră, își dădu seama că picioarele îi tremurau ușor.

Un copil în mulțime

Inga se întrebă până seara dacă nu greșise căutând confruntarea cu Skall. Mică fiind, nu s-ar fi apropiat niciodată de un astfel de copil. Trăise într-un univers protejat, departe de agitația și de spaimile acelei lumi. Niciunul dintre copiii meșteșugarilor pe care îi cunoștea nu obișnuia să le dea brânci servitoarelor din vârful meterezelor!

„Oare se joacă sperindu-mă? se întrebă ea. Poate greșesc închipuindu-mi că Odi și micul ei prieten sunt de partea mea. Și dacă se distrează toți pe seama mea, chiar și doamna Urd?”

Se simțea singură și prinsă în capcană.

Snorri o chemă să-l ajute la împărțirea supei. Unul dintre băieți se apropie cu două blide. Odi îi spusese tinerei că era „valetul” lui Skall.

— El nu vine niciodată, explică ea. Are o mulțime de servitori care îndeplinesc corvoadele în locul lui. Iau cele mai bune bucăți pentru el sau păturile noi, sau saltelele de paie noi, când ni se aduc. Skall ne supraveghează din înălțimea meterezelor. Apoi, le arată valeților lui fata pe care a ales-o pentru noapte. Aceștia se duc să i-o aducă, iar ea e obligată să urce acolo sus, la el. Trebuie să facă tot ce zice Skall, altfel o aruncă de pe creneluri.

Inga se înfioră.

— Ai și fost acolo? o întrebă ea.

— Nu, sunt prea mică, n-am țâțe, îi răspunse fetița.

Odi rostise aceste cuvinte pe un ton din care nu puteai să-ți dai seama dacă regreta sau îi părea bine.

Inga se strădui să-și stăpânească furia care o cuprindea. Simți că îl ura pe acel mic tiran care, pitit pe drumul de rond, asemenea lui Odin în vârful curcubeului Bifrost, își exercita dreptul de senior asupra fetițelor abia nubile.

Hotărî să se ducă imediat la doamna în negru și s-o întrebe de ce tolera acea stare de lucruri.

După ce luă sfârșit distribuirea supei, Inga intră în galerie și se opri în pragul odăilor castelanei. Aceasta nu păru deloc surprinsă de vizita ei. Ascultă distrată doleanțele noii sale slave. Când vorbi, o făcu cu voce ostenită.

— Nu-i mai controlez, spuse ea, cu privirea pierdută în flăcările unui foc firav ce ardea în vatră. Nu-i mai pot stăpâni. Sugarii pe care i-am salvat acum zece ani nu mă mai respectă. Apar mici șefi, se înfruntă clanuri potrivnice. N-am cum să intervin. Nu le pot interzice totul. Și așa mă străduiesc din greu să-i țin în castel.

— Mi s-a spus că numitul Skall ar fi aruncat câteva servitoare din vârful meterezelor, o întrerupse Inga. Ce ziceți de asta?

Doamna Urd dădu din umeri.

— Nu știu, răspunse ea, oftând. Într-adevăr, unele tinere, care lucrau la bucătărie, au dispărut brusc, dar se poate să fi și fugit. Dacă prostănacele au crezut că-și vor găsi adăpost în pădure, atunci au fost făcute bucăți de lupi și de urși. Dar ne putem imagina și că Skall se distrează răspândind aceste zvonuri ca să-și întărească dominația asupra copiilor. Tu nu crezi?

Zâmbi și continuă:

— Am impresia că n-ai avut de-a face cu țânci de felul lor, nu? Nu-i lăsa să te manipuleze. Soarta nenorocită și handicapul fizic i-au înrăit. Nu mai au nimic inocent în ei. Sunt niște supraviețuitori, să nu uiți asta niciodată. Și încuie-ți ușa când te duci la culcare. N-aș vrea să te violeze din prima noapte.

Se ridică, ieși din încăpere și se sprijini de balustrada galeriei ce domina curtea.

— Crezi că-i neglijez, nu-i așa? o întrebă ea, fără să se întoarcă. Că am conștiința împăcată fără să mă străduiesc prea mult, fără să stabilesc nici cea mai mică legătură afectivă cu cei pe care i-am salvat?

Văzând că Inga se ferea să răspundă, doamna Urd se întoarse în loc. Lumina îndepărtată a focului stârnea umbre stranii pe fața ei lividă. În pofida frumuseții, arăta deodată ca o vrăjitoare, o femeie-vampir, o căpcăună... Inga se stăpâni să n-o rupă la fugă.

— Ți-ai schimba părerea dacă ți-aș spune că fiul meu se află printre ei? o întrebă castelana.

— Cum? bâigui Inga.

— Când soțul meu a murit pe mare, eram însărcinată în două luni, spuse încetișor doamna în negru. Am început să adun copiii abandonați din satul vecin ca să am un rost. În regiune, se practică deseori *utburth*¹ și asta a făcut să am în scurt timp în grijă o duzină de copii. Când s-a născut fiul meu, am simțit o mare rușine la gândul de a-l crește separat... M-am imaginat oferindu-i o viață de mic privilegiat în odăile mele, în timp ce copiii ceilalți zăceau în mizerie în cămăruțele subterane ale curții. Am înțeles că ar fi fost insuportabil, nedrept. Nu puteam fi pentru unul mumă și pentru alții ciumă. Trebuia să aplic aceeași lege tuturor sau să renunț la salvarea copiilor abandonați.

Inga abia îndrăznește să respire. Îi era teamă să audă ceea ce era sigură că va urma.

— Ce-ați făcut? întrebă ea, cu voce tremurătoare.

— Știi deja, răspunse cu un glas șuierat doamna Urd. L-am dat dădacelor care se ocupau atunci de sugari. Le-am ordonat să-l amestece cu ceilalți și să se poarte cu el cum se purtau cu ceilalți copii... și n-am mai încercat niciodată să-l revăd. A

¹ Practică prin care țăranii se debarasau de noii-născuți pe care nu-i puteau hrăni, abandonându-i în pădure (*n.a.*).

crescut departe de mine. Când dădacele au plecat, m-am ferit să le destăinui celor care le-au înlocuit că unul dintre „orfanii” noștri era fiul meu legitim. Așa s-a pierdut secretul. Poate că e aici încă, printre ceilalți... nu știu. Dacă nu cumva l-a răspuns vreo boală; e posibil, pentru că am avut pierderi iarna trecută.

Inga se apropie instinctiv de balustradă. Privirea ei căută prin mulțimea de țănci care se zbenguiau în curte. Era sub impresia destăinuirii pe care i-o făcuse stăpâna ei. Oare cum putea o mamă...?

— Haide, nu-ți mai spune că sunt un monstru! îi zise doamna în negru agasată. Nu sunt mai inumană decât acele familii de vikingi care le cer prietenilor să le crească copiii departe de casă, și de cele mai multe ori îi revăd abia după câțiva ani! Eu, cel puțin, îl văd în fiecare zi...

— Dar nu știți care e! protestă Inga.

— Ce importanță are? răspunse doamna Urd, oftând. Asta mă constrânge să-i iubesc pe toți ca și cum ar fi copiii mei.

Apoi, păru să se gândească și spuse, privind-o pe Inga drept în ochi:

— Când vei fi însărcinată, vom face la fel și cu copilul tău. Nu putem accepta excepții. Dacă am făcut-o eu, o vei face și tu.

— Dar nu sunt însărcinată, îngăimă tânăra.

— Vei fi, răspunse scurt castelana. Ori vei fi violată de vreunul dintre băieți, ori îți vei găsi un iubit în satul vecin. Ești prea frumoasă ca să poți sta mult timp neatinsă. Așa că prefer să te previn de pe acum. Sugarul tău va fi amestecat cu ceilalți pe care îi vom primi. Legea e una pentru toți.

— Tocmai, cine se ocupă de sugari? întrebă Inga, întreprinzând acea discuție care o stânjenea. Nu mai aveți dădace...

— Nu, recunosc doamna Urd. Țăptoasele alea din cătun nu mai vor să lucreze aici. Bebelușii sunt încredințați fetițelor noastre, care se descurcă destul de bine. Oricum, așa stau

lucrurile în satele noastre de pescari. Nu uita că, pe meleagurile astea, fetele sunt măritate la treisprezece ani.

Doamna în negru păru deodată ostenită de atâtea explicații.

— Nu te mai mira de toate fleacurile! îi spuse întorcându-se în odăile ei. Într-o lună, vei învăța obiceiurile noastre. Acum, du-te la culcare și nu uita să pui zăvorul la ușă.

Inga plecă năucă. Porni cu pas șovăitor spre camera ei de deasupra bucătăriei. Odaia, deși austeră, era foarte curată. Pe un cufăr, ardea o lampă cu ulei. Tânăra strâmbă din nas recunoscând mirosul grăsimii de focă.

După ce închise ușa, se grăbi să tragă bine zăvorul. Încăperea nu avea nicio fereastră și semăna mai mult cu o celulă decât cu un dormitor. Totuși, Inga știa că în acele regiuni unde era foarte frig, vikingii aveau obiceiul să-și construiască locuințele cu o singură deschizătură: ușa de la intrare.

Cuprinsă de o mare tulburare, se trânti pe saltea. De câțva timp, un gând nu-i mai dădea pace: *Oare Skall era fiul doamnei Urd?*

Lupule, ești aici?

Avu o noapte proastă. După cum se așteptase, cineva dădu târcoale ușii și chiar zgâlțâise clanța. Își spusese că putea să fie oricine: Skall, dar și cocoșatul Snorri... Și, de ce nu, Odi, fermecătoarea Odi, micuța care se distra speriiind-o împreună cu „logodnicul” ei Baldur?

Se trezi în zori, după un somn întrerupt de coșmaruri, mulțumită că îi pusese astfel capăt.

Trase zăvorul și se strecură fără zgomot în galerie. Avu surpriza să-i zărească în curte pe cocoșat și pe doamna în negru. Vorbeau în șoaptă ca să nu-i trezească pe copii și își făceau de lucru în jurul căruței cu coviltir. Castelana ținea în mână o lampă cu ulei, Snorri descărca ciudat de încet butoaiile îngrămadite în partea din spate. Inga își aminti că fusese deranjată în cursul călătoriei de mirosul de usuc pe care îl emanau acele butoaie. Un miros de animal, care te făcea să-ți astupi nările! Grăsime de focă sau de cașalot? Posibil, dar atunci de ce le mânua cocoșatul cu atâta grijă?

Ca și cum ar fi fost conștientă că urmărea o ceremonie interzisă, tânăra se ascunse instinctiv în spatele unuia dintre stâlpii galeriei.

Doamna în negru părea cu ochii-n patru, aproape speriată. Dădea întruna indicații cu glas șoptit. Cocoșatul era și el foarte nervos. Mânua butoaiile cu oarecare silă. Ai fi zis că erau pline de șerpi. Castelana apucă legătura de chei agățată

la centură și descuie ușa cu gratii a unei căsuțe de lemn, care se ridica într-un colț al curții. Construcția aceea mică ascundea o scară de piatră ale cărei trepte se pierdeau sub pământ.

„O criptă, își spuse Inga. Sau o subterană...”

Ca să ducă butoaiele în măruntaiele pământului, Snorri trebui să facă mai multe drumuri. După ce coborî în criptă și ultimul butoi, doamna Urd zăvorî ușa cu grijă și intră în bucătărie împreună cu cocoșatul.

Inga rămase tulburată. Febrilitatea celor doi complici îi trezise suspiciunea.

„Dacă ar fi doar grăsime de focă, n-ar fi atât de îngrijorați, își spuse ea. Nu, sunt sigură că le era teamă de ceea ce transportau.”

Încercă să-și amintească mirosul butoaielor, uleios, de animal.

Inga așteaptă câteva minute, apoi coborî la bucătărie să pregătească supa de dimineață, pentru că micuții urmau să se trezească în curând. Snorri o salută cu un mormăit. Mânca o porție de supă din fulgi de ovăz, în care pusese resturi de morun uscat. Prin gesturi, îi dădu de înțeles tinerei că avea tot interesul să ia gustarea de dimineață înainte să înceapă treaba.

Mai târziu, pe când se plimba printre copii, se surprinse privindu-i cu atenție și întrebându-se care dintre băieți era fiul doamnei Urd.

„Trebuie să aibă vreo zece ani, își zise ea. Și nu e infirm, cel puțin mama lui n-a spus nimic despre asta...”

Înțelese însă repede că ar fi fost inutil să încerce să descopere vreo asemănare oarecare pe fețele acelea pline de jeg.

Odi veni s-o salute. În dimineața aceea, îl ducea în brațe pe bebelușul smuls de Inga din ghearele fabricantilor de monștri. Cu sugarul legat la șold, fetița se plimba cu siguranța unei mame cu o familie numeroasă. Inga hotărî să afle câte ceva de la ea.

— Cunoști un băiat de vreo zece ani, care să nu sufere de nicio infirmitate? o întrebă tânăra în șoaptă.

Odi pufni în râs.

— Să știi că aici nimeni nu rămâne normal mult timp, răspuse ea. Vreau să spun că mulți bebeluși sunt normali atunci când sosesc, dar băieții nu suportă asta.

— Băieții... Vrei să zici Skall?

— Da, exact. Îl apucă nebunia când vede copii cu picioarele și mâinile drepte. Atunci își trimite servitorii să le rupă membrele. Ți-am spus că e rău.

Inga făcu o grimasă. Subestimase puterea de a face rău a băiatului cu cârja plină de cuie. Domnea cu adevărat asupra acelui orfelinat ca un rege barbar, modelând corpurile după înfățișarea lui.

— Când un băiat e prea frumos, îi rupe nasul și câțiva dinți. Sau îi taie urechile.

— Și doamna în negru nu spune nimic? izbucni Inga, indignată.

— Doamna în negru nu vine niciodată la noi, răspuse Odi. Stă acolo sus, în galerie. Când coboară în curte, e semn rău...

— De ce? întrebă tânăra.

Odi se foi, stânjenită, regretând că vorbise prea mult. Baldur, „logodnicul” ei, se apropie de ele. Când Inga încercă să continue cu întrebările, băiatul se opuse.

— Nu trebuie să vorbești despre asta, zise el cu voce fermă. Dacă vorbești, ești ales.

Inga îl privi uluită. Ce voia să spună? *Ales*? De cine? Și pentru ce?

Plimbându-se astfel, trecură prin apropierea scării ce ducea la subterane. Tânăra arătă spre ușa de fier zăvorâtă și întrebă:

— Unde duce?

Odi deschise gura să răspundă, dar Baldur interveni din nou:

— Nu trebuie să vorbim despre asta, bombăni el încăpățânat. Sunt lucruri interzise. Nimeni nu vorbește niciodată. Nu.

Inga se văzu nevoită să-și stăpânească nerăbdarea și să aștepte plecarea copilului ca să pună din nou întrebări. Odi ardea de nerăbdare să povestească ce știa, așa că nu se lăsă rugată.

— E intrarea în sălașul fiarei, șopti fetița. E acolo, jos, în criptă. De aceea e ușa de fier, ca să nu poată să iasă.

— O fiară! se miră Inga.

— Da, confirmă fetița. În unele nopți, o poți auzi cum lovește în ziduri. Bum-bum-bum... Asta înseamnă că îi e foame și și-a pierdut răbdarea.

— Doamna Urd mi-a spus că bufniturile înăbușite vin de la epava eșuată la poalele falezei, o corectă Inga.

— Da, așa îi place să spună, zise Odi, rânjind. Nu vrea să se știe că prin pivnițele castelului se plimbă un vârcolac.

Inga dădu din cap. Vikingilor le fusese întotdeauna teamă de vârcolaci. Legende populare erau pline de aceste dihanii sângeroase care pândeau la liziera pădurilor.

— Dar cum a ajuns aici fiara asta? întrebă ea.

— Vrei să știi un secret? o întrebă în șoaptă Odi. Vârcolacul e soțul ei... Arald Secure. Era un bărbat foarte rău, care tăia oamenii în bucăți cu securea lui. Din cauza cruzimii, s-a transformat în vârcolac, așa se întâmplă întotdeauna. Doamna l-a închis în subteranele castelului. De atunci spune tuturor că a murit în naufragiu, dar minte. E aici... sub picioarele noastre. Îl hrănește cu grăsime de copil, pe care o aduce din Orient. Dar o costă foarte mult, așa că, atunci când n-are bani, îi cere lui Skall să-i facă rost de hrană pentru bărbatul ei.

— Ce? bâigui Inga, agasată că era atât de receptivă la balivernele fetiței.

— Skall lucrează pentru ea, continuă Odi. De aceea îi dă pace. Doboară un ȋanc cu o lovitură de cârjă și îl vâă într-un sac, pe care îl lasă în fața ușii de fier. Snorri îl coboară apoi în subterane. Evident, nimeni nu mai aude vreodată de copil.

— Fiara mănâncă copiii..., spuse încetișor Inga. Bineînțeles, ar fi trebuit să mă gândesc.

— De ce crezi că ne adună aici doamna în negru? replică Odi, rânjind. Țsta nu e un adăpost, ci un dulap cu alimente.

De cele mai multe ori, grăsimea chinezească e de ajuns ca să-l hrănească pe vârcolac, dar, când nu mai are, se știe că cineva va fi ales.

Și, cu glas și mai șoptit, adăugă:

— Odată, am văzut o servitoare coborând în criptă. N-a mai ieșit niciodată de acolo. Dacă doamna în negru te trimite jos, să nu te duci, pentru că vrea să te dea de mâncare la vârcolac. Să știi că țin la tine. N-aș vrea să fii mâncată.

Discuția aceasta stârni o oarecare tulburare în mintea tinerei. Nu se putea împiedica să nu se gândească că în toate astea era, poate, un sâmbure de adevăr.

Chiar dacă vârcolacul exista doar în imaginația micuței Odi, nu se putea totuși înlătura ipoteza că un dement era ținut prizonier în beciurile castelului. Arald Secure? De ce nu? Era sfârșitul logic al unui *bersekker*, al unui turbat de război, gata să intre oricând într-o transă distrugătoare pe care nimic nu i-o putea domoli, nici măcar rănila făcute de dușmani.

Inga se gândi la tatăl ei. Ulf îi vorbise deseori despre acești *bersekker*.

„Furia divină coboară asupra lor, obișnuia el să explice. Se metamorfozează brusc. Spiritul lui Thor intră în ei, nimic nu poate să-i mai oprească. Atunci, încep să ucidă fără deosebire tot ce le iese în cale. Sunt invincibili, neobosiți. Uneori, ai impresia că nu vor putea să se oprească niciodată din ucis cât timp va mai exista ființă omenească pe pământ.”

Vikingii îi admirau mult pe turbații de război, dar Herra, mama ei, gândea cu totul altfel.

„Sunt monștri, spunea ea. Smintiți însetați de sânge, care și-au pierdut mințile din cauza măcelurilor neîncetate. Iar Thor n-are niciun amestec în toate astea.”

Arald, soțul doamnei Urd, sfârșise prin a-și pierde și el mințile? Îl închisese oare ca să nu rățăcească prin sate și să măcelărească turmele și țăranii?

Nu era deloc imposibil. Probabil, când crizele deveneau prea puternice, trebuia să se facă un sacrificiu, să i se dea o victimă ca să-l potolească. Copiii erau la îndemână pentru asta... Atât de mulți, de anonimi! Erau o rezervă la îndemână, de unde se putea lua fără a se trezi atenția cuiva.

Inga se cutremură. În minte îi reveni imaginea butoaierlor. Grăsimea copiilor chinezi, spusese fetița... Oare asta se dusesse să ia doamna Urd din portul Bjorngötland?

În zilele următoare, Inga stătu cu ochii-n patru. Găsise cum să-și atragă bunăvoința țăncilor: desena. Cu un cărbune sau cu o bucată de cretă desena pe pereți, inventând povești, brodând la nesfârșit pe subiectul legendelor istorisite demult de tatăl ei. Desena șarpele-lume, care își mușcă coada și ține astfel lucrurile pe loc, închizându-le într-un cerc format de corpul lui. Desena Walhalla, palatul unde Walkiriile îi adună pe cei care au murit cu armele în mână, ca să formeze armata lui Odin, pentru lupta finală: Ragnarök...

Copiii o ascultau cu gura căscată și ochii ținți la bucata de cărbune care contura figuri pe pereți. Când Inga începea să povestească, în curte se lăsa o tăcere desăvârșită și copiii se adunau în jurul ei. Cei mai mici își sugeau degetul și sfârșeau prin a adormi, dar cei mari nu pierdeau niciun cuvânt.

Uneori, când tânăra întorcea capul, o surprindea pe doamna în negru ascunsă în spatele unuia dintre stâlpii galeeriei, observând-o printre pleoapele pe jumătate închise.

Într-o noapte, auzi bufnituri înăbușite în interiorul zidului. Zgomotul venea din adâncul castelului. Nu era nici vânt, nici furtună, de aceea, Inga socoti că acelea n-ar fi putut să fie ecourile îndepărtate ale unei epave lovindu-se de faleză împinsă de forța fluxului. Își lipi urechea de perete. Ce zgomote erau acelea? Cine le producea? Cu mintea încinsă de

spaimă, și-l imagina pe *bersekker* închis în subterane... În plină demență, alerga prin galerii, spumegând de mânie, lovind în pereți cu ciocanul, precum zeul Thor în culmea furiei. Totuși, curiozitatea dovedindu-se mai puternică, ieși tiptil afară din cameră și străbătu galeria în vârful picioarelor. Se opri brusc când zări o lumină în curte. Doamna Urd și Snorri stăteau în pragul ușii cu gratii, care împiedica accesul spre scară. Castelana deschise încuietoarea. Snorri, cu torța în mână, vru să intre în tunel, dar ea îl prinse de umăr.

— Ești nebun! îl certă ea. Unde ți-e capul? Torța... *focul*... Știi foarte bine că e periculos...

Cocoșatul mormăi și, rușinat, puse torța într-un suport fixat în zid. Pe bâjbâite, doar la lumina slabă a unei lămpi cu seu, cei doi complici porniră pe scară în jos.

Inga îi privi cum coborau.

Ce spusese doamna în negru? *Focul e periculos*... De ce? Fiara închisă în subterane se înfuria la culme la vederea flăcărilor?

A doua zi, doamna Urd o chemă pe Inga în odăile sale. La lumina zilei, tânăra putu să constate că stăpâna ei trăia într-o sărăcie lucie. Singurul lux consta într-o tapiserie atârnată deasupra șemineului. Reprezenta un bărbat îmbrăcat în războinic, cu câte o secure în fiecare mână, încercuit de o haită de lupi mai mari decât în realitate, care păreau gata să se ridice pe labele din spate ca să-și doboare victima. Lâna închisă la culoare făcea compoziția apăsătoare. Inga își spuse că nu i-ar fi plăcut să trăiască în apropierea unei astfel de opere, chiar dacă îi aprecia valoarea artistică.

— E soțul dumneavoastră? întrebă ea, conștientă că își depășea rolul de servitoare supusă.

— Da, e Arald, recunosc doamna Urd. Când nu pleca în expediție peste mări, îi plăcea să se strecoare în pădure, înarmat cu securi, ca să distrugă haitele de lupi care o bântuie. Țăranii îi erau recunoscători. Puțini seniori ar fi acceptat să-și

riște viața în felul acesta... Dar nu te-am chemat să schimbăm impresii despre artă. Vreau să te duci în sat cu o brișcă să aduci provizii. Rezervele noastre sunt pe terminate. Dacă l-aș trimite pe Snorri, ar fi bruftuit și s-ar putea ca oamenii să asmută câinii pe el. Cu tine, lucrurile stau cu totul altfel; fața ta drăguță va reuși să-i îmbuneze. Într-un fel, pentru asta te-am cumpărat. Am nevoie de cineva care să facă legătura între cătun și castel. Cineva în stare să stabilească legături de prietenie cu țăranii. Ai înțeles?

Scoase o pungă din mânecă și o aruncă pe masă.

— Acceptă numai prețurile cele mai mici, îi ordonă castelana. Nu suntem bogați. Avem nevoie de unt, de lapte, de miere, de făină, de pește uscat...

După ce doamna în negru îi înșiră o listă interminabilă, Inga plecă. Îi părea bine că ieșea din castel. Pe când urca în brișcă, Odi se agăță de rochia ei.

— Te întorci sau pleci pentru totdeauna? o întrebă cu vocea ei sâsâită.

— Mă voi întoarce, o asigură tânăra.

— Ai grijă, o imploră fetița. În landă sunt monștri, de aceea nu ieșim niciodată din castel. Dacă auzi pe cineva rostindu-ți numele dintr-un tufiș, nu zăbovi, ar putea fi un trol.

— Voi avea grijă, promit, îi spuse Inga, apucând hățurile.

Ieșind pe poarta din spate a castelului, trăi un scurt moment de euforie. Își spuse că ar fi putut să fugă... Dar unde s-ar fi dus? Pădurea împresura castelul pe trei laturi, iar acolo unde nu creștea niciun copac mugea marea... Era într-adevăr prizoniera acelei extremități a insulei. Nu, fuga ar fi însemnat sinucidere; deocamdată, trebuia să aștepte.

Lovi cu hățurile crupa calului și se avântă cu brișca în landă.

Vântul rece ca gheața îi tăie răsufierea. Încă nu era iarnă, dar anul acela era deosebit de friguros.

„Într-un fel, aș fi preferat să fie iarnă, cel puțin ar fi fost ziuă tot timpul”, își spuse Inga.

În timp ce calul mergea la trap, începu să se gândească. Doamna Urd era o enigmă vie, al cărei secret i-ar fi plăcut să-l afle. Care fusese viața acestei femei? Se vedea bine că era inteligentă, rasată, crescută într-o familie de neam mare. Cum de ajunsese să se căsătorească cu Arald Secure, un jefuitor cu temperament de brută? Fusese răpită de viking? Fusese oare cedată acestuia ca plată a unei răscumpărări?

„Ar fi foarte posibil, își spuse Inga. Poate că tatăl ei a fost luat prizonier de Arald, iar familia, din lipsă de bani, îl răscumpărase oferind-o piraților pe Urd.”

Se făcea și așa uneori. Răscumpărările căpătau atunci forme ciudate: vaci, ambarcațiuni, arme din fier, fete virgine...

Inga dădu din cap. Ghicea cu ușurință singurătatea, disperarea în care se pomenise Urd când ajunsese aici, pe această insulă de la capătul lumii. Ea, până atunci încântată de barzi, fusese nevoită să se resemneze să trăiască cu un șef războinic, a cărui principală ocupație era să alerge prin pădure după lupi ca să-i spintece cu securea! Schimbarea trebuie că fusese brutală.

„Cu siguranță, soțul ei a încercat s-o impresioneze construind acel castel, care nu semăna cu nimic cunoscut în regiune, își spuse ea. Mi-l imaginez foarte bine încercând să rivalizeze cu familia soției, vrând s-o întreacă prin fast. De unde, cea construcție grotescă.”

Vikingii nu construiseră niciodată castele. Obișnuiau să trăiască în mari ferme colective, unde se înghesuiau mai multe familii. Ferme pe acoperișul cărora creștea iarba. Dar Arald părea să fi dat în grandomanie. Din expedițiile sale în Bretania, adusese această imagine, care apoi îl obsedase permanent.

Oare chiar se înecase, cum pretindea doamna Urd, sau...?

Vorbele lui Ulf cel cu dinți frumoși, tatăl ei, îi stăruiau în minte. Îl revăzu stând pe plajă, cu fața spre larg, în timp ce vântul își croia făgașe în barba blondă, presărată cu fire cenușii. Spunea:

„Un *bersekker* este folositor în bătălii, sosirea lui stârnește teroare în rândul dușmanilor... Din păcate, odată cu trecerea anilor, devine din ce în ce mai greu de controlat. I se întâmplă să nu-și mai deosebească prietenii de dușmani și începe să lovească fără discernământ. E ca un orb invincibil care, după ce ar primi arme, ar tăia în bucăți tot ce s-ar apropia de el... Am cunoscut un *bersekker*, Olaf Cap de Foc. Într-o noapte, fiind pe uscat, într-o fermă, s-a ridicat din pat, a luat armele și a început să-i masacreze pe toți cei aflați în jur: soție, copii, prieteni, bătrâni, cai, oi... Când n-a mai rămas nimeni în viață în casă, a ieșit să continue măcelul. S-a îndreptat spre ferma vecinului, un vechi prieten, și a ucis tot ce-a găsit acolo, apoi a continuat în același fel mergând din casă în casă... din sat în sat. Oamenii fugeau la apropierea lui. Nu reușea să mai iasă din transă. Când trecea printr-o pădure, doboră copacii... Până și natura devenise dușmanul lui.

— De ce? întrebese Inga, ghemuită la picioarele tatălui ei.

— Așa se întâmplă, răspunsese el, oftând. Presupun că asta este prețul ce trebuie plătit. Se spune că, mai devreme sau mai târziu, cămașa de urs¹ își cere dreptul. Tot beneficiind de puterea ursului, omul se preschimbă treptat în urs. Se spune că acești *bersekkeri* se afundă în cele din urmă în pădure și nu se mai întorc niciodată. În vârful degetelor le cresc gheare, iar corpul li se acoperă de blană. Cămașa de urs li se lipește de piele și face parte din trupul lor. Oamenii nu se pot juca nepedepsiți cu forțele divine, trebuie să suporte consecințele.”

Calul mergea la trap. Inga își puna întrebări. Arald se transformase în vârcolac? Doamna Urd îl ținea închis ca să

¹ *Bersekker* înseamnă, literal, „cămașă de urs” și se referă la veșmântul din piele foarte groasă, un fel de tunică, pe care o îmbrăca luptătorul. Această platoșă rudimentară putea să aibă cusute și bucăți de metal. Se folosea și pielea de mistreț, despre care se spunea că avea puterea să oprească săgețile, deoarece nu putea fi străpunsă. Într-un fel, era vesta antiglonț a acelei epoci (*n.a.*).

nu-i masacreze pe cei din jurul ei și să nu ajungă să devasteze toată partea aceea de insulă?

În depărtare se conturau acoperișuri pe care creștea iarba păscută de capre. Deasupra fiecărei intrări, fusese legată o carcasă de animal sacrificat ca să atragă protecția divină asupra familiei. Fiecare fermă cuprindea un țarc sacru, înconjurat de un zid scund, de care nimeni nu trebuia să treacă, unde era crescută victima viitorului sacrificiu.

Inga trase brusc de hățuri. Un spectacol ciudat îi atrăsese atenția. O turmă de oi trecea prin landă. Erau animalele cele mai obișnuite, doar că fuseseră înfășurate într-o îmbrăcăminte din piele!

Inga miji ochii și, fără să coboare din brișcă, struni calul ca să se apropie de turmă. Fiecare oaie era înfășurată într-o „cămașă” din piele de mistreț, legată cu o curea peste pânțele. Pe spatele acelei cămași, fuseseră cusuți țepi mari din fier îndreptați în sus, care făceau animalul să semene cu un arici care își pierduse două treimi din țepi.

Ce rost avea acel dispozitiv? Inga dădu bice calului, uluită.

Când ajunse în sat, copiii o luară la sănătoasa și câinii lătrară. Acum, când se afla lângă case, Inga constată că acoperișurile erau prevăzute cu aceiași țepi ca oile. Legă calul de o barieră și începu să viziteze fermele. La început, o primeau cu răceală. Oamenii vorbeau un grai pe care nu-l înțelegea întotdeauna. După un moment, mutrișoara ei drăguță îi îmblânzi chiar și pe cei mai reticenți. Tânăra le spuse că fusese cumpărată de doamna Urd și că era nevoită să i se supună. Copiilor de la castel le era foame, trebuia să cumpere hrană.

Un bătrân cu fața brăzdată de o cicatrice oblică scuipe pe jos.

— Nu adună copiii ca să-i salveze, bombăni el. Îi folosește ca să hrănească fiara pe care o ascunde la castel.

— Care fiară? întrebă Inga.

— Fiara care zboară în văzduh, îi explică bătrânul. Cu siguranță, un dragon. Noaptea, i se aud aripile fâlfâind în aer deasupra satului. De aceea am pus țepușe pe acoperișuri, ca să nu se poată așeza pe ele... Înainte, fura oile, dar le-am echipat și acum nu poate să le mai prindă... Ai grijă, drăguț! Au fost și alte servitoare înaintea ta. Chiar fete din sat, care se duceau acolo cu speranța să câștige câțiva bănuți de argint. Nimeni nu le-a mai văzut vreodată.

— Un dragon..., murmură Inga, gânditoare.

— Un animal zburător, spuse bătrânul. Poate că nebunul de Arald l-a adus de prin călătoriile lui la celălalt capăt al lumii. Cine știe?

— L-ai cunoscut pe Arald? întrebă tânăra.

— Da, confirmă bătrânul. Am navigat cu el. Era un *bersekker*... Tuturor le era teamă de el, chiar și echipajului. Când îl apuca furia, putea să omoare pe oricine. Era în stare să sugrume un urs cu mâinile goale. Se domolea numai dacă îi dădeai să bea sânge cald. Să fi văzut cum mânuaia cele două securi... jap, jap! Îți tranșa un bărbat, o femeie sau un copil ca și cum ar fi fost un porc sărat.

Bătrânul rânji respingător; aceste amintiri păreau să-l înviorzeze.

— Tu ești o puicuță drăguță, mormăi el, ar trebui să fugi de acolo și să vii aici. S-o găsi un flăcău care să te poftască în patul lui.

O femeie se rățoi la el furioasă:

— Așa! Bagă-i prostii în cap! O să fugă și, pe urmă, prințesa neagră o să ne trimită fiara zburătoare să ne pedepsească! Chiar vrei ca nepoții tăi să dispară în văzduh ca niște amărâte de oi? Nu-l asculta, fata mea, e un bătrân nebun. Rana de la cap i-a stricat creierul. Duhurile rele au intrat în rană; de atunci, vorbește aiurea.

— Gura, femeie! se înfurie bătrânul, bătând din picior. Știu eu ce vorbesc. Arald e tot acolo, simt asta. Nici un *bersekker* nu moare așa...

— Doamna Urd spune că s-a înecat, zise Inga.

Bătrânul izbucni într-un râs dogit.

— Să se înece Arald! hohoti el. Asta-i bună! Basmе, nimic altceva! O stratagemă care să ascundă adevărul. Nu, „cămaşa de urs” e tot acolo sus, sunt sigur... Numai că nu se poate arăta în văzul lumii, asta-i tot. Probabil că nu mai are formă ome-nească.

Înţelegând că din trăncăneala bătrânului nu avea să afle nimic folositor, Inga îşi continuă târguiala. Țăranii se arătau reticenţi. După părerea lor, să vândă o oaie însemna să-i permită fiarei să se îmbuibe! N-avea decât să mănânce plozii de care era înţesat castelul, acei gnomi diformi care, într-o zi, vor lua cu asalt satul. Inga îşi dădu toată osteneala să-i convingă. Se vedea bine că oamenii nu prea o aveau la inimă pe doamna în negru.

— O nemernică trufaşă care face pe prinţesa, îi repetau țăranii. Ne-a dispreţuit întotdeauna. Şi apoi, mania asta de a aduna copiii de care vrem să scăpăm... Facem asta pentru că nu avem cu ce să-i hrănim sau pentru că sunt pocitanii. Asta e legea... Avem dreptul. Tatăl hotărăşte. Ori acceptă copilul, ori îl respinge. Mama n-are niciun cuvânt de spus¹. Adunând copiii lepădaţi, doamna în negru aduce atingere dreptului fundamental al bărbaţilor! E intolerabil. S-ar zice că vrea să ne declare război.

Alţii spuneau:

— Nu e de la noi. Arald a adus-o de peste mări. E o vrăjitoare. Ea a meşterit tunică din piele de urs care l-a făcut invincibil, de-asta a luat-o de nevastă. Cum să trăiască una ca ea într-o fermă! Aşa că a cerut să-i construiască un castel... Mulţi tineri de la noi au murit lucrând la ridicarea castelului, din cauză ca se tot surpa. E un loc blestemat.

Iar alţii conchideau:

¹ Adevărat (n.a.).

— Nu adună ea copiii din bunătatea sufletului. În realitate, îi transformă în gnomi. Își formează o armată. Când va avea destui soldați, va începe cucerirea insulei.

Inga înțelese că tuturor le era teamă de castelană și că o urau.

De bine, de rău, reuși totuși să adune câteva provizii. Monedele de argint exercitau o atracție puternică asupra acelor oameni săraci. Inga mergea din casă în casă, printre plase zdrențuite care se uscau întinse pe prăjini. Duhoarea de pește afumat plutea deasupra satului. Pe când se pregătea să plece, un grup de pescari încruntați se îndreptă spre brișca ei. Tânăra crezu un moment că nu o vor lăsa să treacă, dar șeful lor nu făcu decât să-și scoată boneta de marinar și s-o răsucescă între degete.

— Ascultă, îi zise el. Sunt Fodor Ochi de Vultur, șeful satului. N-avem nimic cu tine. N-ai cerut tu să vii aici, înțelegem bine, ești doar o sclavă. Vrem să-ți facem o propunere. Dacă rămâi acolo, n-ai s-o mai duci mult, asta e sigur. Fiara din subterane sau gnomii îți vor face curând de petrecanie. În schimb, dacă vrei să ne ajuți, îți vom veni în ajutor.

— Cum? întrebă Inga.

— Vei putea să trăiești în satul ăsta și să-ți găsești un soț, răspunse Fodor. Dacă nu vrei, te vom urca într-o barcă și te vom duce pe altă insulă.

— Și ce-ar trebui să fac în schimb?

— Să dai foc la castel. Îți vom da păcură, ulei de balenă, care arde repede și bine. Transformă castelul în rug și te vom primi cu brațele deschise. Ne-am săturat să trăim cu frica în sân. Vrem să ne ducem viețile liniștiți, dar asta nu va fi cu puțință cât timp castelul își va întinde umbra asupra satului. Înțelegi?

Inga dădu din cap.

— Da, răspunse ea, ca să câștige timp. O să mă gândesc.

— N-o trăgăna prea mult, o avertiză Fodor Ochi de Vultur, oftând. Viața ți-e în pericol. Servitoarele de dinaintea ta n-au supraviețuit mult. Doamna în negru te va îngrășa ca să te dea fiarei. Să nu care cumva să ieși vreodată în landă la căderea nopții, atunci își ia zborul afară. Se aude cum bate din aripi în vânt, scârțâie ca pielea... aripilor de dragon.

Tânăra se grăbi să urce în șaretă și să plece.

Deși Herra, mama ei, se străduise să-i înlăture din cultură orice aport păgân, Inga fusese întotdeauna impresionată de legendele fabuloase istorisite adesea de tatăl ei. Acel amestec instabil și contradictoriu provocase în mintea ei o tulburare de care nu reușea să scape nici acum. Zadarnic își tot spunea că gnomii și dragonii existau doar în povestirile scaldice¹, nu putea nici în acel moment să nu tragă cu urechea, încercând să surprindă bătăile de aripi ale monstrului care îi teroriza pe pescari.

Ce viitor o aștepta acolo, în acel jalnic loc? Nu se vedea deloc în rolul celei de a treia concubine a unui pescar din sat, urâtă de soția oficială și bătătorindu-și degetele la reparatul năvoadelor. Cât privește incendierea castelului corbilor, asta era altă poveste...

Trase de hățuri ca să forțeze calul să se oprească. Tremurând ușor în bătaia vântului vijelios, Inga contemplă marea. Avu atunci un presentiment dureros: certitudinea că nu se va întoarce niciodată acasă și că, orice s-ar întâmpla, va rămâne veșnic rătăcitoare.

„Tată, oriunde ai fi, călăuză a pașilor mei...”, șopti ea. „Spune-mi ce să fac!”

Dar nu-i răspunse decât croncănitul corbilor care se roteau deasupra donjonului.

¹ Poeme interminabile, enumerând fapte uimitoare specifice mitologiei scandinave (*n.a.*).

Cei de jos

Când se întoarse la castel, Inga nu suflă o vorbă despre propunerea țăranilor.

După descărcarea proviziilor, Snorri îi dădu de înțeles că doamna Urd o aștepta în odăile ei. Tânăra străbătu galeria. Își zise că doamna în negru voia înapoi punga cu monede de argint și că se pregătea s-o certe, arătându-i că plătise fiecare aliment mai scump decât prețul obișnuit.

Dar se înșela. Castelana închise ușa sălii și îi ceru să se așeze lângă cămin, sub oribila tapiserie care îl reprezenta pe Arald înfruntând lupii.

— Acum, după ce te-ai familiarizat cu problemele noastre, e timpul să-ți îndeplinești îndatoririle pentru care ai fost cumpărată, o anunță doamna Urd.

Văzând că Inga ridica din sprâncene, vădind astfel că nu înțelegea despre ce era vorba, doamna în negru se grăbi să adauge:

— N-aș fi dat atât de mult pe tine, dacă aș fi avut nevoie de o simplă servitoare. Aș fi avut de unde să-mi iau una din sat.

„Nu e sigur...”, își spuse tânăra.

— Mi-a atras atenția talentul tău, catadicsi să-i explice doamna Urd. Desenezi, sculptezi... Te-am văzut cu copiii, ai știut să le trezești interesul schițând desene pe pereți cu o bucată de cretă. Exact de asta am nevoie.

Castelana se plimba nervoasă prin încăpere, ca și cum ar fi șovăit să continue.

— Am... am adunat câțiva copii orbi, spuse ea în cele din urmă. Cum nu puteam să-i amestec cu ceilalți, care i-ar fi necăjit tot timpul, mi-a venit ideea să-i izolez în subsolul castelului, oferindu-le într-un fel un teritoriu numai al lor.

— Orbi..., murmură Inga.

— Da, confirmă doamna în negru. Toți s-au născut aici. Pentru un viking, asta e o infirmitate intolerabilă, căci un orb e o victimă ușoară pentru un prădător, fie om, fie animal... Așadar, acești copii sunt condamnați să fie abandonați îndată ce tatăl le observă incapacitatea de a deveni buni luptători. Am adunat vreo cincisprezece, care trăiesc împreună în criptele ce se întind sub castel. Partea proastă e că, odată cu trecerea timpului, s-au cam... *sălbăticit*.

— S-au sălbăticit? repetă Inga.

Doamna Urd părea stânjenită.

— Da, șopti ea. Trăind numai între ei, au ajuns să-și spună tot felul de povești, să-și imagineze tot felul de lucruri... Își reprezintă lumea complet fantezist. Asta nu mai poate să dureze. Nu vor putea să trăiască la nesfârșit în subterane; într-o zi, vor fi obligați să înfrunte realitatea. Vreau să fii educatoarea lor... Să-i înveți lucrurile pe care trebuie să le știe când vor ieși din subterane. Va trebui să le explici ce e o barcă, o balenă, o insulă, o pasăre... și, pentru asta, nu există decât un mijloc: să gravezi aceste lucruri pe un perete și să-i pui să le atingă. De aceea aveam nevoie de cineva cu talentul tău. Înțelegi? Îmi închipui că știi să sculptezi, să gravezi și să modelezi, nu-i așa? Va trebui să-ți folosești aceste daruri ca să le oferi acestor copii o imagine a lumii pe care să fie în stare s-o exploreze cu vârful degetelor. Nu va fi ușor. Ei nu înțeleg ce înseamnă cuvântul „pădure”. O mulțime de lucruri, care pentru noi sunt evidente, lor le sunt necunoscute. Dacă le vei spune că o vacă e un animal cu coarne pe cap, nu vor pricepe nimic, pentru că nu vor reuși să-și imagineze ce este un corn...

— Înțeleg, șopti Inga. Va fi o muncă lungă și anevoioasă.

— Știu, spuse doamna în negru, oftând. Am încercat să fac eu asta, dar n-am reușit. Cuvântul nu e de ajuns. Sculptura ar trebui să-ți ofere mijlocul de comunicare care mi-a lipsit mie. Da, să-i pui să atingă cu degetele... numai așa vei avea rezultate. Te-am văzut: desenezi repede și bine. Am să-i spun lui Snorri să-ți dea sculele de care ai nevoie.

— Vreau să încerc, dar nu știu dacă voi fi la înălțimea sarcinii, spuse Inga. N-am mai făcut niciodată așa ceva.

Apoi tăcu, deoarece își dădu seama că doamna în negru nu o asculta. Părea preocupată de ceva, ca și cum ar fi șovăit să spună ce gândea.

„Nu mi-a spus tot, își zise tânăra. Nu e vorba doar să-i învăț lumea pe câțiva tineri orbi. Mai e ceva...”

— Trebuie să te previn, adăugă castelana, ferindu-și privirea. Nu va fi ușor. Au devenit foarte agresivi... Au ajuns să inventeze lucruri trăsnete, legende, ritualuri. Tot trăind între ei, au format un fel de clan..., de trib barbar. Nu suportă ca un om care vede să se amestece în treburile lor. Îl resping, îl brutalizează. Ca să fii primită între ei, va trebui să-i faci să creadă că și tu ești oarbă. Altfel, te vor alunga fără milă.

— Presupun că trăiesc în întuneric... Așa că nu voi vedea nici eu nimic, ca și ei.

— Adevărat, încuviință doamna Urd. Dar să nu aprinzi niciodată o lampă ca să te deplasezi în beznă. Servitoarele pe care le-am trimis acolo înaintea ta au făcut această greșală. Copiii nu le-au iertat această mișcare greșită. Le-au agresat în mod sălbatic pe aceste biete fete...

— Sălbatic?

— Ți-am spus că au devenit cruzi, intoleranți. Lumea de jos e teritoriul lor, nu vor să-l împartă cu nimeni. Îi urăsc pe cei care văd. Prefer să te previn, sarcina care te așteaptă nu va fi ușoară. Să nu crezi că te vei adresa unor școlari cuminți. Ar fi mai prudent să-i faci să creadă că și tu ești oarbă... Să le spui că un accident ți-a luat vederea, astfel explicându-se faptul că ai cunoștință de lumea de afară, că te îndeletniceai cu

desenatul și sculptatul și că te deplasezi cu greu în întuneric. În felul ăsta, te vor accepta între ei.

— Pot să țin ochii închiși, propuse Inga.

— Nu va fi de ajuns, zise doamna Urd. Cred că cel mai bine e să-ți lipești ochii cu ceară. Astfel, nu vei fi tentată nicio dată să-i deschizi și nu riști să te trădezi. Să nu-i subestimezi. Imediat descoperă înșelătoriile. Întunericul e teritoriul lor, dar lumina se strecoară în subterane prin crăpăturile bolții. Ai putea să fii tentată să profiți de această luminozitate. Vor simți și vor ghici că nu ești ca ei. Acolo unde străbate lumina, arde soarele și e mai cald. Va trebui să te gândești la toate astea. La fel ca animalele, au un instinct foarte puternic, dar și o mare sensibilitate în perceperea lumii. Interpretează mirosurile, sunetele. Vocea te va trăda; fii cu băgare de seamă atunci când îi spui o minciună! Sunt într-adevăr de temut.

Tot ascultându-i sfaturile, Ingăi i se părea că era o martiră creștină care se pregătea să coboare în groapa cu lei.

— Cât timp va trebui să stau acolo? întrebă ea.

— Nu știi, mărturisi doamna Urd. E posibil să refuze ceea ce vrei să-i înveți și să se complacă în convingerile lor absurde.

— Iertați-mă, dar lăsați impresia că vă e teamă de ei..., spuse tânăra.

Castelana întoarse capul, ferindu-și fața, nemulțumită că se trădase.

— Adevărat, recunosc eu. Știu că ne urăsc pe noi, cei care vedem. Mi-e teamă ca nu cumva să pună la cale o răzmeriță și să iasă într-o noapte din subterane ca să ne taie gâtul. De aceea îi țin închiși în subsol, dar, mai devreme sau mai târziu, vor reuși să iasă într-un fel. Sub picioarele noastre șerpuiesc multe galerii. Tot explorându-le pe bâjbâite, vor ajunge să descopere una care le va permite să invadeze castelul și să ne extermină în timp ce dormim.

— Înțeleg, spuse ironic Inga. Aveți nevoie mai mult de o spioană decât de o educatoare!

— Pericolul e real, insistă doamna în negru. Trebuie să spargem buboiul. Nu pot să nu iau în seamă ce se urzește sub picioarele noastre. Ura asta nedreaptă care mocnește și lucrează spre distrugerea noastră. Vreau să încerc să elimin catastrofa care se pregătește. Asta mă va scuti să recurg la mijloace neplăcute.

— Care?

— De exemplu, să fac fum în subterane și să-i sufoc. Dar voi fi nevoită s-o fac dacă acești copii vor persista în uneltirile lor belicoase. Te trimit în subterane ca ambasadoare. Ești ultima mea soluție. Numai tu poți să-i aduci pe calea cea bună și să împiedici condamnarea lor. Dacă nu vei reuși, nu-mi va rămâne decât să-i poruncesc lui Snorri să-i asfixieze. El abia așteaptă, pentru că îi urăște. Îl sperie.

Inga nu zise nimic. Pe măsură ce discutau, simțise cum i se răsucea stomacul.

— La început, am crezut că fac bine, băigui doamna Urd. Am vrut să-i feresc de hărțuiala celorlalți copii. Orbi, ar fi fost victime ușoare pentru cei care vedeau. Cei mai răi dintre micii noștri șontorogi n-ar fi ezitat să le pună mereu piedică să-i facă să cadă din capul scărilor. Trebuia să-i țin departe, într-un loc unde cei ce vedeau n-ar fi îndrăznit să se aventureze. Catacombele păreau ideale, pentru că întunericul nu-i deranjează. Jos, nimic nu le mai îngreădește deplasarea, acolo sunt numai săli pustii și culoare... Dar totul a mers anapoda. S-a înstăpânit ura asupra lor. Unii dintre ei au luat comanda, înrolându-i pe ceilalți într-o cruciadă absurdă împotriva lumii de sus... Nu le cunosc doleanțele, nimeni nu mi-a expus cu claritate conținutul lor. Servitoarele care s-au întors din criptă erau terorizate, înnebunite de spaimă. Am fost nevoită să le concediez. Bolboroseau povești absurde. Copiii le brutalizaseră. Sper că tu vei rezista mai mult.

— Și eu, replică ironic Inga.

— Du-te la Snorri, ordonă castelana, vizibil dornică să pună capăt acelei discuții. Explică-i de ce instrumente ai nevoie

ca să sculptezi pereții. E foarte îndemânatic, le va face până diseară.

Inga ieși. Se duse la cocoșat și, cu ajutorul unui cărbune de lemn, desenă dălțile de gravat necesare. Bărbatul mormăi și îi făcu semn să plece. Ca să scape de trăncăneala lui Odi și a micului ei prieten Baldur, Inga urcă până la drumul de rond. Știa că niciunul nu o va urma până acolo. În plus, hotărâse să nu dea crezare numai versiunii doamnei Urd. Voia să culeagă cât mai multe informații de la Skall. Îl găsi, ca de obicei, ghemuit în spațiul îngust al gheretei, la adăpost de vânt. Când o văzu intrând, băiatul începu să rânjească.

— Știu de ce-ai venit, o persiflă el. Ai descoperit în ce capcană ai căzut, nu-i așa? Prințesa neagră te expediază la cei de jos... Nu ești prima. Ți-a spus?

— Da, răspunse cu blândețe Inga. Dar mai știu că mi-a ascuns unele lucruri. Tu știi totul, domnești asupra curții, trebuie să cunoști adevărul.

— Ce-mi dai în schimb?

— Ce vrei?

Skall își trecu limba peste buze. Părul lung și gras îi ascundea fața. La treisprezece ani, avea brațele la fel de musculoase ca ale unui bărbat în toată firea, lucru obișnuit la infirmii care își solicitau excesiv membrele superioare ca să compenseze deficiențele picioarelor.

— Vreau să te ating, răspunse el cu un glas șuierat. N-am atins niciodată o femeie adevărată. Scoate-ți rochia și întinde-te. Altfel, n-am să-ți spun nimic, iar cei de jos au să-ți facă felul, ca și celor dinainte.

Inga abia dacă avu un moment de ezitare. I-ar fi fost nesuferit să se ofere mângâierilor unui bărbat, dar era vorba de un puștan olog și asta i se părea un lucru inofensiv... aproape mișcător.

„Probabil că sunt proastă, își spuse ea. Câte puștoaice de vârsta lui a violat deja ticălosul ăsta mic?”

Dar era vorba de supraviețuirea ei și se hotărî să desfacă șiretul care îi încheia rochia. Își spuse că va fi atât de rece, încât abia dacă va simți mâinile băiatului. Se întinse goală pe banca circulară din piatră care străjuia pereteii postului de pază. Skall se apropie cu stângăcie, scăpă cârja și o luă de jos, înjurând. Mâna dreaptă i se așează pe sânul tinerei ca un animăluț jilav și cald. Inga se strădui să nu se înfioare.

— Vorbește, îl îndemnă ea. Nu aștepta să îngheț bocnă.

— Cei de jos sunt răi, începu el, gâfâind. Le-au scos ochii tinerelor care au coborât acolo. Le-am văzut ieșind; arătau jalnic. Complet nebune, cu hainele rupte, pline de răni. Să știi că n-ai prea multe șanse să ieși de-acolo întreagă!

Inga rămase nepăsătoare. Dărdâia de frig atât de rău, încât atingerea palmelor fierbinți pe pânțele ei devenea aproape plăcută.

— Mai e și altceva jos? întrebă ea. O fiară... un vârcolac sau nu știi ce?

— Probabil, mormăi Skall. Acela e un teritoriu interzis. Prințesa neagră i-a închis acolo pe orbi în speranța că fiara îi va hali, dar ticăloșii ăia mici au știut să se apere..., au devenit la fel de răi ca ea. Se consideră războinici... Își istorisesc tot felul de lucruri.

— De unde știi?

— Ascult ce spun prin crăpăturile din sol. Vocile li se aud până la suprafață, poți să tragi cu urechea.

— E adevărat că au de gând să ne taie gâtul la toți?

Skall nu răspunse imediat; degetele lui explorau pânțele tinerei. Inga își strânse coapsele. Își dădu seama cu o uimire amestecată cu rușinea că acele atingeri n-o lăsau indiferentă.

— Zi! insistă ea, pierzându-și răbdarea.

— E adevărat, bâigui băiatul. Doamna în negru a încuiat degeaba ușa de fier, pentru că, mai devreme sau mai târziu, vor găsi cum să se strecoare în castel. De asta explorează subteranele. Unii sunt înghițiți de surpări, dar până la urmă vor găsi ceea ce caută. Într-o noapte, vor ieși din subterane ca să ne masacreze. O să fie o bătălie pe cinste, dar îi aștept pregătit.

O să arunc mulți peste creneluri până să-mi taie gâtul. De aia dorm ziua. Noaptea, stau de pază, îi pândesc.

Inga se ridică să-și îmbrace rochia. Skall bombăni deza-măgit.

— Putoareo! izbucni el. Ai promis...

— Ai primit destul deocamdată, îi tăie vorba Inga. Dacă mă ajuți, o să mai primești.

— Dacă te ajut?

— Da. Când voi fi jos, dacă voi fi în pericol, voi striga după ajutor prin crăpături. Vei putea atunci să-mi deschizi ușa?

Skall se umflă în pene.

— Da, spuse el. Am scule. Snorri crede că e meșterul broaș-telor, dar și eu mă pricep la fel ca el, dacă nu chiar mai bine.

Inga se abținu să nu zâmbească. Probabil că mințea ca să se dea mare. Intui că nu avea unelte și nu știa nimic despre misterul încuietorilor. Își fricționează umerii să se încălzească. Băiatul o privea pe sub sprâncene, fără să știe ce atitudine să ia.

— Porți un semn magic, șopti el în cele din urmă. Ești vrăjitoare?

— Nu, dar sunt protejată de zei, mărturisi ea. Dacă cineva îmi va face rău, mă vor răzbuna.

Inga cunoștea foarte bine importanța pe care vikingii o acordau noțiunii de răzbunare. Cunoștea principiul funda-mental al moralei lor.

Skall clipi, părea dintr-odată mai puțin sigur de el. Sub desişul părului, fața lui bosumflată nu era deloc respingătoare.

— Trebuie să-ți spun ceva..., șopti el. Celor de jos... le e frică.

— Le e frică de noi?

— Nu, nu știi exact, dar ascultându-i, am înțeles că erau urmăriți de o fiară... O fiară sau un zeu. Nu folosesc aceleași cuvinte ca noi, așa că e greu uneori să înțelegi totul.

„Faimoasa fiară, îşi spuse Inga. Am ajuns și la ea...”

— Îți spun asta ca să știi că, odată ajunsă acolo jos, vei avea doi dușmani, insistă Skall. Orbii și monstrul.

— De unde vine monstrul ăsta?

— L-au creat ei înșiși, cu mâinile lor... Cel puțin așa spun. Inga se încruntă.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă ea.

— Habar n-am, răspunse băiatul, oftând. Am auzit doar frânturi de discuții, ecouri care urcă prin crăpături.

— Bine, conchise tânăra. Vrei să facem un pact? Ne vom ajuta unul pe altul. Ajută-mă să rămân în viață cât timp voi fi în subterane și, când voi fugi de la castel, te voi lua cu mine. Ți convine?

— Nu știu, mărturisi copilul. Nu cunosc decât acest loc. Am ieșit doar de două ori în landă și era gata să fiu mâncat de câinii țăranilor. Peste tot e la fel?

— Nu, îl asigură Inga. Dar va trebui să găsim o ambarcațiune și să părăsim insula.

Se despărțiră cu această promisiune. Mergând pe drumul de rond, tânăra încercă să despartă ce era adevărat de ce era fals în hățișul de informații primite de la Skall. Ce încredere putea să aibă în adolescentul îmbătrânit prematur? Voise s-o sperie sau chiar credea în poveștile astea?

Spre seară, primi uneltele meșterite de Snorri. N-ar fi putut să le folosească pentru o lucrare de precizie, dar își spuse că aveau să-i slujească pentru ceea ce-și propusese.

Însoțită de cocoșat, Inga se duse în odăile doamnei Urd.

— E timpul să-ți duci până la capăt deghizarea, o anunță ea. Te vom însoți în criptă îndată ce copiii din curte vor adormi. Nu trebuie să te vadă deghizată în oarbă. După ce vei ajunge în subterane, să nu cumva să le dezvălui că vezi. Probabil că orbii îți vor întinde capcane ca să se convingă că nu vezi. Agăț-te de povestea asta: ai fost capturată de vikingi care ți-au ars ochii ca să te pedepsească pentru lipsa de respect față de șeful lor. Infirmitatea ta e recentă, așa că n-ai avut timp să dobândești reflexele care să-ți permită să te descurci fără probleme în întuneric. Acum, închide ochii! Ți-i voi lipi cu ceară.

Dacă îți vor atinge fața, vor crede că sunt crustele rămase de pe urma cicatrizării. Voi alunga mirosul de ceară frecând-o cu sânge de pui.

Inga era nervoasă. Spera să n-o orbească de-a binelea făcând ce-i făceau.

Snorri puse jar sub un creuzet din metal și începu să topească un bastonaș de ceară pentru sigilii.

— Stai calmă, nu crispa pleoapele, îi ceru doamna Urd. O să-ți lipesc doar genele între ele; asta ar trebui să fie de ajuns ca să-i inducă în eroare. Dacă copiii încearcă să-ți atingă ochii, ferește-te și spune-le că te dor.

Inga nu răspunse. Așteptă cu pumnii strânși sfârșitul operației. Doamna în negru se dovedi destul de abilă, dar Inga simți o adevărată panică atunci când se pomeni cu pleoapele lipite. După ce se răci ceara, constată că nu mai putea să deschidă ochii. În final, castelana îi unse orbitele cu sânge de pui, pe care îl lăsă să se coaguleze.

— Perfect, o anunță ea. Să nu cumva să te speli pe față.

— Cât timp va trebui să stau în subterane? întrebă tânăra.

— Nu știu, mărturisi doamna Urd. Îl voi trimite pe Snorri după tine peste o săptămână, sub pretextul că vreau să te vadă un vindecător.

— Nu-mi puteți da o cheie de la ușa de fier? întrebă Inga. Aș ascunde-o sub haine.

— Nu, răspunse tăios castelana. E prea periculos. Dacă orbii pun mâna pe ea, ar putea să iasă de-acolo.

Inga primi de la cocoșat un coș cu trei bucăți de brânză, o pâine rotundă, un vas cu supă și instrumentele ei de lucru. Apoi, prinzând-o de mână, o călăuzi până în curte. Se făcuse noapte și copiii dormeau. Tânăra spera că Skall, ascuns pe drumul de rond, o urmărea cu privirea. Auzi clinchetul cheii în broască și scârțâitul ușii. Un miros de mucegai o asalta pe măsură ce cobora treptele inegale. Respira cu greu, ca și cum cecitatea ei artificială ar fi avut drept consecință imediată

îngustarea plămânilor. I se păru că mergea de mult timp. Uneori, Snorri o forța să lase capul în jos. Când îi dădu de înțeles să se oprească și scoase câteva mormăieli, Inga pri-cepu că urma s-o părăsească acolo, în mijlocul beznei. Îi auzi pașii pierzându-se în depărtare, apoi ușa de metal trântită și încuiată cu mare grijă.

Luptă contra unui început de panică. Prin minte îi tre-ceau imagini înspăimântătoare; vârcolacul..., Arald, *bersekker* întemnițat..., fiara cu aripi de piele care îi hărțuia pe țărani... Oare erau toți acolo, împresurând-o în întuneric, privind-o fix cu ochii lor roșii, alegând din ce parte a corpului s-o muște întâi?

Stătu nemișcată, cu coșul în mână, cu auzul încordat.

Le percepu mirosul înainte să le audă pașii.

Se apropiau...

Simți un iz de zdrențe, de corpuri nespălate, apoi degete subțiri se așezară pe rochia ei, explorând-o cu îndemânare.

— E mare, zise o voce de fată.

— Nu-i copil, constată un băiat. E adultă. N-are ce căuta aici.

— Cine ești? întrebă prima voce.

— Mă cheamă Inga, șopti tânăra. Am șaisprezece ani și nu mai văd... Vikingii mi-au ars ochii, pentru că am spus că vederea șefului lor ar face să vomite o scroafă. Nu... nu știu să mă descurc în întuneric. Nu sunt obișnuită. Sunt foarte stângace. Doamna în negru m-a adus aici pentru că sus mă izbeam de oameni...

— Îți recunosc vocea! exclamă brusc fetița. Ești cea care spune povești! Te-am auzit prin crăpăturile bolții. Era bine... Îmi plac poveștile.

— E prea bătrână, bombăni cel care o însoțea. Orök n-are s-o vrea, spune că adulții nu înțeleg nimic din legile noastre. Va face ca celelalte, nu va vrea să se supună. Adulții vor întotdeauna să poruncească.

— Voi face așa cum vreți, se grăbi să spună Inga. Știu să reproduc imagini scobite. Asta era meseria mea. Eram gravor. Dacă vreți, vă voi arăta cum e lumea de afară. Voi scobi imagini în pământ și voi le veți atinge...

— Da, ar fi bine, spuse fetița.

— Taci! replică băiatul. Orök hotărăște. Trebuie să adunăm consiliul. Tu vii cu noi. Vei vorbi când vei fi întrebată, asta e tot. Orök e șeful nostru. Nu trebuie să-l atingi, pentru că e fiul unui zeu. Dacă n-o să te vrea, te vom abandona în labirintul subteranelor.

Mâinile copiilor o apucară de rochie. Inga se simți trasă înainte. Se lăsă în voia lor, fără să știe unde o duceau. În aerul rarefiat se simțea un miros de ciuperci.

— Stai aici, îi ordonă la un moment dat copilul. Trebuie să vorbim între noi. Dacă încerci să fugi, te vei rătăci în galerii și nimeni nu va veni după tine.

— Sunt multe tuneluri, îi explică binevoitoare fetița. Nici noi nu le cunoaștem pe toate.

— Taci! se răsti la ea băiatul. Vorbești prea mult. E o străină și cu cât știe mai puțin, cu atât mai bine.

Inga îi auzi îndepărtându-se. Ecouri ciudate răsunau pe sub bolți, dându-i iluzia că se rătăcise în mijlocul unei catedrale îngropate sub tone de pământ mucegăit. Deloc liniștitor!

După un moment, ajunseră până la ea ecourile unei discuții însuflețite.

— E prea bătrână, spunea o voce. La șaisprezece ani nu mai ești în stare să înveți, creierul e deja tare ca nuca...

— Știe să povestească legendele zeilor, pledă fetița. Și spune că va putea să deseneze imagini scobite care ne vor arăta cum e lumea de afară... Ne va fi de folos când va veni momentul să... Nimeni nu știe cum arată lucrurile afară, nici tu, Orök.

Inga înțelese că acei copii țineau un fel de *thing*¹.

¹ Consiliu „tribal”, în care vikingii hotărau ce măsuri urmau să ia, decretuau legi și puneau capăt certurilor (*n.a.*).

Cu ochii închiși, tânăra se simțea îngrozitor de vulnerabilă. Dacă mucoșii aceia hotărau să-i dea brânci în vreun puț, ar fi căzut ca un bolovan, fără să-și dea seama ce i se întâmpla.

— Bine, bombăni vocea în schimbare a unui băiat. S-o punem la încercare timp de o săptămână. Dacă, după șapte zile, nu reușește să ne arate că ne poate fi de folos, ne deba-rasăm de ea. Sigrid, tu o vei învăța regulile obișnuite. Asta e hotărârea mea, ședința consiliului s-a încheiat!

Inga scoase un oftat de ușurare. Un pas ușor, înăbușit de praful de pe sol, îi dădu de veste că fetița se întorcea la ea. O mână mică o căută pe-a ei.

— Orök a hotărât că trebuie să ne arăți ce ești în stare, o anunță fetița. Eu sunt Sigrid și am aproape doisprezece ani, cel puțin așa cred¹. Sunt oarbă din naștere, ca mulți dintre noi. Alții au orbit mai târziu, dar au uitat cum arată lumea de afară. Tu ne vei ajuta. Când ascult prin crăpături ce spun copiii de la castel, nu înțeleg întotdeauna despre ce vorbesc. Nu reușesc să-mi închipui ce se ascunde în spatele cuvintelor pe care le folosesc. *Balenă, corabie, furtună, soare...* Nu pot să-mi imaginez forma acestor lucruri. N-am putut niciodată să le ating.

Făcu o pauză, apoi zise:

— Așază-te în genunchi, vreau să-ți ating fața!

— Să nu-ți pui degetele pe ochii mei, se grăbi s-o implore Inga. Mă doare rău.

Măinile copilei zburătăciră pe obrajii și nasul tinerei, apoi îi explorară pieptul, sânii. Nu-i luă mult timp să simtă cicatricea imprimată cu fierul roșu.

— Țsta e ciocanul lui Thor, spuse ea. E o rană veche... Știu ce e un ciocan. Avem scule. De ce ai fost însemnată?

— Ca să fiu protejată, răspunse Inga.

¹ În acea perioadă, măsurarea timpului fiind foarte aproximativă, se întâmpla deseori ca oamenii să nu-și știe vârsta exactă (*n.a.*).

— După *Ragnarök*, nu-ți va mai folosi la nimic, spuse fetița pe un ton doct. Toți zeii vor muri. La fel și Thor... Ai fi în stare să desenezi *Ragnarök* cu toate detaliile?

— Bineînțeles, răspunse Inga. Dar va fi nevoie de multe imagini. Doar e o mare bătălie.

— Ultima bătălie, preciză Sigrid, cu înrâncenare. Bătălia de la sfârșitul timpurilor.

Ceva în tonul vocii ei o făcu pe Inga să se înfioare. Un fel de exaltare morbidă, care nu anunța nimic bun.

„Fanatici...”, își spuse ea. Își aminti avertismentele doamnei în negru. Ce spusese despre acei copii? Că ajunseseră să-și inventeze un cult straniu, ei fiind și preoții, și singurii lui practicanți...

— Ridică-te, îi porunci Sigrid. O să vizitezi cu mine lumea cunoscută. Așa-i spunem noi criptei principale. E mai bine pentru tine să nu încerci să ieși din ea. De jur împrejur șerpuesc zeci de culoare, un adevărat labirint, în care te-ai rătăci. Solul acestor tuneluri e plin de gropi adânci, unde erau aruncați pe vremuri prizonierii. Trebuie să știi unde sunt, altfel cazi ca o piatră și îți rupi picioarele. Asta ne e de folos când ne urmărește fiara...

— Ce fiară? bâigui Inga.

Fetița oftă.

— Mai bine să afli cât mai repede, spuse ea. Nu suntem singuri în aceste subterane. În unele nopți, ceva dă târcoale pe aici. E ceva cumplit, care nu șovăie să ucidă. Deocamdată nu trebuie să știi mai mult. Încearcă mai bine să reții dispunerea acestor locuri. Atinge zidul, învață-i asperitățile. Puțin câte puțin, vei cunoaște fiecare piatră, ceea ce îți va permite să știi foarte exact unde te afli.

— Vorbește-mi despre fiară, insistă Inga.

— A! Ce proastă sunt! exclamă Sigrid, agasată. N-ar fi trebuit să-ți pomenesc de ea. Acum, numai la asta o să te gândești! E un animal, atâta tot. Îi e foame și vrea să mănânce. Lovește în pereți, bum-bum! Atunci, ne refugiem repede în tuneluri. Cunoscând pe de rost locul gropilor, ne deplasăm

în zigzag printre ele... Pentru fiară, e foarte greu să ne urmărească fără să cadă în ele. Așa că renunță și ne lasă în pace. Dar trebuie să te miști repede și să ai bine în minte planul fiecărui tunel. Dacă greșești, cazi cu capul în jos în groapa adâncă. Înțelegi?

— Da, dar asta mă îngrozește.

— Nu-ți face griji. Voi dormi lângă tine. Dacă vine fiara, te voi îndruma. Va fi de ajuns să mă urmezi.

— Cunoști traseul tuturor tunelurilor?

— Nu, sunt prea multe, dar cunosc patru-cinci pe de rost: e suficient ca să scăpăm de monstru. Cel puțin deocamdată, pentru că și el învață. Într-o zi, va fi în stare să ne zădărnicească șiretlicurile.

În ora următoare, Inga explorează zidul cu vârful degetelor, încercând să memoreze contururile. Era un efort epuizant și se simți cuprinsă de descurajare. Percepea întunericul ca pe o apăsare. Avea tot timpul impresia că o să se lovească de ceva, că o să dea cu capul de un obstacol.

— Ca să ne dăm seama dacă e ziuă, ascultăm zgomotele care vin dinspre crăpăturile bolții. Dacă auzim copiii strigând, știm că noaptea s-a sfârșit. Uneori, în unele perioade ale anului, prin crăpături intră căldură.

— E soarele, spuse Inga. Probabil că vara razele soarelui pătrund prin fisurile solului.

— E ciudat, spuse visătoare fetița. Ai zice că e răsuflarea unui animal. Îmi vei desena soarele?

Vremea lupului

Inga desena de trei zile în pământ cu dălțile meșterite de Snorri. Copiii se înghesuiau în jurul ei și, uneori, le simțea răsuflarea în ceafă.

— Lupul și-a rupt lanțul, spuse ea, cu o voce căreia îi accentuă tonul dramatic. Monstrul Fenrir e aici și aleargă, siluetă enormă la orizontul lumii. Se grăbește la o întâlnire cu moartea fixată din eternitate. Într-o clipă, își va deschide gura să devoreze luna și soarele. Atunci, lumina se va stinge pe cer și noaptea va cădea peste Asgard, castelul zeilor, dar și peste Midgard, pământul de la mijloc, unde sălășluiesc oamenii...

Se întrerupse ca să le lase copiilor timp să exploreze cu vârful degetelor conturul lupului pe care îl săpase în sol. Unii se mirară. *Așadar, așa arăta un lup?* Nu putuseră niciodată să-și închipuie acest animal. Astfel că uneori trebuia să întrerupă depănarea legendei, ca să dea detalii despre anatomia lupului, să le explice că proeminențele de pe țeasta lui Fenrir erau urechile, nu coarne. *Și un corn ce era?* Și explicațiile reîncepeau și mai abitir.

Inga își dădea toată osteneala. Știa că trebuia să se facă indispensabilă, să-i facă să se atașeze de ea, altfel ar fi abandonat-o fără nici cea mai mică ezitare. Și ar fi fost de ajuns s-o ducă pe un culoar plin de capcane și s-o lase acolo. După vreo zece pași, ar fi căzut într-un puț și ar fi pierit.

Sigrid ținea la ea, la fel și celelalte fete; dar simțea reticențe din partea băieților. Se temeau probabil să nu capete o prea mare ascendență asupra micului grup de orbi. Orök, șeful clanului, trăia retras, cum i se cuvenea unui monarh. Lua rareori cuvântul. Inga nu reușea să-și dea seama ce gândea despre ea.

— Lupul și-a rupt lanțul, repetă ea, deși o ustura gâtul de cât vorbise. Din toate colțurile orizontului, războinici uriași se adună pentru cea din urmă bătălie. Chiar șarpele gigant, care e încolăcit peste pământ, își ridică încet capul. Veninul curge din gura lui, otrăvind ogoarele. E ultima luptă a zeilor. Înfruntându-se, vor pieri cu sabia în mână și viața se va stinge, și vântul nu va mai sufla decât vijelii de cenușă.

— E adevărat, spuse apăsător Orök, cuprins de o bruscă frenezie. Thor va muri. Îl va ucide pe șarpele Jormungand, dar otrava reptilei îi va aduce și lui pieirea... Iar Odin va muri și el, devorat de lupul Fenrir... Odin, cel mai mare dintre toți zeii. Fenrir îl va hali ca pe-o amărâtă de *oaie*!

— Ca pe o *oaie*! scandară copiii.

Știa din ajun ce însemna cuvântul *oaie*. Inga le descrisese îndelung acest animal acoperit cu lână, din care erau făcute hainele lor.

— Vrei să spui că poartă toate hainele oamenilor îmbrăcate una peste alta pe corpul ei? întrebă Sigrid, puțin uimită.

Inga a trebuit să-i dea lămuriri despre felul cum lână de oaie este toarsă înainte să fie transformată în haine. Această noțiune fusese destul de greu de explicat.

— Lupul Fenrir a rupt lanțul, conchise Inga. Va devora luna și soarele. Vremea tenebrelor se va instaura peste câmpul de bătălie al zeilor morți. Întunericul timpurilor noi hărăzite deznădejdi.

— E adevărat! E adevărat! izbucni Orök, dornic să redevină centrul de interes al micului grup. După ce lupul va sfâșia soarele cu colții, va veni noaptea fără de sfârșit. Va fi

Ragnarök, apusul zeilor. Nu se va mai face niciodată lumină pentru oameni, iar atunci când vor deschide ochii, oamenii din Midgard nu vor mai distinge nimic, căci cerul va fi asemenea unui lac de cerneală. Atunci, vor fi obligați să învețe să trăiască pe băjbâite, singuri, într-o lume fără zi și fără lumină. Atunci, vor fi obligați să se lovească de lucruri ca orbii.

— Ca orbii! scandară copiii.

— După ultimul incendiu, cenușa va acoperi pământul, sfârși Inga. Unii spun că atunci lumea va renaște, mulțumită fetei pe care o va naște zeița-soare, înainte de a fi devorată de Fenrir¹...

— Baliverne! răcni Orök. Nimic nu va renaște. Va fi întuneric... Întuneric total... Iar oamenii vor merge pe băjbâite gemând, neputând să-și găsească drumul, rătăciți în beznă ca niște bebeluși!

— Ca niște bebeluși! repetară ceilalți.

— Și mulți dintre ei vor cădea în prăpăstii, unde își vor rupe gâtul și își vor frânge oasele, continuă Orök. Pentru că niciunul dintre supraviețuitori nu va fi obișnuit cu întunericul.

— Niciunul! repetară copiii.

Inga păstră tăcerea. Era a treia oară când asista la această predică. Orök își dăscălea adepții. Tânăra nu-l mai contrazicea. Când vorbea, era în stare să intre în transă. Ea bănuia că era hotărât și periculos, ținând cu gelozie la mica lui stăpânire. Mai presus de orice, dorea ca Ragnarök să se termine cu o nouă eră a întunericului. Când Inga încerca să explice natura soarelui, el insista că acea sferă de foc se putea stinge ca o lumânare în care suflă. Soarele nu era un lucru pe care puteai conta, pentru că n-o să dureze.

¹ Mai mult ca sigur că acest *happy end* a fost adăugat mai târziu, sub influența creștinilor, care au încercat să transforme acest Ragnarök în avatarul Apocalipsei, termen grecesc care înseamnă în realitate „renaștere” (*n.a.*).

— După Ragnarök, numai orbii vor fi pregătiți să înfrunte întunericul timpurilor noi. Omul de mâine va fi orb... Numai el, datorită infirmității, se va bucura de puterea de a se deplasa cu ușurință prin beznă. Atunci se va simți ca acasă! Acolo unde „văzătorii” se vor poticni și își vor rupe întruna nasul, el va merge cu calm și siguranță, pentru că va fi avut timp să se pregătească. Va ști să se folosească de urechi, de mâini și de nas. Faptul că nu vede nu-l va stânjeni. Foarte curând, va conduce lumea. Va deveni stăpânul ei, pe când ceilalți se vor târî în patru labe și se vor izbi de ziduri, prea obișnuiți să se încreadă în ochi ca să se deplaseze.

Inga îl asculta, înțelegând treptat unde voia să ajungă. Apusul zeilor i-ar fi permis să-și depășească destinul de infirm.

Îndată ce întunericul ar fi căzut peste lume, s-ar fi metamorfozat în supraom!

Inga ar fi vrut să-i vadă fața. Vocea subțire, nervoasă, o făcea să-și imagineze un adolescent slab, cu obraji supti, cu mărul lui Adam proeminent, dar poate că se înșela, fiind binecunoscut că era imposibil să-ți imaginezi pe cineva doar după felul în care vorbea.

De când începuse să deseneze pentru ei, copiii se arătau mai prietenoși. Îndeosebi Sigrid, care o învăța cum se trăiește în lumea subterană.

— Aici, deasupra capului tău, e o crăpătură mare, spunea ea. Pe aici ne coboară mâncarea într-un coș legat de o frânghie. Cel care ne hrănește nu vorbește niciodată, doar mormăie.

„Snorri...”, își spuse Inga.

— Trebuie să înveți unde se găsesc crăpăturile din plafon, repeta fetița. Ar fi mai bine să eviți să treci pe sub ele, pentru că băieții din curte se străduiesc să urineze în ele, ca să ne stropească. Nu sunt prea deștepți. Örök are dreptate, cei care văd sunt proști. Când va veni marele întuneric peste lume, vor fi complet neputincioși.

Inga învăța să citească creștăturile făcute în zid. Planul locului se contura lent în mintea ei. Era greu. Trebuia să rețină multe lucruri; îi lipsea antrenamentul.

Din când în când, Orök o chema la el. Atunci o pisa cu întrebări, încercând s-o prindă pe picior greșit. Inga trebuia să răspundă fără să greșească, să demonstreze că știa la perfecție legende vikingilor.

— Care sunt semnele care prevestesc Ragnarök? bătea el câmpii, uitând că-i ceruse deja aceste detalii în mai multe rânduri.

— Vor fi trei ani de războaie fratricide, răspundea Inga, oftând. Chiar membrii aceleiași familii se vor ucide între ei. Tatăl își va omorî fiul. Apoi, va veni o iarnă care va ține trei ani. O iarnă cum nu s-a mai văzut vreodată.

— Da, așa e, încuviința Orök. Cei trei ani de război au trecut deja, știi. Începe iarna... Nu simți? E vară și totuși tremurăm de frig. E un semn.

Părea să se bucure de această degradare a anotimpurilor. În ceea ce privește frigul, nu se înșela, vânturile care băteau dinspre țara ghețurilor iscaseră o răcoare aproape hibernală. Numai noaptea, care succeda cu fidelitate zilei, îți permitea să știi că afară era vară¹.

Inga se străduia să se arate respectuoasă. Adolescentul o speria. Ghicea în el o ființă chinuită de crize de exaltare. Ca să-și compenseze infirmitatea, se refugiase într-un delir mistic alimentat de vechi legende. Inventase acel mit al supraomului orb, care le plăcea foarte mult tinerilor prizonieri din subsol. Îi fanatizase, îndopându-i cu dogme fanteziste în care ei aveau importanță. Și toți erau gata să i se supună.

„Dacă Orök le-ar porunci să le taie gâtul celor de la castel, ar face asta fără nicio ezitare”, își spunea Inga. Doamna Urd nu se înșelase. Pericolul venea din subterane.

¹ În timpul iernii polare, este permanent ziuă (*n.a.*).

Se convinsese că până și Sigrid îmbrățișase definitiv această filosofie a haosului. Fetița nu se îndoia nicio clipă de moartea apropiată a zeilor și de instaurarea unei ere a întunericii. „Era lupului”, îi spunea ea.

Cufundată în bezna permanentă, Inga pierdea noțiunea timpului, și asta cu atât mai ușor cu cât orbii preferau să doarmă ziua și să stea cât mai mult treji în orele nopții.

— Asta din cauza fiarei, îi explică Sigrid. Dacă dormi buștean, reacționezi prea lent. Trebuie să sari în picioare imediat ce auzi zgomotul.

— Ce zgomot? întrebă Inga.

— *Bum-bum...* Țsta e semnalul. Înseamnă că vine. Nu-ți mai rămâne atunci mult timp ca să te depărtezi de ea. Trebuie să fugi spre un tunel pe care îl cunoști bine, un tunel plin de capcane, unde va șovăi să te urmărească.

— Ce se întâmplă dacă prinde pe cineva?

— Îi atinge fața, ca să vadă dacă îi convine. Dacă i se pare nasol, îi strivește capul – crac! – cu gheara ei mare.

Inga se încruntă.

— Atinge fața copiilor? repetă ea.

— Sigur că da! răspunse fetița, agasată. Încă n-ai înțeles? Fiara e ca noi... *e oarbă*.

— Atunci de ce vă persecută? întrebă, mirată, Inga. Ar trebui să vă ajute.

— Nu știi nimic, spuse fetița, oftând îngăduitoare. E aici ca să aleagă supraviețuitorii de după Ragnarök. Îi selectează pe cei mai frumoși, pe cei mai puternici. E normal. Vrea ca rasa orbilor să fie perfectă, așa că-i elimină pe cei care sunt urâți sau prea plăpânzi. Örök ne-a explicat foarte clar că asta e treaba ei. Nu trebuie să rămână decât cei mai buni.

— Și... a eliminat mulți dintre voi? întrebă Inga.

— Da, destui, o asigură Sigrid. La început, eram mult mai mulți. Haide să te duc la cimitirul nostru.

O apucă pe tânără de mână și o trase după ea prin întuneric cu pas rapid, ca o obișnuită a subteranelor. După trei minute de mers, fetița îi ceru să se așeze în genunchi și o puse să pipăie marginile micilor morminte aliniate în mijlocul unei cripte.

— Totul se petrece întotdeauna la fel, comentă Sigrid. Dimineața, găsim copilul cu capul stâlcit. Nu mai avem ce face decât să-l îngropăm. Și, uite așa, avem deja șase morminte. Cu siguranță că vor fi și altele.

Inga nu știa ce să spună. Era cuprinsă de îndoială. Oare Sigrid inventa? La urma urmelor, ar fi putut fi vorba de simple accidente.

„Doar dacă nu cumva copiii din curte se distrează coborând în subterane ca să-i terorizeze pe orbi”, îi trecu deodată prin minte. „Ar fi putut cu ușurință să se strecoare prin crăpături pe o frânghie. Îi văd foarte bine jucând rolul fiarei. Skall ar fi în stare să imagineze o distracție de felul ăsta!”

Tinerii orbi cu capul zdrobit putuseră foarte bine să-și găsească moartea în zăpăceala fugii, lovindu-se de vreun obstacol. La urma urmelor, era suficientă o căzătură zdravănă ca să-ți rupi gâtul. Iar Orök în delirul său, ar fi putut zugrăvi apoi un astfel de accident în culori fantastice, potrivite cu obsesiile lui.

Inga se ridică.

— Dacă fiara e oarbă, ar fi posibil să-i întindem capcane, nu-i așa? sugeră ea. Am putea să facem țepușe ascuțite și să ridicăm garduri cu țepi sau...

— Nu, zise Sigrid, întrerupând-o brusc. Orök nu vrea. Spune că ar fi contrar ordinii lucrurilor. Trebuie să acceptăm legea. Selecția e necesară. Numai cei mai puternici vor domni în era întunericului.

Recita, dar glasul îi tremura ușor.

„Îi e teamă”, constată Inga. „E înspăimântată. Totuși, autoritatea lui Orök e atât de mare, încât nu va îndrăzni nicio dată să nu-i dea ascultare.”

Când veni noaptea, tânăra desfăcu salteaua subțire de paie, pe care Snorri o coborâse pentru ea, și se așează lângă culcușul lui Sigrid. Era încordată. Îi era din ce în ce mai greu să discearnă adevărul de fals în afirmațiile copiilor. Ce era real și ce era fantezie în ce spuneau? Înfloreau totul, încurajați de Örök. Discursurile lui apocaliptice îngăduiau toate delirurile. Inga continua să creadă că era o glumă proastă, al cărei instigator ar fi putut fi Skall. O farsă tâmpită care se transformase în dramă.

Moțăia de vreo oră. Deodată, un zgomot înăbușit o făcu să se ridice pe saltea. *Bum-bum...* O bubuitură surdă, care se propaga prin zidurile groase, ca și cum o creatură închisă în interiorul pietrelor încerca să iasă croindu-și drum cu lovituri de pumn.

Înainte să fi apucat să deschidă gura, Sigrid o prinse de încheietura mâinii.

— Fiara! șopti fetița. Ea e... Vino. Din momentul ăsta, faci exact ce-ți spun, fără crâcnire.

Se avântară în beznă. Sigrid „știa pe din afară” topografia celor trei subterane presărate de capcane. Le explorase luni de zile, pas cu pas, măsurase distanțele, memorase amplasamentul gropilor și fundăturilor.

Acum, vocea ei găfăită răsună în urechile tinerei, transmițându-i un șir de indicații șoptite: „Trei pași la dreapta... cinci în față... doi la stânga... Acum cincisprezece pași. Atenție, e un perete. Trebuie să ne întindem pe burtă; putem să trecem târâș prin gaura care se deschide la nivelul solului în colțul din stânga. Ai trecut?”

Inga se străduia să-și stăpânească panica bruscă ce pusese stăpânire pe ea.

Fuga lor bezmetică avea vreun sens? Chiar erau urmărite de o creatură ieșită din neant doar ca să le strivească țestele?

Inga se zăpăcea, i se tăia suflarea... Întunericul devenise apăsător. Deodată, i se păru că ceva enorm se luase după ea. O prezență... Un miros de sudoare și de piele pe care nu-l

cunoștea. I se păru că percepea ecoul unor pași grei care o urmăreau.

Cu genunchii plini de sânge, cu coatele jupuite, se târî, se strecură într-un alt tunel, trecu la un pas de hăul carcereilor largi ce se căscău în sol, acele puțuri adânci în care, pe vremuri, Arald Secure obișnuia să-și arunce dușmanii și să-i lase acolo să moară de foame.

Tremurând, clănțănind din dinți, se ghemui lângă Sigrid. Nu știa unde se afla.

„Dacă, din nenorocire, aș fi despărțită de această copilă, n-aș mai fi în stare să-mi găsesc drumul, își spuse ea. Aș rămâne izolată aici până aș muri.”

— Trebuie să așteptăm, șopti fetița, la urechea ei. Nu ne putem întinde, e prea periculos, solul e plin de gropi. Și nu trebuie în niciun caz să adormim, pentru că am putea să ne dezechilibrăm și să cădem într-un puț, dar e locul cel mai sigur pe care-l cunosc. Fiara n-o să îndrăznească să ne urmărească până aici. Am avut nevoie de șase luni ca să învăț tunelul ăsta și să-mi întipăresc în minte parcursul lui. Dacă ești ascultătoare, dacă vom deveni prietene, te voi învăța și pe tine.

Inga o strânse de mână. Abia dacă îndrăzneă să se miște. Gândul că era înconjurată de gropi adânci era de ajuns ca să simtă că amețea.

Inga își încordă auzul, încercând să detecteze eventualele zgomote ale unei urmăriri, strigăte, chemări. Zadarnic. Odată cu trecerea orelor, teama o părăsi, înlocuită de amețeală. Somnul nu-i dădea pace. De fiecare dată când capul începea să i se clatine, Sigrid o ciupea, făcând-o să țipe de durere.

— Nu adormi! îi ordonă fetița cu voce șuierată. Vrei să mori? Să știi că se cască un puț la un cot de piciorul tău drept. Te prăbușești una-două. Rămâi trează. Curând vom putea să ne reîntoarcem în criptă. Când n-o să mai fie niciun pericol, Örök va suna din corn.

— Fiara nu se ține și după el? întrebă Inga.

— Nu, acum nu, răspunse fetița. Lui i-a pipăit primul față. Acum, îl lasă în pace. Normal, el e perfect, pentru că e șeful nostru.

— Bineînțeles, sunt tâmpită eu! ironiză Inga. Orök e plămădit după chipul supraomului de mâine.

— Exact, întări Sigrid, fără să sesizeze ironia cuvintelor. Când vom fi destul de mari, Orök ne va lăsa grele pe toate, pe noi, fetele, ca să dăm naștere noii rase a întunericului. Poate că va accepta să-ți faci și ție un bebeluș, chiar dacă ești prea bătrână!

— Voi fi foarte onorată, bombăni Inga. Zău, va fi o mare bucurie!

— O să-i spun, îi promise fetița. Acum, nici nu poate fi vorba, pentru că fiara nu și-a terminat selecția.

În sfârșit, cornul răsună înăbușit în depărtare. Începură atunci să refacă anevoiosul traseu de întoarcere și se reluă litania indicațiilor lui Sigrid: „trei pași la dreapta... zece înainte... cinci la stânga...”

Inga încerca să nu se gândească la puțurile a căror margine o atinge ușor cu talpa încălțărilor, dar simțea mirosul de apă clocită. Uneori, o piatră cădea în gol, iscând ecouri prelungi.

Când ieșiră din tunel, Inga tremura toată. Sigrid o lăsă pe saltea și se duse să afle vești. Când se întoarse, o anunță pe un ton vesel că fiara nu făcuse nicio victimă și că toți copiii reușiseră să scape de ea în labirintul subteranelor.

— În plus, toată lumea s-a înapoiat teafără, conchise ea. Nu se întâmplă întotdeauna așa. Din cauza panicii, unii se aruncă în puțuri. Acum, poți să dormi fără teamă, monstrul n-o să se întoarcă înainte de săptămâna viitoare.

Zeul fără chip

Pe când rătăcea prin șirul din cripte, Inga simți brusc un miros puternic de grăsime râncedă, asemănător cu cel pe care-l simțise în apropierea butoaielor misterioase transportate de cocoșat la castel în seara sosirii sale. Se opri în loc. De când nu mai vedea, i se dezvoltase și mai mult simțul mirosului. Acorda mult mai multă atenție miresmelor. Inga înțelese că acolo erau depozitate faimoasele butoaie.

Își aminti că micuța Odi pretindea că erau pline cu „grăsime chinezească”, destinată să hrănească monstrul ținut prizonier în subterane... Chiar dacă nu credea în această explicație, tânăra bănuia că acele butoaie ascundeau un mister. Ca să se convingă de asta, era de ajuns să-și amintească chipul temător al doamnei Urd, care supraveghea manevra. Și spusese ceva despre lumină sau despre foc...

Înaintând pas cu pas, Inga se apropie de zid. Exploră pietrele cu mâinile întinse. Mirosul devenea tot mai pregnant. Un iz de animal ce îi amintea de duhoarea maimuței pe care o văzuse expusă într-o baracă de bâlci când era mică. O maimuță putea să trăiască într-un butoi? Nu știa. Nu cunoștea mare lucru despre animalele din țările îndepărtate.

Descoperi cu degetele o ușă ghintuită, cu balamale mari și prevăzută cu o broască greu de forțat. Nu încăpea nicio îndoială că acolo era ascuns ceva prețios. Dar ce?

Cum era cu puțință ca niște simple butoaie cu grăsime să aibă o asemenea valoare?

„Doar dacă nu cumva e vorba de singura hrană în stare să-l sature pe monstru, îşi spuse tânăra. Fără ea, ne-ar devora pe toţi.”

Dar nu prea era mulţumită de această explicaţie.

Petrecu o noapte proastă, cu toate simţurile în alertă. De cum adormea, i se părea că aude bubuitul ce anunţa vizita creaturii ucigaşe şi se trezea tresărind violent.

Îşi spuse că în felul ăsta îşi va pierde minţile curând.

A doua zi, Orök o chemă la el. Vocea lui stridentă, de copil plătând care încerca să-şi dea importanţă, ar fi enervat pe oricine. Răsuna ca un scrâşnet de fereastră. Inga şi-l imaginea din nou cu trăsăturile unui puştan cu membre subţiri, care îşi compensa debilitatea fizică făcând pe tiranul. Uneori, părea gata să izbucnească în lacrimi, scâncind ca un căţelandru, apoi îşi revenea şi afişa siguranţa unui tribun.

Inga îl considera cu nervii şubreziţi, capricios şi la fel de periculos ca un împărat roman cu ereditatea tulbure.

— Am nevoie de tine, îi spuse el în cele din urmă, parcă cu regret. Ți-ai dovedit utilitatea. Acum ştiu că desenezi şi sculptezi bine. Am atins desenele pe care le-ai săpat pe solul criptei de consiliu. Sunt foarte meşteşugite. Datorită lor, învăţăm zilnic cum arată lumea de afară. Totuşi, ştii foarte bine că aceste obiecte, aceste animale sunt hărăzite să dispară după ce soarele va fi devorat de Fenrir...

— Ştiu, se grăbi să încuviinţeze Inga, îngrijorată la gândul că Orök ar fi putut să-şi înceapă una din obișnuitele şi interminabilele lui predici.

— Timpurile noi vor aduce la putere un zeu nou, spuse adolescentul cu voce vibrantă, vecină cu hohotul de plâns. Se va sfârşi cu ceata grotescă pe care am cunoscut-o: Odin, Thor, Frigg, Freya, Hell... Vor fi înlocuiţi de o singură divinitate.

— Şi cum se va numi? întrebă cu amabilitate Inga.

— Încă nu știu, răspunse băiatul. Vom afla când va deschide gura și va rosti primul cuvânt. Atunci, va trebui să cădem în genunchi și s-o adorăm.

— Cu ce-ți pot fi de folos? insistă tânăra.

— Îți voi face o mare favoare, șopti Orök, după o lungă tăcere. Ți-l voi prezenta pe acest zeu. E în sala de alături.

Inga se crispă. „E nebun de legat, își zise ea. Să nu cumva să-l contrazic.”

— Eu însumi am modelat acest zeu, îi explică Orök, cu o mândrie puerilă. Am folosit noroiul în care urinam. Mi-a luat mult timp, dar nu mă pricep la asta ca tine... N-am îndemânarea ta. Să zicem că... *nu e foarte reușit*. Când îi explorez fața cu degetele, mi se pare urât. Asta mă îndurerează. Aș vrea să fie foarte frumos, mai frumos decât toți zeii care au existat înaintea lui. Înțelegi?

— Da, cred că da.

— M-am străduit mult, dar am dat greș. Cel puțin în parte. Modelarea chipului unui zeu e o mare responsabilitate... iar eu sunt doar un copil. Am făcut tot posibilul, dar știu că voi strica și mai mult lucrurile dacă mă încăpățânez. Vei lucra tu în locul meu și îi vei corecta fața, o vei înfrumuseța. Ai să poți?

— Da, îl asigură Inga. Asta e meseria mea. Mă rog, a fost înainte să-mi pierd vederea.

— Bine, spuse Orök, oftând, ca și cum ar fi fost brusc foarte îngrijorat să nu comită un sacrilegiu. Ți-l voi prezenta, dar te previn: dacă-l spargi, te vom ucide.

Inga simți că era trasă de rochie. Se lăsă călăuzită. Înaintea astfel vreo douăzeci de metri, apoi Orök spuse:

— Drept în fața ta. La zece pași.

Tânăra ridică cu prudență mâinile. Tremura la gândul că ar fi putut să răstoarne statueta și s-o spargă.

„O figurină din noroi uscat, nici măcar arsă în cuptor, își spuse ea. Probabil că e foarte fragilă. Ar putea să se facă țândări la prima lovitură de daltă. Am pornit-o prost...”

Când degetele ei atinseră idolul, Inga avu surpriza să constate că zeul respectiv era enorm! Asemenea unei meduze vag antropomorfe, ocupa fundul unei nișe, ridicându-se până la aproape doi metri de sol. Înțelese că Orök se folosisese de o scăăriță ca să îngrămădească noroiul în nișa verticală. Modelajul grosolan evoca mai mult un monstru marin decât un zeu destinat să uimească universul.

Totuși, n-avea chef să-l ia peste picior pe Orök. Vechi spaime religioase puseră brusc stăpânire pe ea.

„Cum să dai o figură umană acestui gargui? se întrebă ea. E doar un modelaj de noroi uscat. Cel mai simplu ar fi să sparg totul și s-o iau de la capăt.”

Era convinsă că Orök nici n-ar fi vrut să audă. Așadar, era inutil să se mai gândească la această eventualitate.

— Mă duc să-mi aduc sculele, îi spuse ea.

Ceva mai târziu, pe când încerca să finiseze chipul urât al idolului, adolescentul începu să-i istorisească condițiile în care clădise divinitatea. Avusese un vis, care îi adusese revelația atât de mult așteptată. O voce îi explicase că, după Ragnarök, totul va reîncepe, dar într-un mod nou, fără legătură cu ce fusese înainte. Un zeu ieșit din măruntaiele pământului, un zeu orb, fără ochi sau pleoape. Un zeu perfect adaptat la acea lume a beznei, care va deveni pământul. El, Orök, trebuia să modeleze acea divinitate din noroi și propria urină, pentru că așa fusese sortit. El era alesul, profetul.

— Dar am făcut o greșală, mărturisi el. Am modelat idolul prea devreme... Azi, își pierde răbdarea. Se grăbește să-și înceapă domnia...

— Cum așa? întrebă Inga.

— În unele nopți, se mișcă și începe să meargă, șopti băiatul. Când iese din nișă, se produce un mare zgomot: bum-bum... Asta înseamnă că urmează să se încarneze. Apoi bâjbâie prin cripte... Ne caută...

Inga crezu că îl aude plângând. Cu degetele crispate pe unelte, încetă să mai corecteze chipul idolului.

— E vina mea, repetă Orök. Știu că nu e mulțumit... Când a căpătat viață, prima dată și-a atins fața... A găsit că e urâtă. De atunci, e foarte furios. Îi urmărește pe copii să vadă dacă sunt făcuți după chipul lui. De aceea îi examinează unul câte unul. De fiecare dată când își dă seama că sunt mai frumoși decât el, îl năpădește furia și îi ucide.

— Vrei să spui că e invidios? întrebă Inga.

— Da, confirmă băiatul. Și asta numai din vina mea. Dacă aș fi reușit să-i fac un chip frumos, ar fi fost binevoitor cu noi. Trebuie să nu ne mai ucidă, altfel va rămâne singur, fără adepți, fără popor, fără nimic. Am încercat să-i explic, dar nu înțelege. Furia îi ia mințile. Poate că tu vei putea să repari lucrurile. Fă-l frumos și nu ne va mai asasina.

— Nu asta e explicația pe care le-ai dat-o copiilor, remarcă tânăra. Lor le-ai spus că îi elimină pe cei care nu arată bine, pe cei slabi, pentru ca noua rasă să fie perfectă.

— Am mințit, recunosc adolescentul, cu voce pierită. N-am putut să le spun adevărul. Sunt șeful lor, au încredere în mine.

Își trase nasul un moment, apoi adăugă pe un ton amenințător:

— Asta trebuie să rămână între noi doi. Dacă spui ce ți-am destăinuit, te voi ucide în somn.

Inga lucră două ore, corectând pe cât posibil trăsăturile idolului. Când se simți prea obosită, spuse că se va întoarce a doua zi, pentru că, insistând, ar fi putut să producă un dezastru.

Ieși din criptă stăpânită de o tulburare ciudată, convinsă că Orök nu mai judeca normal.

„Și dacă el juca rolul idolului? se întrebă ea deodată. Dacă el îi ucide unul după altul pe copii în stare de somnambulism, fără să-și dea seama ce face?”

Și-l putea foarte bine imagina întrând într-un fel de transă, mergând prin subterane, asemenea unui șaman posedat de

voința unui zeu. Probabil că în acel moment se gândea să devină brațul înarmat al divinității nemulțumite căreia îi dăduse naștere!

Ipoteza merita să fie studiată.

În cursul nopții, Inga a fost trezită de o senzație bruscă de pericol. Rămase nemișcată pe saltea, prefăcându-se că doarme. Se apropia cineva. Simți din nou un miros de piele și de sudoare... Auzind pașii, crezuse o secundă că Orök venea s-o înjunghie, dar mirosul corporal al adolescentului nu avea nimic comun cu cel pe care îl simțea în acel moment. Un lucru și mai tulburător o făcu să-și țină răsuflarea... *Era lumină!* Distingea strălucirea unei lămpi cu ulei prin pleoapele închise. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru: cel sau cea care explora cripta vedea. Neputând să înainteze în întuneric pe băjbăite, folosea ceva de iluminat.

Când lampa se apropie de ea și de Sigrid, luminându-le fețele, Inga se strădui să rămână nepăsătoare.

„Orbii nu pot s-o vadă, își spuse Inga. Așa că nu se pot trezi.”

Haloul luminos trecu ușor peste ea. Pașii, greoi, se îndepărtară foarte repede.

Cine mergea prin întuneric? Și ce voia să citească pe chipurile copiilor adormiți?

A doua zi, se întoarse să lucreze la chipul idolului. Orök îi salută sosirea cu entuziasm și începu îndată unul dintre lungile sale monologuri mistice la care se pricepea de minune.

— Oricum, după ce îi vei fi sculptat noul chip, va trebui hrănit, conchise el.

— Ce? bombăni Inga.

— Bineînțeles, replică agasat adolescentul. Ți-am spus: l-am modelat prea devreme. Așa că își pierde răbdarea. Îi e foame. Va trebui să-i dăm ce cere, altfel se va supăra din nou pe noi.

— Și ce cere? întrebă tânăra, cu teamă.

— Sânge și carne, evident, o anunță Orök. Îi urăște pe cei ce văd. Îi consideră animale neadaptate la lumea întunerii-ului. Pentru el, sunt doar o turmă behăitoare. Oi oferite lăcomiei sale. Asta va fi soarta celor ce văd în lumea de după Ragnarök.

— Să fie mâncați?

— E o mare onoare să devii hrana unui zeu.

Inga nu mai spuse nimic. În spatele ei, copilul tropăia nervos. Și-l imagina cu ușurință slab, siluetă înfășurată într-o capă destinată să-i ascundă constituția firavă.

— Va deveni din ce în ce mai necesară găsirea unei treceri spre etajele de sus ale castelului, spuse Orök cu glas șoptit. Astfel, noaptea, îi vom da drumul idolului în lumea de sus, ca să-și aleagă singur prada și să se hrănească în voie. În felul ăsta, va fi mulțumit și ne va da pace. Va găsi afară cu ce să se hrănească... cu toate scârbele alea mici de văzători, pe care o să-i înfulece cât ai clipi. Nenorocirea e că trecerile sunt astupate de surpări.

Rânji.

— Știi unde sunt tunelurile care duc la etaje? întrebă Inga.

— Nu, dar știu că există, mărturisi copilul. Am auzit-o o dată pe doamna în negru vorbindu-i despre ele cocoșatului. Nebunul Arald poruncise să fie făcute pentru evacuarea celor din castel, dar, din nefericire, cum construcția a fost ridicată în pofida bunului-simț, s-au înfundat.

— Speri să le poți destupa?

— Nu neapărat, dar un copil poate cu ușurință să se strecoare acolo unde un adult rămâne înțepenit. Înțelegi?

Da, Inga înțelegea. Orök intenționa să se strecoare în curte în timpul nopții ca să-și satisfacă ura față de cei ce vedeau. Probabil că o va face în cursul unei transe somnambulice, ca apoi să pună asasinatelor pe seama idolului.

— Asta e misiunea noastră, spuse el apăsător, cu ciudata lui voce gâfăitoare. Suntem păzitorii zeului fără nume. Trebuie

să-l protejăm și să-l hrănim până îşi va începe domnia. Lunga iarnă e deja aici. Peste trei ani, va fi Ragnarök. Atunci vor veni timpurile noi.

Inga îşi potoli foamea când Snorri veni după ea. Înţelese că cele şapte zile prevăzute de doamna în negru trecuseră. Cocoşatul îi puse o legătură pe ochi şi o călăuzi spre ieşire, indiferent la strigătele înspăimântate ale micuţei Sigrid, care voia să ştie când se va întoarce Inga.

În capătul de sus al treptelor, tânăra percepse lumina soarelui ca pe un şoc dureros. Snorri o luă de mână şi o trase după el. Mormăia lucruri de neînţeles. Inga simţi în sfârşit parfumul doamnei Urd. Cocoşatul o ajută să se așeze.

— Eşti murdară ca o cerşetoare, spuse prinţesa neagră în loc de bun venit. Cum a fost? Te-au brutalizat?

Inga înfăţişă tabloul complet al aventurilor din subteranele castelului. Contrar aşteptărilor, doamna Urd îşi păstră calmul.

— Încercările prin care ai trecut ţi-au tulburat judecata, spuse ea. Cât se poate de normal. Cred că acei bieţi copii se distrează dându-şi importanţă. Au vrut să te sperie... Nu există nici vârcolac, nici idol canibal în subsolul castelului. Sper că nu eşti așa de proastă încât să dai crezare unor astfel de baliverne?

— Sunt nişte morminte acolo..., obiectă Inga.

— Lasă, o întrerupse castelana. Te-au pus să atingi nişte moviļite spunându-ţi că sunt morminte. Dar ai săpat? Ai dezgropat vreun cadavru? Nu, nu-i așa? Cunosce bine obiceiurile copiilor lăsați de capul lor. Îi observ de mult timp, de la înălțimea galeriei. Inventează, scornesc tot felul de lucruri. Sunt mari creatori de legende. Și, mai mult decât orice, le place să se bage în sperieți unii pe alții. Văd monștri acolo unde se leagănă umbra unei crengi agitate de vânt. Noaptea, peticul de pe-o haină de care-au uitat pe undeva le pare chipul hâd al unui trol... Nu ți s-a întâmplat și ție așa ceva în copilărie?

— Ba da, recunosc Inga. Totuși...

— Destul, o întrerupse doamna Urd. Ți-ai dus la bun sfârșit misiunea de informare? I-ai pus să atingă imaginile din lumea de sus?

— Da, răspunse tânăra, oftând. Din punctul ăsta de vedere, lucrurile au mers bine.

— Perfect, răspunse distrată doamna în negru. Dar îmi fac griji... În parte, pentru asta te-am scos afară mai devreme decât fusese prevăzut. Traficanții de copii, cei care fac monștri... cred că împresoară castelul. Și-au pus în cap să termine cu mine o dată pentru totdeauna. Ne asediază. Nu e nimeni să ne vină în ajutor, cu atât mai puțin oamenii din sat. Nu putem conta decât pe noi înșine. Dacă nu luăm măsuri, ne vor tăia gâtul și vor fura copiii. Toți copiii.

Cârțițele

În ora următoare, doamna Urd îndepărtă ceara cu care lipise pleoapele tinerei. Folosi comprese cu apă caldă ca să înmoaie lipiturile. Inga pierdu doar câteva gene în urma acestei operații.

— Vei avea toată noaptea la dispoziție să te reobișnuiești, îi spuse doamna în negru. În zori, ascunde-te pe drumul de rond și privește cum răsare soarele. Astfel, ochii tăi se vor obișnui treptat cu apariția luminii. Profită ca să scrutezi pădurea din jur. Străduiește-te să descoperi căruțele hoților de copii. Cred că sunt mulți. S-au aliat contra noastră.

— Cum ar putea să ne invadeze? întrebă tânăra, mirată. Nu sunt războinici, nu vor putea escalada zidurile.

— Nu, răspunse castelana. Dar ar putea foarte bine să treacă pe dedesubt..., să sape un șanț... Cu puțin noroc, ar putea da într-unul dintre tunelurile de evacuare care șerpuesc sub castel. Va fi de ajuns atunci să-l folosească ca să ajungă în cripta orbilor. Ușa de fier care închide accesul în subterane nu le va rezista mult.

Inga făcu precum i se poruncise. La cântatul cocoșului, ajunse la drumul de rond. Skall o aștepta, ghemuit în adăpostul gheretei.

— Nu ți-au scos ochii! îi zise el.

— După cum vezi, răspunse tânăra.

— Am urmat planul, bombăni băiatul. Noaptea, am coborât în curte ca să te supraveghez prin crăpăturile solului. Dar nu vedeam mare lucru.

— Ai zărit lumini? se grăbi să întrebe Inga. Pe cineva care avea o lampă?

— Da, încuviință Skall. Am zărit o siluetă care mergea de la un copil la altul să-i examineze. De parcă ar fi căutat pe cineva. Avea în mână o lampă cu ulei.

— Era bărbat sau femeie?

— Habar n-am. Vizitatorul era înfășurat într-o mantie neagră cu glugă. Dar cred că putea să fie la fel de bine un schelet sau un vârcolac. Am avut impresia că era în căutarea cuiva... Din când în când, își așeza mâna pe o față ca s-o întoarcă în profil. N-a fost interesat de tine.

— Știu, șopti Inga. Mă prefăceam că dorm. De ce crezi că nu s-a oprit și la mine?

— Pentru că ceea ce caută e un copil, răspunse Skall. Tu ești prea bătrână.

„Caută un copil..., își repetă în gând Inga. Într-adevăr, asta ar putea să fie o explicație bună.”

Fetițele și băieții din criptă aveau părul lung și haine vechi și uzate. În plus, datorită vârstei lor fragede și fineții trăsăturilor nu li se putea cu certitudine ghici sexul de la prima privire.

„Să fi fost doamna Urd? se întreabă tânăra. Totuși, ea pretinde că și-a abandonat fiul de bunăvoie și că mai târziu n-a dorit niciodată să-l identifice... Oare remușcările și curiozitatea o chinuie noaptea, împingând-o să scruteze fețele copiilor?”

Prințesa neagră încerca să-și regăsească fiul printre copiii întreținuți la castel?

Dar de ce îndeosebi printre orbi?

„Pentru că nu l-a găsit printre cei ce văd”, șopti o voce în mintea tinerei. „Nu a descoperit la ei nicio asemănare care să-i permită să creadă că există vreo legătură de rudenie între ea și unul dintre copiii îngămădiți în curte. Așa că îl caută printre orbi... În speranța că unul seamănă cu ea ca două picături de apă... sau cu Arald Secure.”

Remușcările... da, era posibil. Totuși, nu trebuia exagerat, deoarece multe din marile doamne nu-și creșteau vlăstarele.

Bebelușii își petreceau primii ani din viață cu dădacele. Mai târziu, erau trimiși în familii prietene sau cu care se dorea stabilirea unor legături de sprijin reciproc. În realitate, fiii stăteau foarte puțin pe lângă tatăl și mama lor. Nu era la fel în cazul doamnei Urd?

— Ai văzut hoții de copii? întrebă Inga. S-ar părea că ne încercuiesc.

— Da, răspunse Skall. Acolo, în luminiș. Sapă de două zile. Caută intrarea într-o subterană care le-ar permite să se strecoare în castel.

— Crezi că au șanse să reușească?

— Posibil, mai ales dacă vreun țopârlan din sat le va indica locul. Toți au lucrat într-un fel sau altul la construirea acestui afurisit de castel și își mai amintesc câte ceva.

Inga miji ochii. Numără vreo zece oameni și trei căruțe cu coviltir.

— Dacă intră aici, mai mult ca sigur că le vor face de petrecanie adulților, mormăi Skall. Vor lua câțiva copii, dintre cei mai mici, și îi vor lăsa pe ceilalți... Tu vei deveni târfa lor. După ce vor pleca ei, sătenii vor profita de ocazie ca să taie gâtul mucoșilor rămași și să dea foc castelului. Va fi ocazia mult visată. Astfel, vor scăpa de gnomii care fac să se acrească laptele vacilor prin urâtenia lor. Dar, haide, să vină! Voi ucide doi-trei cu cârja mea înainte să mă arunce la poalele falezei!

— Încă n-am ajuns acolo, spuse Inga. Trebuie să existe un mijloc să respingem aceste cârțițe!

Afișa o siguranță pe care n-o avea nici pe departe. Castelele, îi explicase tatăl ei de multe ori, nu erau cucerite de asediatori escaladând zidurile, ci trecând pe sub ele. Era un mijloc mult mai sigur decât să te expui gesticulând în capătul de sus al unei scări, care, de altfel, putea fi foarte ușor împinsă în gol cu o prăjină.

Aplecată peste creneluri, i se păru că recunoaște în mijlocul grupului de hoți de copii pe unul dintre notabilii satului,

cel care i se adresase la prima ei vizită. Cel căruia i se spunea Fodor Ochi de Vultur. Arăta un punct vag în mijlocul desişului, ca şi cum ar fi indicat un drum de urmat.

Preocupată, Inga coborî să-i transmită prinţesei negre tot ce observase.

Faţa castelanei se crispă de mânie.

— Aşadar, țăranii îi îndrumă pe cei care fac monştri! exclamă ea, cu voce şuiată. Ar fi trebuit să bănuiesc. M-au urât dintotdeauna. Bănuiesc că le arată duşmanilor noştri cam pe unde se află subteranele.

— Le cunosc? întrebă tânăra.

Doamna Urd ridică din umeri.

— În mod normal, n-ar trebui, răspunse ea, oftând. Dar ştii cum sunt secăturile astea care braconează mereu pe câmp. Tot scotocind măcănişurile, e posibil să fi dat din întâmplare peste una dintre ieşiri.

— Asta înseamnă că ar putea să intre direct în mijlocul castelului, spuse Inga, îngrijorată.

— E o posibilitate, şopti doamna în negru. Din fericire, cele mai multe dintre aceste tuneluri s-au prăbuşit între timp. Totuşi, s-ar putea ca vreunul din ele să fie încă practicabil.

— Ştiţi unde se află uşile secrete prin care se ajunge acolo?

Doamna Urd se plimba prin cameră, nervoasă.

— Nu, recunosc ea, cu o fărâmbă de reticenţă. Arald, soţul meu, ţinea acest secret numai pentru el. Spunea că asta nu-i o treabă de femeie. Nu ştiu unde sunt aceste uşi secrete şi nici ce mecanism le pune în mişcare.

— În loc să ne protejeze, aceste subterane ar putea să ne dea pe mâna duşmanilor, îi atrase atenţia Inga. Chiar n-aveţi nicio hartă? Niciun plan?

— Nu, ar trebui să ne hotărâm să explorăm zidurile. M-am ferit întotdeauna de asta. Îmi era teamă că, după descoperirea pasajului, copiii se vor folosi de el ca să fugă.

Inga era foarte îngrijorată. Se gândea la micii orbi închiși în subteranele castelului.

„Dacă cei ce fac monștri reușesc să intre într-o criptă, se vor grăbi să-i captureze pe Orök și clanul lui, își spune ea. Copiii vor fi lipsiți de apărare în fața unui adversar înarmat cu torțe. Să se refugieze printre carcere nu le-ar folosi la nimic. Trebuie scoși de acolo.”

Îi mărturisi doamnei Urd îngrijorările ei și o imploră să-i dea voie să-i scoată pe copiii orbi cât încă mai era timp. Castelana o ascultă însă distrată.

— Încearcă, dacă vrei, șopti ea. Însă părerea mea e că vor refuza să te urmeze.

Inga se grăbi să-l găsească pe cocoșat ca să-i ceară să deschidă poarta de fier care bloca accesul în subterane. Bărbatul protestă. Mormăi și atinse pleoapele tinerei, scuturând din cap.

— O! Vrei să spui că nu sunt „deghizată”, dar nu mai am timp să-mi lipesc ochii cu ceară. Doar mă duc și vin; nu mai are importanță. Ia cheile, grăbește-te.

Infirmul mormăi din nou, dezaprobat, și se supuse. Ducând o mică lampă cu ulei, Inga coborî în grabă treptele ce duceau la cripte. Lampa era mult prea slabă ca să lumineze imensitatea boltelor pământii și tânăra găsi locul acela sinistru. După nici zece pași, îi văzu pe copii ieșind din întuneric. Mici spectre în zdrențe înaintau cu ochii deschiși, dar fără să vadă. Aspectul lor avea ceva înspăimântător. Un om superstițios ar fi putut să creadă cu ușurință că sunt troli malefici.

— Tu ești, Inga? întrebă fetița care mergea în fruntea trupei. Îți recunosc mirosul.

Așadar, era Sigrid. Inga îi vedea pentru prima dată fața.

— Da, răspunse ea. Aduc vești proaste. Oamenii răi se apropie de subterane. Ar putea să invadeze cripta peste câteva ore. Nu puteți rămâne aici, e prea periculos. Mă veți urma și veți ocupa un loc în interiorul castelului.

— Nu, spuse fetița, pe un ton hotărât. Nu ne vom duce la cei ce văd. Au fost cruzi cu noi. Nu vom pleca. Aici e casa noastră.

— N-ar fi deloc înțelept, insistă Inga. Oamenii care vor veni vor fi și mai cruzi. I-am văzut ce fac. Sunt adevărați monștri.

— Suntem obișnuiți să înfruntăm monștrii, răspunse cu încăpățănare Sigrid. Oamenii tăi nu ne sperie, îi vom rătăci în labirint. Vor cădea în puțuri.

— Te înșeli, stărui Inga. Vor avea torțe și lămpi, vor evita capcanele.

— Lămpi, repetă fetița, rânjind. *Da, ca tine acum...* Nu-i așa? Simt mirosul de ulei de focă. Fiind singură, e ușor de dedus că nu ești oarbă. Am bănuț imediat ce te-am auzit apropiindu-te. Mergeai cu prea multă siguranță, ca unul care știe foarte bine unde pune piciorul. Asta nu înșală. Ne-ai mințit... de la început. Vezi bine. N-ai ce să cauți aici.

— Încerc să vă salvez, bâigui Inga. Nici nu știi ce se pregătește. Dă-mi voie să trec, vreau să vorbesc cu Orök.

— Orök n-o să vrea să te primească. Îi urăște pe cei ce văd. Orök va ști să ne protejeze. Îi va porunci zeului pe care l-a modelat din noroi să se pună în mișcare și să ne distrugă dușmanii. E un zeu cumplit. Nimeni nu poate să-i stea în cale.

Inga abia se abținu să nu spună: „Un idol din noroi și urină, care nu va însemna nimic în fața hoților de copii.”

— Te rog, du-mă la Orök, murmură ea. Trebuie să ieșiți din catacombe cât mai repede. Acei oameni nu se dau în lături de la nimic.

— Iar eu îți spun să pleci! strigă Sigrid. Nu te vrem aici. Ai merita să-ți scoatem ochii ca să-ți dăm o lecție. Am greșit când am fost buni cu tine. A! Probabil că te-ai distrat tare mult pe seama stângăciei noastre. Presupun că ai râs cu prietenii tăi de sus... Acum, cară-te, altfel te vom face să regreti că nu ne-ai respectat.

Grupul de țânci păși înainte cu hotărâre. Aveau în mâini ciomege la capătul cărora fixaseră cuie sau pietre ascuțite. Le

agitau de sus în jos, cu o mișcare mecanică, amenințătoare. Inga ghici că n-ar fi ezitat nicio secundă s-o înjunghie. Se dădu înapoi.

— Pleacă! Pleacă! scandau copiii cu ferocitate.

Cu ochii dați peste cap, Sigrid semăna acum cu o mică vrăjitoare.

— Orök! strigă tânăra. Ascultă-mă! Trebuie să vorbim... Sunteți în pericol... Orök!

Dar nu avu timp să spună mai mult: una dintre sulitele rudimentare o lovi în umăr, rănind-o. Simți sângele curgându-i de-a lungul brațului.

De data asta, bătu în retragere.

Urmărită de copii, Inga se năpusti în direcția scării, gata să se împiedice în poalele rochiei.

Cocoșatul o aștepta în capătul de sus al scării. Îndată ce tânăra ieși în curte, se grăbi să zăvorască ușa. Copiii furioși se opriră în capătul de jos al treptelor, răcnind injurii și blesteme. Inga intră în bucătărie umilită.

Nu putea să nu și-i imagineze pe hoții de copii dând buzna în criptă, capturându-i pe micuții orbi și luând apoi cu asalt etajele de sus. N-ar fi fost în stare să le țină piept. Cum ar fi putut un cocoșat și două femei să se împotrivească unei astfel de invazii?

Își petrecu ziua într-o permanentă stare de vigilență, lipindu-și urechea de ziduri, încercând să surprindă zgomotul târnăcoapelor croind drum prin adâncurile fundației. Îi era frică.

În curte, copiii, simțind spaima adulților, stăteau nemișcați și tăcuți, ceea ce nu le stătea deloc în obicei. Neputând să se mai stăpânească, Inga urcă pe drumul de rond, unde îl găsi pe Skall ascuns în deschizătura crenelurilor.

— Gata, o anunță adolescentul. Au găsit un pasaj. I-am văzut smulgând măcăcinii care îl astupau; apoi au coborât în gaură cu unelte. Sapă. Din când în când, scot afară pietre și

coşuri cu pământ. Probabil că e pe jumătate prăbuşit. Sunt ajutaţi de oameni din sat. Am văzut şi monştri ieşind din căruţe... Sunt troli? Probabil că au de gând să le dea drumul în subterane după destuparea pasajului...

Băiatul părea speriat de data asta. Obişnuita mască a aroganţei dispăruse, iar acum i se putea vedea faţa adevărată de copil. Inga se simţi înduioşată.

— Nu, nu sunt troli, sunt copii, şopti ea. Copii pe care i-au deformat rupându-le membrele. Aşa sfârşesc picii de felul tău când nu-i mănâncă lupii. Dacă doamna Urd nu te-ar fi luat aici, ai fi devenit unul dintre aceşti monştri.

Skall păru să se gândească la ce-i spusese ea.

— Poate că n-ar fi fost mai rău, bodogăni el. Cel puţin, călătoresc, nu sunt închişi într-un castel.

— Nu-i scăpa din ochi, îi ceru Inga. Mă duc s-o anunţ pe doamna în negru.

O găsi pe castelană examinând câteva pergamente vechi. Desfăşurase pe masă planul castelului. Schiţe grosolane care, cu siguranţă, nu fuseseră făcute de mâna unui meşter zidar.

— Subteranele nu sunt trecute, spuse ea. E normal. În general, planurile lor sunt imediat distruse... iar muncitorii care le-au săpat, ucişi. Aşa cum îl cunosc pe Arald, soţul meu, a avut grijă ca secretul să fie bine păstrat. Cred că există trei tuneluri. Unul pleacă spre pădure, celălalt spre landă, iar ultimul presupun că duce spre o plajă. Cu cât un tunel e mai lung, cu atât e mai mare posibilitatea să se dărâme mai curând. Apa care se infiltrează în timpul iernii le distruge lent, grinzile putrezesc şi bolta se prăbuşeşte în cele din urmă.

— De ce soţul nu v-a destăinuit niciodată secretul? întrebă Inga.

— Arald era un războinic, răspunse doamna Urd, oftând. Dispreţuia femeile. Ca să exişti pentru el, trebuia să ştii să mânuieşti securea şi să ucizi un lup înfometat dintr-o lovitură. S-a gândit probabil că voi spune cuiva, că mă voi grăbi să le destăinui secretul doamnelor mele de companie.

Inga își petrecu restul zilei cu treburile obișnuite; îndeosebi cu coptul pâinii și împărțirea supei. Treaba îi mai alungă din temeri. Copiii, îndeosebi Odi, încercară de câteva ori să-i pună întrebări. Zvonurile se răspândeau cu repeziciune. Skall îi anunțase că niște vrăjitori vor cuceri castelul, că vor ieși din pământ ca niște morți-vii și că îi vor lua cu ei pe toți țăncii ca să-i transforme în trol. Odi nu voia să devină trol.

Și explica asta frământând păpușa de lemn cu degetele ei mici și murdare.

Inga încercă s-o liniștească cât putu mai bine. Dar vorbele ei nu avură niciun efect.

La căderea nopții, tânăra urcă pe drumul de rond. Acolo îi văzu cu surprindere pe doamna în negru și pe cocoșat; amândoi scrutau terenul de jur împrejur.

Skall o trase de mânecă ca să-i atragă atenția.

— Știu unde sunt, șopti el, ca și cum asediatorii ar fi putut să-l audă. Acum, când s-a întunecat, e de-ajuns să privești solul.

— Cum așa? întrebă tânăra, mirată.

— Există crevase, îi explică adolescentul. Crăpături în pământ. Din când în când, prin ele se strecoară lumina... lumina torțelor celor care sapă în tunel.

— Pe toți zeii! Ai dreptate! exclamă Inga. E formidabil, asta ne va ajuta să-i localizăm cu precizie. Mi se pare că îi văd... Da, se zărește un pârau auriu la nivelul solului.

— Nu e apă, insistă Skall. E lumina care străbate prin crăpăturile landei. Sunt exact dedesubt și încearcă să desfunde pasajul.

Tânăra se ridică și alergă să-i anunțe doamnei Urd descoperirea lui Skall.

— Știu, răspunse castelana, fără să întoarcă măcar capul. Snorri a văzut și el. Asta ne dă o șansă... O șansă mică de tot.

Imediat, se răsuci brusc pe călcâie și coborî în curte, urmată de cocoșat. Inga auzi scârțâind ușa de fier care închidea

cripta. Castelana și infirmul șușoteau ca doi complotiști. Inga se lipi de zid. Întinericul o ascunde cu totul. Se întrebă de ce se coborâse prințesa neagră în subterană. Își amintea ușa ghintuită de unde emana ciudatul miros de animal... Trecu un lung moment, apoi percepu zgomotul cheii în broască. Închideau ușa la loc. Auzi alte șușoteli: *atenție... periculoși... foc... teamă de foc...*

Ținându-și răsuflarea, Inga se strădui să se lipească cât mai mult de zid. Avu brusc convingerea că doamna în negru n-ar fi ezitat s-o omoare dacă ar fi găsit-o spionând.

Poarta castelului își făcu auzit huruitul înăbușit. O întredeschideau! Cineva... sau ceva părăsea castelul ca să se avânte în landă. În trecere, tânăra percepu un iz de usuc, așa cum ar lăsa în urma lui un animal mare. Inga se simțea asaltată de imagini fantasmagorice, i se păru că îl vede pe Snorri ținând în lesă un animal monstruos, pe care îl ducea să se arunce la gâtul dușmanului. Se scutură, alungând acele închipuiri cu o mișcare a umerilor.

Cu pas rapid, tânăra se înapoie pe drumul de rond. La lumina slabă a lunii, Inga spera să vadă ce se petrecea afară.

Gâfâind, se lăsă în genunchi lângă Skall.

— A ieșit ceva, murmură băiatul. Putea ca dracu'! Acum aleargă printre tufișuri, se ascunde...

— Știu, șopti Inga. Ai putut să vezi ce era?

— Nu, doar o masă neagră și mai cocoșată decât Snorri, dar care putea de zece ori mai tare decât el. Un miros ciudat... un miros de... de...

— De animal, completă tânăra.

— Exact, șușoti adolescentul. Cred că au scos monstrul pe care îl ascund în subterane... Monstrul pe care îl hrănesc de obicei cu plozi bolnavi. Îl vor asmuți asupra celor care sapă, ca să-i devoreze. Nu-i o idee rea... Numai că nu știu dacă vor putea să-l readucă aici la sfârșitul ospățului. Dacă lighioana rămâne în landă, nu vom mai putea ieși niciodată din castel, îi va da tot timpul târcoale.

Inga, nervoasă, ținea piept temerilor superstițioase pe care i le stârneau cuvintele lui Skall.

Miji ochii până la durere, încercând să distingă ceva în bezna uniformă a spațiului din jur.

Luna se ascunsese după nori și luminozitatea se redusese acum la zero.

— Monstrul se va ghida după lumina torțelor care se întrevede prin crăpături, explică Skall. Când va ajunge exact deasupra celor care sapă, va sări în groapă și îi va face bucățele. Da, exact așa se va întâmpla.

Inga se înfioră. Simțea că se pierde. Întunericul o sufoca și, deodată, orice i se părea cu puțință.

O vreme nu se auzi nimic altceva decât zgomotul valurilor spărgându-se la poalele falezei. Apoi, brusc, răsună un mârâit colosal. Ai fi zis că un urs enorm răgea în măruntaiele pământului. O lumină puternică țâșni din crevasele care fisurau landa. Hoții de copii, înspăimântați de brusca și fantastica apariție, probabil scăpaseră făcliile din mâini, dându-și foc la haine. Transformați în torțe vii, fugeau acum de-a lungul galeriei, urmăriți de monstru, căruia teama de foc îi stârnise o furie devastatoare.

— Fiara! răcni Skall, cu o voce de copil înspăimântat. Îi sfâșie!

Inga, care se ghemuise la adăpostul crenelurilor, se forță să privească în direcția câmpiei. Nu văzu nimic. Luminile se stinseseră. Nu se mai auzea nici un răget.

Așteptă zadarnic o altă minune. Când se crăpă de ziuă, luminișul era gol. Negustorii de monștri fugiseră.

— Vârcolacul le-a dat o lecție pe cinste, spuse Skall, rânjind. Să sperăm că a profitat ca să-și umple burduhanul și să ne dea pace o vreme.

Crime, fantome și vârcolaci...

Inga nu reuși să afle ce se petrecuse cu adevărat în noaptea aceea. Ce vrajă făcuse prințesa neagră ca să pună asediatorii pe fugă? Tânăra nu avea nici cea mai mică idee. A doua zi, când îl găsi pe Snorri la bucătărie, simți izul de usuc care o intrigase atât de mult. Hainele cocoșatului erau impregnate de acel miros. Înțelese că infirmul îndrumase probabil vreun animal monstruos spre săpăturile asediatorilor, după cum sugerase Skall. Se întrebă dacă nu cumva Snorri lucrase cu actorii de bâlci, cu cei care prezentau publicului animale dresate.

„Poate că a fost dresor de urși”, își spuse ea. „Asta ar explica multe lucruri.”

Un dresor știa să se facă ascultat de un animal periculos, ba chiar să-l folosească ca pe un câine de pază. Iar un urs furios putea să rupă o oaie în două dintr-o singură lovitură de labă. Hoții de copii trecuseră probabil printr-o situație neplăcută.

Dar explicația doamnei Urd era foarte diferită:

— Am avut noroc, zise ea, oftând. Cred că tunelul s-a surpat peste ei. Foloseau lămpi cu grăsime, așa că le-au luat foc hainele. Au crezut probabil că am dezlănțuit împotriva lor o vrăjitorie.

Inga se prefăcu că acceptă această versiune a evenimentelor.

A doua zi, doamna în negru o chemă să-i încredințeze o nouă misiune.

— M-am gândit, spuse ea. Trebuie să ne împăcăm cu oamenii din sat ca să-i împiedicăm să se alieze cu alți eventuali asediatorii. Nu ne putem permite să lăsăm să mocnească o astfel de ranchiună. Talentul tău mi-a dat o idee. Le vei sculpta un idol dintr-o bucată frumoasă de lemn pe care ți-o va da Snorri. Un zeu pe care îl vor putea adora. Fiind pescari, sculptează o figură favorabilă lor¹!

— Vreți să le dăruiți o statuie? întrebă Inga, mirată.

— Da, o dovadă de prietenie, insistă castelana. Sper că vor prețui gestul și o vor așeza în mijlocul satului. Dacă relațiile noastre se vor îmbunătăți, putem spera într-o mai bună aprovizionare a castelului. Aș vrea să ajung la un fel de pact care să-mi permită să las copiii să iasă în landă fără să fie imediat atacați de câinii țăranilor. Îi știu foarte superstițioși, așa că statuia unui zeu marin i-ar putea impresiona favorabil. Ai putea s-o faci?

— Cred că da, răspunse Inga. Cu condiția ca lemnul să nu fie foarte tare. Meseria mea e de orfevrier, nu de sculptor.

— Vei lămuri detaliile astea cu Snorri, spuse doamna Urd. Apucă-te de treabă neîntârziat. Cu cât mai repede vom avea idolul, cu atât mai repede se vor calma spiritele.

Gânditoare, Inga se instalează într-o magazie mică care dădea spre curte. Hotărâse să sculpeze o efigie a zeului Njord, cel ce domnea în Noatum, personaj venerat de marinari. Îi cunoștea foarte bine fizionomia și atributele grație desenelor tatălui ei, care avea obiceiul să-l deseneze pe nisip cu vârful pumnalului.

Snorri îi aduse un trunchi de copac uscat, dar nu foarte tare, după cum îl rugase. Între momentele în care pregătea supă, Inga se retrăgea în atelierul improvizat ca să sculpeze idolul comandat de prințesa neagră. Oare era o idee bună?

¹ Zeii vikingilor nu erau „specializați”. Mai multe divinități puteau să aibă aceeași funcție (*n.a.*).

Nu putea să-și dea seama, deoarece nu-i cunoștea foarte bine pe oamenii de pe țărm. Munca ei constituia o distracție plăcută pentru copii, care veneau să se așeze în talaș, în timp ce tânăra desprindea așchii mari din statuia zeului marin.

— Dacă ai mâinile atât de pricepute, ai putea să-i faci un cap păpușii mele. Ar fi mai bine dacă ar avea cap, remarcă Odi.

Inga i-l făcu. Din acel moment, nu mai trecu nici o oră fără ca un copil să nu intre în atelier cu o bucată de lemn, cerând să i se facă o sabie, un cal, un urs... Tânăra le satisfăcea cu dragă inima aceste capricii, cioplindu-le la repezeală jucăriile.

Își dădu seama că îi plăcea să lucreze lemnul, să lupte cu materia... era altceva decât ornamentele delicate cu care împodobise până atunci bijuteriile notabilităților.

Seara, se prăbușea pe saltea, frântă de oboseală, și cădea într-un somn de plumb.

Totuși, într-o noapte, Inga se trezi din pricina zgomotului unor lovituri regulate care veneau din atelier, ca și cum cineva, profitând că dormea, continua treaba în locul ei. Uimită, se înfășură într-o pătură și ieși în curte în vârful picioarelor.

„E oare Snorri? se întrebă ea. Doamna în negru socotește că nu lucrez îndeajuns de repede? Sper ca bruta asta să nu-mi strice lucrarea.”

Îngrijorată, tânăra se apropie de mica magazie pe lângă perete. Prin crăpătura ușii, Inga surprinse un spectacol ciudat: aplecați peste idol, cocoșatul și prințesa neagră scobeau cu furie trunchiul care îi servea drept suport zeului Njord. Gâfâiau, cu teslele în mâini, plini de rumeguș și de așchii.

Ceea ce vedea era foarte straniu și Inga fugi imediat de acolo.

Când se întoarse în camera ei, rămase multă vreme cu ochii deschiși, privind țintă tavanul, fără să-și poată găsi somnul. Nu-i plăcea deloc să fie luată de proastă; or, de când

trecuse pragul castelului, avea impresia neplăcută că era manipulată de doamna în negru și de credinciosul ei complice, Snorri. Mai mult, nu întrezărea sensul acestor uneltiri. Cei doi pregăteau ceva în secret. Dar ce? Atmosfera irațională care plana asupra castelului începea să-i năruiască certitudinile. Se lăsa treptat contaminată de poveștile fabuloase răspândite de copii pe coridoare. *Și dacă...*, își spunea ea. *Și dacă...* Din acel moment, totul devenea posibil: monștrii ascunși în subterane, vârcolacii, nălucile... Trebuia să se împotrivească acelor superstiții pe care castelul părea să le secrete cu ușurința cu care umiditatea îi îmbiba zidurile.

A doua zi, când coborî în curte, văzu că statuia zeului Njord era deja legată în șaretă, gata să fie dusă în sat. Alături de ea, fuseseră încărcate douăzeci de urcioare mici cu vin, tot atâtea cu rachiu și vreo treizeci de pâini mari.

— Dacă am înțeles bine, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să le duc la destinație? îl întrebă ea pe Snorri.

Cocoșatul dădu din cap.

— Sculptura nu era terminată, îi atrase atenția Inga. Dar presupun că nu-ți pasă?

Snorri mârâi, dând de înțeles că își pierde răbdarea, și îi arătă poarta.

— Plec, spuse tânăra, oftând. Dacă asta vrei.

Urcă în brișcă și luă hățurile. Caii se puseră în mișcare la primul pocnet de bici. Brișca ieși pe porțiță și se avântă în landă, făcându-i pe corbii postați de o parte și de alta a drumului să-și ia zborul.

Era frig, ceața stăruia la nivelul solului atât de groasă, încât tânăra avea impresia că înainta în mijlocul unui nor căzut pe pământ.

Pe când se îndepărta de castel, simți o privire fixată în ceafa ei. Era a prințesei negre, urcată în vârful donjonului. Ridicate de vântul vijelios, pulpanele pelerinei fâlfâiau în jurul ei, înzestrând-o parcă cu două aripi enorme, ca de liliac.

Inga simți o mare ușurare când ceața o ajută să scape de supravegherea doamnei Urd.

Caii mergeau la trap, nervoși. Ridicau adesea capul și adulmecau în jur, cu nările fremătânde, ca și cum ar fi simțit prezența unui prădător. Pe măsură ce treceau minutele, Inga devenea din ce în ce mai încordată. Oftă ușurată când, din ceață, se iviră primele case. Drumul i se păruse interminabil. Zgomotul briștei îi făcu pe săteni să iasă din locuințe. La început, rămaseră în picioare în pragul cocioabelor, temători sau tulburați. Rușinați poate că îi ajutaseră pe hoții de copii. Inga trase de hățuri și spuse:

— Am fost trimisă de stăpâna castelului. Sunt doar mesagera ei. Vrea să vă dăruiască această statuie a zeului Njord ca dovadă a bunei sale credințe și în speranța să încheie cu voi un pact de bună înțelegere. Nu e supărată pe voi că v-ați aliat cu negustorii de copii. Dorește o relație nouă pe baze trainice...

În timp ce vorbea, Inga nu se putea abține să nu gândească: „E măcar adevărat? Nu le spun oare minciuni?”

Statuia stârnise curiozitatea pescarilor. Părăsind adăpostul caselor, se apropiară de brișcă s-o vadă mai de aproape. Li se păru frumoasă, impresionantă și plină de gravitate.

— Într-adevăr, cel care a făcut asta știe meserie, e o lucrare frumoasă, spuse un bătrân, pe un ton laudativ. O statuie ca asta ne va atrage cu siguranță protecția zeului Njord. Cărui zeu nu i-ar plăcea să se vadă atât de frumos întruchipat?

Toți îi dădură dreptate. Oamenii văzură curând și urcioarele; atmosfera se destinse imediat.

— Coboară din brișcă, fato! îi porunci Fodor, cel care se prezentase data trecută ca fiind șeful cătunului. Vino să ciocnești cu noi. Știm bine că ai fost cumpărată și că nu ai nicio vină pentru ce se urzește la castel, de aceea n-avem nimic cu tine. Dar poate că ar fi timpul să te lămurim, să înțelegi că nu suntem atât de răi pe cât vor unii să te facă să crezi.

Inga acceptă. Fodor simți imediat nevoia să se laude. Îl chema Fodor Ochi de Vultur pentru că avea o privire pătrunzătoare, în stare să vadă păduchii zbenguindu-se în penele unui pescăruș ce zbura la nivelul valurilor. Nimeni nu-l putea egala ca pilot sau om de veghe. Avea două ambarcațiuni de pescuit, ceea ce făcea din el o notabilitate. Barba blondă bătea în cenușiu și îi lipsea pielea de pe un obraz. „Un fost viking”, deduse Inga.

Se adunară în sala comună a celei mai mari case, ca să-i aducă libații lui Njord¹.

Femeile împărțiră câni de pământ ars și le umplură cu vin. Fodor strigă cu putere numele zeului valurilor, oamenii îl imitară în cor și băură pe nerăsuflate. Repetară acest ritual de șase ori la rând. Era prea mult pentru Inga, care simțea că i se învâрте capul. Pescarii se înfierbântară și locuința răsună curând de râsete și cântece. Tânăra percepea totul prin aburii beției, care făcea să-i zvâcnească tâmplele. Picioarele nu îi mai dădeau ascultare. Temându-se să nu-și piardă echilibrul, căută ajutorul unui scaun. În casă era prea cald, sudoarea îi curgea între sâni. Ar fi fost gata să-și smulgă hainele. Fodor n-o slăbea nicio clipă. Îi vorbea cu voce de complotist, șuierătoare, aruncând des priviri peste umărul ei. Inga nu reușea decât cu mare greutate să-și concentreze atenția. Haosul petrecerii îi strivea creierul. Fiecare hohot de râs îi înfigea mii de ace în frunte.

— Nu știi ce ți s-a spus la castel, mormăi Fodor, dar e timpul să știi adevărul adevărat. E o poveste foarte urâtă, veche de zece ani. S-a întâmplat exact după construirea aceluia afurisit de castel. Arald făcea să domnească teroarea peste ținut. Era un șef viking căruia i se dusesse vestea până peste mări. Nici nu voia să audă de comerț și se încăpățâna să ducă viața unui jefuitor, sporind numărul expedițiilor războinice...

¹ Ritualul libațiilor era cu adevărat sacru la vikingi. Nimic nu se putea face fără el, mai ales înhumarea defuncțiilor (*n.a.*).

Fodor vorbea acum șoptit. Ca să poată fi auzit, șușotea cu gura apropiată de tâmpla tinerei. Îi vorbea despre Arald Secure, Arald nebunul cu părul roșcat.

— Ura pacea, spuse el. Așa că pleca să se lupte cu lupii, cu urșii. Singur, cu securile. Se afunda în pădure, pășind pe rachete de mers pe zăpadă. Și, de fiecare dată, ne rugam zeilor să-și găsească moartea acolo, dar se întorcea întotdeauna, plin de sânge. „Ah, ce-am mai ucis! Ce-am mai ucis!”, mormăia el, ca după o masă îmbelșugată. Era un *bersekker* de cea mai joasă speță. Îi plăcea să ucidă în cel mai dezgustător chip, își tăia victimele în bucăți. Se spune că în cursul expedițiilor își ciopârțea adversarii: brațe, picioare, capete. Furia lui sacră nu cunoștea limite. Dar e normal, mulți *bersekkeri* sfârșesc prin a deveni vârcolaci.

— Și soția lui cum suporta? întrebă Inga, cu obrazii în flăcări.

— Murea de spaimă, ca și noi, răspunse Fodor, rânjind. Răsufla ușurată când acel nebun ridica pânza propriului *knorr* ca să plece în larg. De altfel, așa au și început problemele.

— Care probleme?

— Adulterul... În vremea ceea, trăia în sat un tânăr de care toți eram mândri, Jivko Zâmbărețul. Toate tinerele erau înnebunite după el. Lucrase la construirea castelului pentru că se pricepea destul de bine la zidărie. Așa se apropiase de doamna în negru. Da, așa au început lucrurile.

Inga simțea că i se învâрте capul; trebuia să facă eforturi supraomenești să-și țină ochii deschiși. Tot ce-i povestise Fodor stârnea în mintea ei imagini ciudate. Îi vedea pe Jivko și pe doamna Urd întâlnindu-se pe ascuns în castelul pustiu. Arald era departe, pustiind țărături străine. Doamna în negru se îmbăta de corpul tânărului, un corp curat, fără cicatrice. Mâinile lui Jivko se așezau pe trupul ei, mâini nevinovate care nu uciseseră niciodată, nu tăiaseră gâtul nimănui. Era important. Avea mare nevoie de puritate, de prospețime. Nu mai suporta să împartă nopțile cu un măcelar, cu un asasin care

mormăia în somn și ținea securile la căpătâiul patului... Jivko era frumos, intact. Trăsăturile chipului său nu se schimbonoseau niciodată a răutate, el nu trăia veșnic la pândă, trăgând cu urechea la zgomotele din jur ca să detecteze apropierea unui eventual dușman... Nu-i plăceau în pat duhori de bivuac și de sânge coagulat. Nu avea corpul acoperit de păr negru. Când dormea, era liniștit, fără acele tresăriri violente, care îl sculau pe Arald în capul oaselor, cu cuțitul în mână, gata să spintece umbrele nopții.

Jivko era calm, leneș, senzual. Arald nu stătea locului și era pasionat doar de armele lui, căroră le ascuțea la nesfârșit tăișul. Arald nu făcea dragoste decât prin viol. Îi plăcea să posede repede necunoscute, să le audă cum țipă și să le dea apoi oamenilor săi. Cu o soție, nu se simțea în apele lui, constrâns să se poarte amabil, atent, așa cum nu era obișnuit. Asta îi strica toată plăcerea, așa că poposea foarte rar în patul ei.

— Spre sfârșit, continuă Fodor, el și doamna Urd aproape că nu mai dădeau ochii unul cu altul, fiecare trăind într-o aripă a castelului. Arald își ducea viața în păduri sau pe munte. Dacă auzea de vreun urs ucigaș de capre, pornea imediat în căutarea lui și nu se întorcea decât cu capul animalului înfipt în lance. Era un ucigaș de temut, fără egal. Putea să arunce securile cu viteza fulgerului. Îi plăcea să spună că la început fusese blond, ca toată lumea, dar că, omorând întruna, părul de pe corp și de pe cap i s-a făcut roșcat. „Cu cât fac mai multe victime, cu atât mai mult mi se înroșește părul, spunea el. Într-o zi, o să ia foc.” Mai zicea că barba și pletele îi străluceau noaptea, luminând ca o torță, și că nu avea nevoie de făclie ca să meargă prin pădure în nopțile fără lună. Se lăuda de câte și mai câte și râdea, lovind în mese cu pumnii mari, plini de cicatrice. Ne prefăceam că ne prăpădim de râs, dar eram morți de spaimă.

— Și Jivko? întrebă Inga.

— Toată lumea știa de Jivko și asta ne înspăimânta, răspunse bărbatul, oftând. Ne temeam că Arald ne va acuza de complicitate și că va distruge satul după ce ne va decapita pe

toți. Țineam la Jivko, dar îl și uram pentru amenințarea asta care plana asupra noastră.

Prin aburii beției, Inga și-l imagina cu ușurință pe Arald, ucigașul de lupi, bântuind pădurile în căutarea unor prădători demni de el, lovind cu strășnicie în blană, strivind maxilarele, făcând să sară colții, vârând mâinile în cadavrele spintecate ca să se hrănească cu carne crudă.

— Fuma o iarbă adusă din Orient, care îi lua mințile și îl făcea insensibil la durere, explică Fodor. L-am întâlnit odată, pe când se îndrepta spre pădure. Avea ochi de nebun, ochi de fiară. Am crezut c-o să urle la lună ca un câine.

Inga înțelegea foarte bine ușurarea doamnei Urd când soțul ei pleca în sfârșit în larg. Și-i imagina pe cei doi iubiți în castelul pustiu, contemplând marea din înălțimea meterezelor, goi, înfășurați în aceeași blană de urs. Teama le înflăcăra pasiunea, amenințarea catastrofei ce avea să vină îi împingea să se iubească și mai mult și fără reținere.

— Cum a aflat Arald? întrebă Inga.

— Nu știu, mărturisi Fodor. Posibil să fi vorbit vreo tânără din sat, una geloasă că fusese respinsă de Jivko... Dar care să fi fost? Erau multe. Toate se topeau de dragoste pentru el!

— N-are importanță, îi zise Inga, nerăbdătoare. Ce-a făcut Arald?

— N-a făcut nimic, răspunse Fodor, oftând. Nu și-a schimbat în niciun fel obiceiurile. Numai că, într-o zi, l-a invitat pe Jivko să vâneze lupi împreună. Băiatul nu putea să refuze, ar fi dat dovadă de lașitate. Într-o dimineață, au fost văzuți intrând în pădure. Arald avea cele două securi de pirat, Jivko era înarmat cu o sulită... Au trecut trei zile. Doamna Urd le-a petrecut în vârful donjonului, scrutând pădurea, fără să se odihnească. Când Arald a ieșit în sfârșit dintre copaci, era singur, și toți am știut că sângele de pe el nu era al vreunui lup... Avea pe buze un zâmbet plin de cruzime, iar bătrânele pretindeau că avea dinții mai lungi decât la plecare. Spuneau că îl făcuse bucăți pe Jivko să-l mănânce și că asta îi va aduce ghinion.

Inga simți că i se făcea pielea de găină.

— Nu i-a făcut nimic doamnei Urd? întrebă ea.

— Nu, după câte știu, răspunse Fodor. Nici nouă... cel puțin nu imediat, dar știam că se gândea la răzbunare. Socotea probabil că ar fi trebuit să-l prevenim de necazul care-l lovise. Dar cine ar fi riscat?

Bărbatul își crispă degetele pe pahar, șovăind să-și continue povestirea. Picături de sudoare i se rostogoleau pe frunte. Inga crezu că își va pierde cunoștința. Beția ajunsese acum la un pas de haosul total. După ce goliseră urcioarele cu vin, petrecăreții atacau acum rachiul, după care urma hidromelul. Oamenii vomitau zgomotos aproape peste tot, ștergându-și barba cu mâneca, reluându-și apoi locul printre meseni.

— Atunci au apărut semne..., îi destăinui Fodor. Un cioban a văzut lupi ieșind din pădure și înaintând în landă. Plângeau și vorbeau cu vocea lui Jivko. Cereau răzbunare¹. Din ziua aceea, am știut că vor urma mari nenorociri.

Îi spuse că doamna Urd, copleșită de durere, hotărâse să-și răzbune iubitul. Urcată în vârful donjonului, într-o noapte cu furtună, îi invocase pe Odin și pe Thor, implorându-i să-i dea puterea să-l distrugă pe invincibilul Arald. Zeii au încuviințat... *cu anumite condiții*.

— Acum, lupii veneau în fiecare noapte să plângă sub zidurile palatului, șopti el. Se tânguiau cu vocea lui Jivko. Rosteau în cor jurămintele de dragoste pe care tânărul i le făcuse iubitei sale. Arald n-a putut să reziste. Orbit de furie, n-a mirosit capcana. Și-a luat securile și a ieșit din castel să spintece animalele care îl sfidau. Când a ridicat securile să decapiteze lupii, cerul s-a întredeschis și Odin a aruncat fulgerul printre nori. Focul divin a coborât direct în fierul securilor, iar Arald a

¹ În filosofia vikingilor, principiul „ochi pentru ochi” era fundamental. El constituia o datorie sacră pentru apropiatii victimei și putea să ducă la dispariția unor familii întregi. Numai intervenția consiliului regional (*Thing*) putea să pună capăt masacrului generalizat, substituindu-i o despăgubire materială (*n.a.*).

fost prăjit în picioare, ca un mistreț în frigare. Fumul îi ieșea pe gură și pe nări, ochii îi clocoteau în orbite. În sfârșit, a căzut, transformat în statuie de cenușă, iar vântul dinspre mare i-a împrăștiat cadavrul pe tot câmpul. Cenușa i s-a amestecat cu pământul și a ajuns în grâu, iar noi am mâncat-o odată cu pâinea din recolta următoare.

Gândul acesta îl făcu pe bărbat să se înfioare.

Se uită la paharul gol, vru să-l umple, apoi renunță.

— Dar trebuia plătit pentru asta, spuse el. Zeii nu dau nimic degeaba. În schimbul fulgerului eliberator, doamna Urd trebuia să se învoiască să-i poarte urma pe corp.

— Cum așa? întrebă Inga, încruntându-se.

— E arsă, bâigui Fodor, făcând un gest vag în direcția pieptului și a pântecelui. Arsă, peste tot, mai puțin fața... De asta n-ai s-o vezi niciodată arătându-și brațele sau umerii. E oribilă, ca o vrăjitoare scăpată de pe rug.

— Ai văzut-o?

— Nu, dar o tânără de la noi, care i-a fost lenjereasă, a surprins-o când se schimba o dată. A fost gata să vomite.

Inga se ridică; simțea nevoia să respire puțin aer curat. Fodor o urmă. Afară, oamenii săpau o groapă să fixeze statuia zeului Njord. Erau atât de beți, încât puțin lipsea să nu se lovească zdravăn sau să-și reteze capetele când aruncau pământul din groapă.

— Acesta era prețul cerut de zei, bătea câmpii Fodor, el însuși clătinându-se. Doamna Urd nu ne-a iertat niciodată pentru asta. Socotea probabil că noi trebuia să-l ucidem pe Arald, pentru că îl asasinase pe unul dintre oamenii noștri. Ura ei n-a mai conținut. Din ziua aceea, relațiile noastre cu castelul au devenit tot mai proaste. Dar e ceva și mai rău...

Inga ridică din sprâncene, sătulă de atâtea orori. Îi era greu să-și imagineze că Fodor putea să adauge ceva și mai și.

— După pedepsirea lui Arald, Jivko a ieșit din pădure, șopti bărbatul.

— Ce? izbucni tânăra. Nu murise?

— Ba da, bineînțeles, băigui Fodor. Dar o iubea atât de mult pe doamna Urd, încât zeii acceptaseră să-l lase să se întoarcă printre cei vii, dar numai o noapte, una singură, pe care s-o petreacă în brațele iubitei sale ca să-și ia adio. L-a implorat pe Loki, iar acesta, cum îi stă în obicei, i-a făcut o farsă răutăcioasă. I-a dat voie lui Jivko să învie, dar sub înfățișarea unui demon, jumătate om, jumătate lup. O îmbinare oribilă, formată în parte din bucăți ale cadavrului său și din rămășițele tuturor lupilor masacrați de Arald în cursul partidelor de vânatoare. A ieșit astfel o ființă monstruoasă, dar doamna în negru avea atâta pasiune pentru el, încât l-a primit în patul ei. S-au împerecheat în întunericul donjonului. În zori, Jivko a murit, dar doamna Urd rămăsese grea.

Inga ar fi vrut să-și astupe urechile. Se întrebă ce o reținea să urce în brișcă și să pornească înapoi spre castel. Beția sau... curiozitatea? O curiozitate oribilă!

— În timpul sarcinii ei, ne-am adunat de zece ori ca să numim pe unul dintre noi s-o ucidă cu o săgeată, continuă Fodor. Nu ne trebuia un copil vârcolac care să bântuie ținutul, ucigând oile și ciobănițele. Din păcate, nimeni n-a vrut s-o facă! Tuturora ne era prea frică.

— Copilul s-a născut? îl întrebă repede Inga, dornică să termine cât mai repede.

— Da, șopti bărbatul. Era atât de oribil, încât mama lui l-a închis în subteranele castelului, ca pe un prizonier. Probabil că era deja prea puternic ca să mai poată fi ucis... sau poate că nu s-a putut hotărî să scape de fiul iubitului ei. Atunci i-a dat prin minte să adune copiii abandonați... A început să cutreiere ținutul ca să culeagă bebelușii abandonați. Tânci diformi, prea plăpânzi. La început, n-am priceput de ce, apoi ne-am luminat la minte: *ca să-și hrănească fiul!* Înțelegi? Dacă ar fi furat copiii țăranilor, copiii noștri, s-ar fi aflat până la urmă. Cineva din sat s-ar fi putut duce să ceară ajutor în oraș... ar fi venit războinici să extermină monstrul, așa... așa, nu

risca nimic. Cine ar fi vrut să organizeze o expediție și să-și riște viața ca să salveze copii cotonogi, strâmbi? Nimeni, cu atât mai puțin niște războinici!

Inga se săturase. Simțea cum ametește. Nu-l mai suporta pe acel bărbat care se agăța de ea, zumzăind ca un roi de viespi negre. Avu impulsul să-l respingă cu amândouă mâinile sau să-l zgârie.

— Castelul e o cămară cu alimente pentru fiul lui Jivko, se încăpățână Fodor să continue. De aceea ne-am aliat cu hoții de copii. Am încheiat un pact: noi le arătam intrarea într-o subterană, iar ei, în schimb, incendiau castelul și o omorau pe doamna în negru. Le convenea și lor de minune, căci o urăsc pe doamna Urd, pentru că aduce daune micului lor comerț.

— Așadar, ai fost acolo în noaptea invaziei, spuse cu voce suierată Inga. Ai văzut ce s-a întâmplat?

Fodor scutură din cap.

— N-am coborât în tunel, susținu el. Știu că era astupat. Negustorii de copii au muncit o zi întreagă ca să deschidă o trecere. Când s-a făcut noapte, au hotărât să plece la asalt și să treacă pe sub ziduri. Din acel moment, nu știu ce s-a mai întâmplat. Am auzit un răget cumplit, așa cum ar scoate un urs uriaș. Oamenii țipau, în timp ce tunelul de prăbușea. Doi dintre ei au reușit să iasă, cu corpul groaznic sfâșiat. Din cauza panicii, le căzuseră din mâini lămpile cu grăsime și hainele le luaseră foc. Au murit fără să rostească o vorbă. Am putut să le examinez cadavrele: numai niște gheare lungi cât săbiile puteau să-i aducă în starea aia. Asta e tot ce știu. Dimineața, prietenii lor au ridicat tabăra, prea speriați ca să facă o nouă tentativă.

Tăcu, fiindcă i se uscaseră gura. În piața satului, oamenii reușiseră să instaleze efigia zeului Njord.

„Dacă le-aș spune că a fost făcut de mâinile mele, poate că nu l-ar mai vrea”, își spuse Inga, cu amărăciune.

— Primim ideea unui armistițiu, spuse Fodor, oftând. Să-i spui doamnei... Dar nu-și va putea ține fiul închis în subsol

în veacul vecilor. Într-o zi, va scăpa și o să vă devoreze pe toți. Ar trebui să te gândești la asta, drăguțo. Și să-ți alegi tabăra. Dacă te învoiești să dai foc castelului, te vom ajuta... Poți să pui orice condiție.

— Și dacă aș cere o ambarcațiune? întrebă Inga fără să se gândească. O ambarcațiune pentru copii și un cârmaci bun care să ne ducă departe de aici.

— De ce nu, răspunse Fodor. Nu e deloc imposibil... Avem ambarcațiuni; ești liberă să pleci luându-ți cu tine liota infernală. Dacă îți îndeplinești partea de înțelegere, și noi o vom îndeplini pe a noastră. Un singur lucru ne interesează: să scăpăm de bestia pe care prințesa neagră o ascunde în cripta castelului.

Inga urcă în șaretă și apucă hățurile. Se îndepărtă de sat fără să se uite înapoi. Landa dispărea sub un strat gros de ceață. Să fi fost un efect al beției? De două ori i se păru că vede trecându-i pe deasupra capului umbra a două aripi enorme...

Prizonierul landei

Când ajunse la castel, Inga încercă să se cufunde în sarcinile menajere de care se ocupa. Nu știa ce să creadă. Simțea nevoia să-și păstreze luciditatea, deoarece climatul landei îi altera puțin câte puțin simțul realității. Departe de lumea civilizată, tânăra ceda vechilor spaime pe care cuvintele tatălui ei i le gravaseră în minte pe când era copil. I se întâmpla să viseze moartea lui Arald, fulgerat de focul din cer. Vedea oțelul securilor care se înmuia sub fierbințeala fulgerului și se scurgea pe mâinile vikingului precum ceara unei lumânări... Auzea corul lupilor tânguindu-se sub ziduri cu vocea lui Jivko... Îl vedea pe tânărul asasinat ieșind din pădure, oribilă caricatură umană, alcătuită din bucăți disparate și prost îmbinate...

Se trezea lac de transpirație, gâfâind, ascultând zgomotele nopții. Acum, de câte ori se afla în preajma doamnei Urd, trăgea cu ochiul la gâtul și la încheieturile mâinilor acesteia, încercând să descopere cicatrice ale arsurilor de sub veșminte.

Castelana, încurajată de felul în care țăranii primiseră statuia, avea de gând să le facă și alte cadouri. De două săptămâni, torcea și țesea, confecționând veșminte groase căptușite care, după cum spunea, îi vor proteja pe bieții oameni de frigul mușcător care stăruia în landă. Inga îi atrase atenția că poate era mai chibzuit să păstreze lâna și stofa pentru copiii de la castel, prost îmbrăcați în trențele lor găurite, dar doamna în negru nici nu vru să audă.

— Întâi să facem pace, spuse ea. Dacă oamenii din sat devin aliații noștri, vom avea o viață mai liniștită.

Inga se întreba dacă chiar credea ce spunea.

Tânăra primi de câteva ori încuviințarea cocoșatului să coboare provizii orbilor din subterane; din păcate, de fiecare dată a fost prost primită. Sigrid nu-i ierta trădarea și arunca în ea cu pietre îndată ce îi recunoștea pașii. Țintea foarte bine pentru cineva care nu se putea folosi de ochi.

— Nu vrei să înțelegi, insista de fiecare dată Inga. Încercam să vă ajut... trebuia să vă învăț cum arată lumea de-afară.

— Cară-te de aici! replica de fiecare dată adolescenta, nu avem nevoie de tine. Ne descurcăm foarte bine și singuri. Orök îi poruncește idolului și idolul ne protejează. Dacă vrei să ni te alături, scoate-ți ochii!

Deoarece veșmintele lucrate de doamna Urd necesitau multă lână, Inga primi sarcina să o aducă de la un cioban care locuia în landă. Pentru asta, îi încredință brișca și cei doi cai, o monedă de argint și două urcioare cu rachiu. Era clar că doamna în negru nu se temea că ar putea încerca să fugă. Și avea dreptate. Prinsă ca într-o menghină între pădurea plină de lupi și ocean, tânăra nu se putea gândi să fugă.

Inga ieși din nou în câmpia bătută de vânturi. În pofida vântoasei, ceața marină se încăpățâna să potopească peisajul cu rotocoalele ei albicioase. Doamna în negru îi încredinșase tinerei un plan aproximativ după care trebuia să găsească bordeiul ciobanului. Inga se strădui să localizeze reperele semnalate de castelană: o piatră de hotar, un șanț, o creastă stâncoasă în formă de stea...

Deodată, pe când conducea caii printr-un vârtej de ceață, o săgeată cu pene negre despică aerul și se înfipse în flancul briștii.

— Hei! strigă tânăra. Oprește-te! Am venit doar să cumpăr lână. Nu sunt dușmanca ta.

Inga nu mai îndrăzneă să miște. Săgeata încă vibra foarte aproape de mâna ei dreaptă. O siluetă se contură în ceață, înaintând cu prudență. Apoi apăru un bărbat îmbrăcat în haine jerpelite, cu o blană de oaie jengoasă aruncată pe umeri. În mână avea un arc. Pe fața lui stăruia expresia unui om mărginit. Inga își zise că avea o mutră de cretin. Ciobanul făcu trei pași, aplecat în față, supraveghind temător cerul.

— Fiara zburătoare, pasărea enormă cu aripi negre s-a întors, bolborosi el. Iar mi-a ucis o oaie. Trag săgeți în aer ca să nu mai dea târcoale turmei mele.

— Prostănacule! se răsti Inga. Era gata să mă omori!

Dar ciobanul nu-i luă în seamă vorbele, continuând să supravegheze norii, cu o săgeată prinsă în arc. Inga îi spuse c-a venit să cumpere cât de multă lână putea să-i vândă.

— Privește! îi spuse bărbatul, arătând cadavrul plin de sânge al unei oi, care zăcea în iarbă. Am găsit-o așa ieri-seară. Nu e prima dată.

Inga examinează oaia moartă. Coastele îi fuseseră vătămate de gheare enorme. Agresorul smulsese amândouă picioarele din spate.

— Monstrul landei a făcut asta, îi explică ciobanul. Unii își îmbracă oile în piei de mistreț, dar eu nu sunt destul de bogat, așa că fiara zburătoare se înverșunează împotriva turmei mele.

Deodată, crezând că zărește o umbră prin ceață, ciobanul trase o săgeată la întâmplare.

— E foarte riscant ce faci, ai putea ucide pe cineva, protestă Inga.

— Bineînțeles! replică neghiobul, rânjind. Sunt făcute să omoare monstrul!

Tânăra îl convinse cu mare greutate să-i dea lână. În sfârșit, după multe discuții, reuși să încarce baloturile în partea din spate a șaretei.

— Plec, îi spuse ea tolomacului. Să nu tragi în mine. Ai înțeles?

— Trag în monstru, nu în fete, mormăi ciobanul. Știu ce fac.

Și trase din nou o săgeată la întâmplare.

Inga dădu bice cailor, grăbindu-se să plece. Pe când intra în norul de ceață, auzi șuierând pe lângă ea câteva săgeți. Idiotul continua să se lupte cu demonii invizibili. Tânăra își băgă instinctiv capul între umeri.

Și ceea ce trebuia să se întâmple se întâmplă! O săgeată lovi unul dintre cai în gât. Animalul se cabră nechezând, apoi căzu în genunchi. Sângele îi curgea din nări. Oprirea bruscă o dezechilibra pe Inga, care se rostogoli la pământ. Se târî imediat sub brișcă, ca să fie ferită de săgeți. Calul agoniza în iarba umedă. Prăbușindu-se, se încurcase în hamuri și fata nu știa cum să-l scoată din ele. Strigă la idiot să nu mai tragă, dar vocea i se pierdu în vânt. Cedând unui impuls de panică, tânăra ieși de sub brișcă și o luă la fugă drept înainte, fără să știe măcar încotro se îndrepta. Alergă cu sufletul la gură o sută de metri, apoi își veni în fire, dar băgă de seamă că se rătăcise în mijlocul ceței. Se opri în loc, neștiind unde se afla marginea falezei. Își dădu seama că fusese gata să cadă în gol și nu îndrăzni să mai facă vreun pas.

Apoi, auzi de departe vocea ciobanului care răcnea:

— Se întoarce! Iat-o! Fiara... fiara...

I se păru că zărește un fel de vârtej negru în mijlocul unui val de ceață, ca și cum o pasăre uriașă ar fi zburat prin văzduh.

Abia avu timp să-i fie teamă. Două aripi negre țâșniră din ceață, aproape la fel de mari ca palele unei mori de vânt... În mijlocul lor stătea un om, asemenea unui liliac enorm. Inga țipă îngrozită. Monstrul trecu la un cot distanță de capul ei și se prăbuși pe un taluz, cu un trosnet mare de lemne rupte.

Inga se uita stupefiată la corpul păsării imposibile. În cele din urmă, înțelese că era vorba de o armătură din lemn, pe care fusese întinsă o pânză unsă cu calafat. Un fel de nacelă

din răchită ocupa centrul acelei mașinării ciudate. Înăuntru, era prins un bărbat numai piele și os, bărbos ca un troglodit.

Ceva mai liniștită, Inga se apropie de carcasă. Individul își pierduse cunoștința. La tâmplă avea o rană care sângera. O săgeată a ciobanului se înfipsea în structura care susținea aripa stângă.

„Asta funcționează ca un zmeu, își spuse tânăra. Vântul intră pe aici și te ridică în aer... Ce invenție ciudată! La ce poate să folosească?”

Se aplecă peste bărbat să vadă dacă mai era în viață. Necunoscutul ar fi putut să aibă treizeci de ani. Un crucifix îi atârna pe pieptul osos. Unul dintre acele mari crucifixe ostentative plăcute preoților. În pofida slăbiciunii și a bărbii zbârlite, avea trăsături plăcute.

— Mă auzi? șopti ea. Oricine ai fi, te sfătuiesc să-ți vii în simțiri, pentru că ciobanul e pe urmele tale...

Necunoscutul gemu. Apoi, deschise ochii și întrebă șoptit:

— Ești creștină, fiica mea? Ai adevărata credință?

— Da..., bâigui Inga, fără prea multă convingere. Sunt botezată.

— Domnul fie lăudat! șopti necunoscutul. În sfârșit, o aliată! Nu voi mai fi singur pe pământ păgân... Dumnezeu mi-a auzit ruga! Dumnezeu m-a ascultat!

— E foarte bine, dar ar fi și mai bine să ieși din... din ciudățenia asta, pentru că se apropie ciobanul, îi spuse Inga, cu nerăbdare.

— Sunt fratele Ioan al Crucii, se prezentă bărbatul. Sunt creștin și preot... Nava mea s-a lovit de stâncile din jurul acestei insule. Cârmaciul n-a știut cum să acosteze. Sunt prizonier pe insula asta nelegiuată de cinci ani nesfârșiți.

Inga îl ajută să iasă din structura de lemn care îl ținea captiv ca un jug. În coaste, îi intraseră așchii și sângera.

— Ești rănit, remarcă ea.

— Nu-i nimic, fiica mea, mormăi bărbatul. Domnul Nostru Iisus a îndurat mult mai mult.

Inga își reținu o grimasă. Astfel de reflecții îi aminteau prea mult predicile interminabile ale mamei sale. Detestase întotdeauna suferința propovăduită de doctrina creștină, complacerea în durere, care căpăta uneori aspectul unei plăceri ascunse.

— Biserica mea e într-acolo, spuse, arătând cu mâna, fratele Ioan.

Inga îl ajută să se deplaseze. Merseră șontâc-șontâc în direcția unei îngrămădiri de pietre mari, ce avea în vârf o cruce pusă strâmb.

— Am ridicat-o cu mâinile mele, fără mortar, îi spuse bărbatul. E un ținut aspru, dar Iisus nu s-a născut într-o iesle?

„Dacă o mai ține așa, îl arunc de pe faleză...”, își zise Inga.

Intrară într-un fel de grotă ce nu avea decât o singură deschizătură ce-i servea de ușă. Bărbatul se lăsă să cadă pe pământ.

Rămaseră așa un lung moment, lipiți unul de altul, ascultând pașii ciobanului bâjbâind în ceață. Din fericire, neghiobul făcu cale-ntoarsă destul de repede și amândoi oftară ușurați.

— De unde ai ciudățenia aia? îl întrebă Inga. Aripile... lucrul acela zburător? A apărut în urma unei vrăjitorii?

— Bineînțeles că nu, mormăi fratele Ioan. E doar un zmeu inventat de mine. Plutește în vânt dacă te arunci în gol din vârful unei coline. E un obiect stupid, fără o utilitate reală, dar îl folosesc doar ca să-mi asigur securitatea. Dar nu sunt mândru de el. Imitarea păsărilor este fără îndoială un păcat. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să zburăm, ne-ar fi dat aripi...

Apoi tăcu brusc, ca și cum și-ar fi amintit deodată de prezența tinerei. Inga înțelese că obișnuia să vorbească singur.

— Cine ești? întrebă el, privind-o în ochi pe Inga. Ce faci aici? Nu te-am mai văzut până acum.

Tânăra se așeză jos, lângă ceea ce păreau a fi rămășițele unui foc de tabără. Apoi, îi spuse în câteva cuvinte povestea ei.

— *Doamna Urd*? făcu fratele Ioan, rânjind. Vrei să spui că ești prizoniera stăpânei castelului corbilor?

— Da, răspunse Inga. O cunoști?

— O cunosc foarte bine, chiar prea bine, replică preotul. Am fost duhovnicul ei pe când se mai numea Anika de Götterdhal. De atunci era o dezmațată... o târfă înrăită care își făcea de rușine familia.

— Anika? întrebă mirată Inga.

— Da, bombăni preotul. Oaia neagră a unei familii nobile din peninsula Valmhor. La șaisprezece ani, avea deja un comportament scandalos, amanți și orgii, pătând onoarea tatălui ei, un senior de neam mare. Când a înțeles că va fi închisă pe viață într-o mănăstire, unde urma să i se purifice sufletul prin mortificări, post și flagelări, Anika și-a organizat evadarea tocmind un aventurier al mărilor... un viking.

— Arald Secure?

— Da, o brută. L-a plătit bine ca s-o răpească și s-o ducă departe de ai ei, acolo unde nu risca să fie găsită. După ce a luat o sumă mare din banii familiei, a străbătut oceanul ca să ajungă aici... Ea i-a poruncit lui Arald să ridice castelul, ca să poată trăi mai departe în luxul cu care era obișnuită.

— Dar Arald era soțul ei, nu-i așa?

Preotul se strâmbă de răs.

— Arald a fost doar un servitor credincios al capriciilor ei..., cel puțin atâta timp cât a putut să-l plătească. Arald Secure nu era interesat de femeie, era un sodomit de cea mai joasă speță, împreunându-se cu războinicii lui. Anika îl alesese înadins, știind că n-o va forța niciodată să împartă patul cu el.

Inga dădu din cap. Asta răsturna imaginea pe care și-o zugrăvisese cu încetul pe baza mărturiilor culese de la săteni.

Fratele Ioan se ridică și începu să se plimbe furios. Brațele slabe făceau gesturi mari, ca și cum ar fi continuat în mod inconștient să învețe să zboare.

— O târfă! izbucni el. O fată răsfățată, adorată, curtată prea de tânără de zeci de curtezani și prea conștientă de puterea frumuseții ei. Tatăl, văduv, și-a revărsat asupra-i toată iubirea hărăzită în mod obișnuit unei soții. Și ea a profitat,

stricata! Ziua făcea pe fecioara plină de cucernicie, dar noaptea... noaptea... I se spunea prințesa neagră pentru că își căuta amanții în localurile rău famate frecventate de marinari, cu fața acoperită de o mască din abanos. Scandalul se întetă în oraș, minând autoritatea tatălui. Autoritățile religioase au cerut ca îndrăcita să le fie încredințată spre purificare. I se pregătise un program de mortificare exemplar, îmbinând purtatul ciliciului, postul și claustrarea. Urma să fie închisă într-o chilie, în întuneric complet, primind drept hrană doar puțină pâine uscată și un urcior cu apă... Din păcate, a aflat ce se punea la cale în taină, cineva a prevenit-o. Cine? O servitoare? Un paj? Atunci și-a pus în cap să fugă. Relațiile cu marinarii au ajutat-o să-și organizeze răpirea. Arald a cucerit castelul, masacrând gărzile și eliberând-o pe tânără.

— Așadar, n-au fost niciodată căsătoriți..., șopti Inga.

— Nu, de asta sunt sigur.

Tânăra se încruntă.

— Dar..., bâigui ea. Dacă înțeleg bine, n-ai ajuns aici din întâmplare, nu-i așa?

— Nu, răspunse bărbatul. Am fost trimis pe urmele ei ca s-o aduc înapoi acasă... Arhiepiscopul a socotit că eram oarecum răspunzător de fuga desfrânatei. Am fost acuzat că n-am supravegheat-o îndeajuns. Drept pedeapsă, am primit misiunea s-o hăituiesc fără milă. Din păcate, am dat greș...

— Sperai s-o capturezi? Singur! se miră Inga. În prezența lui Arald? Te-ar fi tăiat bucățele!

— Te înșeli, răspunse fratele Ioan, zâmbind cu indulgență. După ce banii s-au sfârșit, Arald nu s-a mai ocupat de ea. Nu mai prezenta nicio importanță pentru el, o neglija. Ar fi putut s-o alunge, dar prefera să spună că e soția lui, ca să-și ascundă de ochii lumii apucăturile sodomite. Trăiau ca doi străini. Dacă aș fi răpit-o pe Anika – doamna Urd, cum îi spun toți –, Arald ar fi înlocuit-o cu o altă femeie ca să păstreze aparențele, nimic mai mult.

— Dar ai naufragiat, îi aminti Inga. În cinci ani, doamna neagră ți-a descoperit în mod cert prezența în insulă...

— Bineînțeles, răspunse oftând fratele Ioan. Știe că sunt aici! Dar mai știe că nu am nicio putere pe această insulă nelegiuită, pradă celor mai rele superstiții. Lipsit de sprijinul clerului, sunt doar o paiată, o marionetă... O distrează să mă vadă neputincios, în zdrențe, furând ca să am ce mânca, gonit cu pietre de țărani, mușcat de câini. Hăituitorul a devenit hăituit. Observă toate astea din vârful donjonului, râzând de decăderea mea. Ce rău aș putea să-i fac?

— Și cum aveai de gând s-o răpești? întrebă tânăra.

— Aveam la dispoziție un vas bun și eram însoțit de doi călugări solizi din ordinul meu, deprinși cu toate exorcismele. Am fi profitat de o absență a lui Arald ca să ne strecurăm în castel și să punem mâna pe diavoliță. După ce am fi legat-o fedeleș într-un sac de piele, n-avea decât să strige cât voia, căci ar fi fost degeaba. Arald nu și-ar fi dat osteneala să plece pe mare doar ca s-o ia înapoi. Rămasă fără bani, nu mai prezenta interes pentru el. Planul meu era bun... Din nenorocire, soarta a hotărât altfel. Furtuna ne-a aruncat în stânci. Necunoscând secretele șenalului, cârmaciul nostru n-a știut să ne pună la adăpost. Nava s-a spart ca o coajă de nucă strivită sub talpă. Mi-am recăpătat cunoștința pe plajă. Eram singurul supraviețuitor. Când au înțeles că eram creștin, sătenii m-au alungat... Nu credeam că există încă ținuturi atât de înapoiate, prizoniere ale unor credințe dintr-un alt veac. Am încercat să-i convertesc, dar toți sunt păgâni înverșunați. Păgâni până în măduva oaselor. N-am reușit decât să mă fac urât de ei. De asta trăiesc aici... Dar nici aici nu sunt lăsat în pace, copiii vin deseori să arunce cu pietre în mine. Într-o zi, mă vor ucide, e sigur. N-am de nici unele, trebuie să lupt ca să nu mor de foame.

Inga se uită la el. Nu mințea. Pe brațe și umeri era plin de vânătăile unor răni prost cicatrizate. Arăta jalnic, iar zdrențele pe care le purta abia dacă îi permiteau să-și salveze pudorea. Probabil că era ceva cumplit pentru el, căci Inga știa: creștinilor le era îngrozitor de rușine de corpul lor și se încăpățâneau să-l ascundă în orice împrejurare.

— Dar n-am renunțat, continuă fratele Ioan. Stau cu ochii în patru, supraveghez castelul, aștept momentul prielnic. Știu că va veni. Într-o zi, voi putea s-o pedepsesc pe prințesa neagră după cum merită.

Inga surprinse în ochii lui luminița nebuniei. Înțelese că mizeria și chinurile îi tulburaseră mintea acelui om. Supraviețuia ca un animal, agățat de o idee fixă.

Se uită în jur. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul și vedea acum mai bine. „Biserica” era doar o grotă cu pereții acoperiți de turbă uscată. Pe acest strat de tencuială grosolan, fratele Ioan desenase scene biblice și reprodusesese rugăciuni. Desenele păreau făcute de mâna unui copil. În fund, o zdreanță de pânză de corabie ascundea o porțiune de zid. Peste tot, domnea o mizerie cruntă, după cum se întâmplă deseori într-un loc ocupat de un bărbat singur.

— Presupun că știi tot despre povestea castelului? întrebă ea. Ai auzit de un anume Jivko, care ar fi fost iubitul doamnei în negru.

Preotul izbucni într-un râs strident. Sufocându-se din pricina hohotelor, dădu capul pe spate. Tendoanele gâtului păreau gata să se pleznească.

— Drăguța de tine! exclamă el, chicotind. Jivko a fost unul dintre mulți alții! Amuzamentul de-o vară, un cățeluș, o distracție efemeră... După ce s-a instalat la castel, târfei nu i-a trebuit prea mult ca să-și reia vechile obiceiuri. A început să iasă noaptea, în landă... Goală, pe un cal, provocatoare, purtând doar masca neagră. În nopțile de vară, dădea târcoale satului ca să ispitească tinerii. La început, s-a crezut că era o zeiță, una dintre acele zeițe păgâne gata oricând să facă dragoste cu muritorii. Îi era foame târfei, îi era foame de împreunări, îi era foame de spermă... Atunci, tinerii din cătun au început să vină după ea, să-i pândească aparițiile... Goală, pe calul negru. Se ivea din ceață ca să se ofere unor necunoscuți...

Se opri brusc. I se uscaseră gura. Bărbatul apucă febril un burduf și își turnă apa direct pe gât.

— O distra să facă asta chiar sub nasul meu, să mă provoace, putoarea, și zadarnic mă rugam, mă rugam...

Inga își mușcă buza de jos. Ceva nu se potrivea... Arald murise de zece ani, iar fratele Ioan trăia în insulă de numai cinci ani. Așadar, nu putuse să asiste la moartea vikingului și cu atât mai puțin la presupusele destrăbălări ale doamnei Urd, deoarece relațiile ei cu Jivko se petrecuseră înaintea dispariției lui Arald.

„Ori a pierdut noțiunea timpului și a cronologiei, ori inventează...”, își spuse ea.

Bărbatul își împreunase mâinile și își lovea pieptul ca și cum ar fi vrut să-și rupă sternul. O vreme dădu impresia că uitase de prezența tinerei și bolborosi rugăciuni în latină.

Inga profită ca să ridice bucata de pânză atârnată în fundul încăperii. Cârpa ascundea o frescă naivă care prezenta în detaliu netrebniciile doamnei Urd. Se puteau distinge calul, landa..., dar mai ales doamna Urd, goală, în poziții indecente, acuplându-se cu creaturi mici și rozalii. Probabil amănții ei... Inga se strâmbă, impresionată neplăcut: toate astea vădeau surescitarea și onanismul furibund. Lăsa să cadă la loc zdreanța.

Trebuia să plece? Începea să creadă că fratele Ioan căzuse în acea nebunie aparte care pune stăpânire pe sihaștri când au o părere prea bună despre forța lor spirituală.

Într-un colț, tânăra zări un bici pentru penitență și două cilicii artizanale pline de țepi.

Inga simți un vag dezgust. Hotărât lucru, această religie, care se încăpățâna să înfrâneze elanurile naturale ale trupului, i se părea din ce în ce mai suspectă.

— Stai! îi zise brusc Ioan, apucând-o de poala rochiei. Nu știi tot.

— Ce mai e? Întrebă tânăra, agasată.

— Când nu i-a mai ajuns doar fornicția, doamna în negru a devenit ucigașă, bombăni bărbatul cu voce înăbușită. Își pune ea masca când se ducea să se împreuneze în landă, dar, după un timp, cineva a făcut legătura între femeia mascată și

stăpâna de la castelul corbilor. Zvonul s-a răspândit. Pe Arald îl durea în cot, dar nu putea tolera să-i fie pătată onoarea de șef viking. Era imposibil ca un conducător războinic să accepte să fie încornorat de cocoșei din sat... Și-ar fi pierdut autoritatea asupra războinicilor săi. Ca să-și salveze rangul, trebuia să dea un exemplu. Și-a zis că ar fi fost destul de convenabil ca pretinsa lui soție să-și găsească moartea într-un accident de vânătoare, și chiar neîntârziat. Dar târfa a bănuțit ceva... A acționat prima, profitând că Arald era mort de beat, și i-a cerut unuia dintre amanții ei, Jivko, s-o ajute să-și ducă „soțul” pe drumul de rond și să-l arunce de acolo. Așa a murit Arald. Apoi, amanții au coborât până la debarcader să desfacă paramele vasului. Jivko a ridicat pânza și s-a așezat la cârmă... Avea de gând să scape de *knorr*, s-o scoată prin șenal, să blocheze cârma și să se întoarcă înot, în timp ce nava ar fi plutit spre larg. Din nefericire, a fost prins în bulboane și s-a înecat. De aceea au fost găsite două cadavre la poalele falezei, în mijlocul rămășițelor vasului, aruncate de maree pe stânci.

Inga clipi de câteva ori. Pentru prima dată de la sosirea ei în insulă, auzea o relatare coerentă, în care nu era vorba de vârcolaci sau de vrăjitorie. Relatarea unei crime, așa cum fusese înfăptuită și din ce motive...

— De unde știi toate astea? întrebă ea. Ai fost de față la scenă?

Privirea fratelui Ioan se tulbură.

— Nu... Nu mai știu, bolborosi el. Am fost rănit la cap în naufragiu și, de atunci, amintirile mele sunt confuze... îmi vin în minte imagini nu știu de unde, fără să-mi pot da seama dacă sunt amintiri reale sau vise...

Inga se lăsă în genunchi și, cu vârful degetelor, scotoci în chica bărbatului. O cicatrice albicioasă se întindea pe pielea capului. Într-adevăr, fusese rănit. Așa se putea explica faptul că amesteca datele.

— Bine, să zicem, spuse ea, oftând. Dar de ce se încăpățânează sătenii să răspândească poveștile cu vârcolaci?

— Sunt creaturi înguste la mine, superstițioase, care preferă poveștile adevărului, ca toate neamurile primitive neluminate de credința în Hristos, spuse preotul, cu glas șuierat. S-ar putea și să încerce să te manipuleze înfricoșându-te, ca să te convingă să dai foc castelului... Știi că asta e marea lor obsesie. Fodor, șeful lor, nu suferă ca prințesa neagră să fie mai presus de el. Înainte de venirea ei, domnea ca un despot peste această parte a insulei.

Bărbatul tăcu, privind-o fix pe Inga. Tânăra, tulburată, își dădu seama brusc că era frumos. Sub barba stufoasă și părul zbârlit, se ascundea o față cu pomeți proeminenți și ochi extraordinar de albaștri.

— După moartea lui Arald, târfa a rămas singură în castelul ei frumos. A continuat să se culce cu tinerii din sat. Din păcate, a început s-o părăsească norocul. S-a pomenit c-a rămas grea... Atunci, ca să-și ascundă purtarea desfrânată, a avut ideea să adăpostească copii abandonati. În acest fel, putea să-și ascundă cu ușurință rodul păcatului printre ceilalți țânci.

— Mi-a spus că fiul ei se află printre ceilalți copii de la castel, spuse Inga.

Preotul izbucni într-un râs ironic.

— Fiul ei? hohoti el. Vrei să spui *fiii ei*! Pentru că are zece, târfa! Unul pe an, fără a-i pune la socoteală pe cei de care a scăpat, lepădându-i prin practici ticăloase.

Spumega din nou.

— Îndată ce rămâne grea, nu mai apare în landă, se ascunde până naște, continuă el. Ar fi și greu să se arate goală cu burta mare, nu? Știi ce spun. Am notat datele aparițiilor ei. Totul se potrivește. Messalina dispare atâta cât să nască un nou bastard, apoi o apucă iar poftete și nu se poate abține să pornească iar în căutarea de bărbați...

Inga ar fi vrut să plece, dar nu îndrăznea să miște de teamă să nu provoace mânia smintitului. Deodată, zări într-un ungher o traistă de pânză, din care ieșea o coapsă de oaie plină de sânge.

— Dumnezeu! șopti ea. Tu ataci animalele?

— Bineînțeles, răspunse preotul, rânjind. Credeai că-i un vârcolac? Trebuie să mă hrănesc și nu pot conta decât pe mine. Dacă nu atac oile, n-am cum să-mi procur de-ale gurii... Așa că am inventat povestea cu monstrul. Țăranii sunt foarte superstițioși... Răzbunători, dar superstițioși. Trebuia să-i țin la distanță, să-i împiedic să mă mai hărțuiască... Înțelegi? Numai teama putea să-i țină la respect. Vârcolacul, *fiara fantastică*... aiureli!

Se ridică. Chicotind într-un mod dezagreabil, ridică cuvertura de pe o ladă și scoase o gheară din metal destul de aproximativă.

— Am făcut asta dintr-o lance, explică el. O folosesc ca să omor oile. Pe urmă, le zgârii adânc ca să fac să se creadă că au fost atacate de un vârcolac. Monstrul landei e pentru mine o deghizare foarte comodă. Altfel, aș fi murit de foame de multă vreme. Prostia acestor oameni e prețioasă pentru mine... la fel și spaima lor, pentru că n-au încercat niciodată să organizeze o vânătoare în toată regula ca să răpună faimosul monstru.

În timp ce povestea, scoase din ladă o piele prost tăbăcită, a cărei blană avea porțiuni năpârlite.

— Mă deghizez cu ea. Am recuperat-o dintre rămășițele corabiei, comentă el. În ceață, semăn cu un urs. Aceste mici șiretlicuri m-au ajutat treptat să fac din landă un teritoriu înspăimântător, unde oamenii ăștia nu mai îndrăznesc să pună piciorul.

— Și aripile fac parte din același ceremonial? întrebă Inga.

— Da, răspunse fratele Ioan. Am descoperit că poți folosi vântul care bate în câmpie ca să te propulsezi în aer și să planezi asemenea păsărilor... Pentru asta, e de ajuns să urci pe o colină și să te arunci în gol. Când vântul e vijelios, reușesc să planez pe distanțe mari. Ajutându-mă și ceața, această înșelătorie a întărit ideea existenței unei ființe monstruoase în stare să ia pe sus o oaie. Dar există și pericole. În două rânduri, am pierdut controlul aparatului zburător și puțin a lipsit să

nu fiu dus de vânt dincolo de faleză, spre larg... Poate că aceste șiretlicuri ți se par meschine și nedemne de un om al Bisericii, dar sunt înconjurat de dușmani. Toată lumea îmi vrea moartea... sunt obligat să inventez o armată de fantome ca să-mi asigur apărarea.

Inga se abținu să facă vreun comentariu. Misterul se lămurise în parte și vedea acum mult mai clar. Secretul formidabil al landei se reducea la mistificările patetice ale unui om încolțit. În afară de sărăcia extremă a personajului, nu reușea să fie impresionată de necazurile lui. Acel individ îi stârnea o oarecare teamă.

— De ce nu te gândești să pleci? îi sugeră ea. De ce nu traversezi pădurea ca să ajungi pe coasta de sud. După cum mi s-a părut, cei de acolo sunt ceva mai civilizați.

— Nici nu se pune problema, replică ferm preotul. Mi-a fost încredințată o misiune și o voi îndeplini. Construiesc în taină o ambarcațiune... Într-o zi, voi reuși s-o capturez pe doamna în negru. O voi duce acasă, unde-și va primi în sfârșit pedeapsa pe care o merită.

Inga se ridică. Socotea că petrecuse destul timp cu acel om pe jumătate nebun. Voia să ajungă la castel înainte de lăsarea nopții.

— Și cum o vei prinde? întrebă ea, încercând să nu fie ironică.

— Nu-ți face griji, răspunse bărbatul, chicotind. Știu eu cum. Există subterane care șerpuiesc sub landă. Toate duc la castel, dar una dintre ele dă direct în odăile stăpânei. De ea mă voi folosi ca să capturez târfa. Într-o noapte, mă va vedea ivindu-mă la picioarele patului. O voi arunca într-un sac și voi pleca așa cum am venit.

— Și știi unde se găsește acest tunel? întrebă tânăra.

Fratele Ioan îi aruncă o privire plină de șiretenie, dar se feri să răspundă.

Inga își scutură rochia de praf.

— Înainte să plec, voi da foc castelului, ca să distrug pramatiile nelegiuite care au ieșit din pânțelele acestei destrăbălate,

bombăni fratele Ioan. Toți acei bastarzi betegi... Știi că nimeni nu e infirm din întâmplare? Un beteșug e întotdeauna semnul vinovăției părinților... Așa stigmatizează Dumnezeu rodul păcatului.

— Sunt doar copii, protestă Inga. N-au nicio legătură cu... cu „crimele” doamnei Urd. Ar fi monstruos să le facă cineva rău.

— Judeci ca o fată, răspunse preotul, rânjind. Nu vezi mai departe de vârful nasului. Chiar n-ai înțeles că ăștia sunt din sămânță rea, eretică? Păgâni care tânjesc doar după haos, ca să celebreze înscăunarea unei divinități și mai barbare decât cele dinaintea ei.

„Ciudat, s-ar zice că face aluzie la idolul lui Orök! își spuse Inga. Cum poate să știe lucrurile astea? A reușit cumva să intre în cripta orbilor?”

Se opri în pragul „bisericii”, uitându-se la bărbat cu o privire nouă. Oare el se strecura în subterane ca să-i terorizeze pe copii? Asculta oare discursurile delirante ale lui Orök, ascuns în fundul unui tunel?

Nu era imposibil ca, tot scotocind prin landă, preotul să fi reușit să descopere intrarea vreunui tunel care ducea de-a dreptul în subsolul castelului.

— Îi voi distruge, o asigură fratele Ioan. Dar pe târfă o voi duce înapoi vie, pentru că asta e misiunea mea. Îi voi boteza unul după altul, apoi îi voi elibera de o viață pe care, oricum, ar fi folosit-o cum nu se poate mai rău. Nu-mi fac iluzii, astfel de creaturi nu pot fi convertite. Satana le-a modelat sufletele din propriile-i excremente, ar fi zadarnic să speri că le poți purifica. Nu, în fața unor astfel de anomalii, trebuie să te gândești doar cum să-i ocrotești pe creștini și să acționezi ca un soldat al lui Hristos.

Inga se abținu cu greu să nu-i spună că e nebun, dar socoti că era mai bine să rămână în relații bune cu acel smintit, ca să poată proteja copiii.

În acel moment, vântul pătrunse cu violență în „biserică”, făcând să zboare pânza care ascundea picturile ciudate ale

fratelui Ioan. Inga văzu din nou desenele care o reprezentau pe doamna Urd acuplându-se cu mai mulți parteneri în tufișurile landei. Partea de sus era ocupată de castel, în mijlocul căruia mișunau zeci de mici diavoli cu coarne și cotonogi, cu puțin mai mari de un deget.

— Data viitoare când voi trece pe aici, îți voi aduce de mâncare, îi spuse ea.

— Nu-i nevoie, răspunse Ioan. Mi-ai spus că ți-a murit calul. Te voi ajuta să-i deshămi leșul și voi lua de pe el destulă carne cât să mă descurc o vreme. O voi afuma și voi avea o rezervă excelentă de carne. În schimb, dacă mi-ai putea aduce vin...

— Vin?

— Sigur că da... pentru liturghie, bineînțeles.

— Bineînțeles.

După ce ieșiră afară, merșeră în tăcere prin ceața care devenea tot mai densă. Inga începea să creadă că se rătăciseră, dar nimeriră direct peste brișcă. Fratele Ioan deshăma curând animalul mort.

— Acum poți să pleci, fiica mea, îi spuse el. Lasă-te în voia calului, te va duce direct la castel. Întoarce-te îndată ce poți, te voi spovedi, pentru că sufletul tău e în mare primejdie să se murdărească.

— Voi veni neapărat..., părinte, mormăi Inga, urcând în șaretă.

Tânăra simți o mare ușurare când se îndepărtă de acea grotă a nebuniei. În fond, dezvoltările preotului o înspăimântaseră mai mult decât vârcolacii lui Fodor.

Trebuia oare să-l creadă pe preot?

„Și dacă e nebun? se întrebă ea. A fost rănit la cap într-un naufragiu. Mai e în toate mințile?”

Începea să-și piardă nădejdea că va elucida într-o bună zi misterele landei!

Adevărul și numai adevărul

Când zări castelul, observă că doamna în negru și cocoșatul se uitau după ea de pe drumul de rond. Probabil că erau îngrijorați de dispariția ei.

Când ajunsese în curte și sări jos din brișcă, doamna Urd se grăbi s-o întrebe ce s-a întâmplat cu calul ce lipsea.

— Ai fost atât de proastă încât să i-l dai ciobanului în schimbul lânii? se răsti la ea castelana.

— Nu, răspunse Inga, cu lehamite. Ciobanul l-a ucis fără să vrea...

Și, în timp ce Snorri descărca baloturile cu lână unsuroasă, Inga îi povesti ce se întâmplase. Văzând că toți copiii se îngheșuiau s-o asculte, hotărî să nu sufle o vorbă despre întâlnirea cu fratele Ioan, dar doamna în negru îi simți reticența.

— Îmi ascunzi ceva, îi zise ea cu voce șuierătoare. Să mergem în odăile mele, vreau să știu totul.

Cele două femei urcară în galerie, spre marea dezamăgire a copiilor, care voiau să afle toate aventurile tinerei în landă.

Inga nu știa să mintă și doamna în negru era obișnuită cu comploturile. Așa că nu-i trebui mult să ghicească ce se întâmplase.

— Ce proastă sunt! exclamă deodată castelana. Te-ai întâlnit cu el, nu-i așa? Ar fi trebuit să bănuiesc. Știam că, mai devreme sau mai târziu, va încerca să-ți vorbească. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Inga ar fi dorit să se fi născut cu darul prefăcătoriei, dar, din păcate, nu știuse niciodată să mintă. Așadar, aminti pe scurt diferitele acuzații ale preotului.

— Oho! *Numai atât?* exclamă doamna Urd, rânjind. Văd că secăturii ăsteia tot nu i-a venit mintea la cap.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Inga.

Prințesa neagră se așează într-un jilț înalt din lemn sculptat. Părea ostenită și totodată enervată.

— Îți voi spune adevărul și numai adevărul, o anunță ea. Pentru început, știi cine e cu adevărat acest om ale cărui dezvăluiri te-au impresionat în mod vădit? E un biet nebun, un bolnav. N-a fost niciodată preot. Numele lui e Olaf. Într-adevăr, este singurul supraviețuitor al unui naufragiu. Olaf era cârmaciul vasului la bordul căruia se afla preotul trimis de tatăl meu, faimosul Ioan al Crucii. Înțelege? Olaf e marinar, un simplu marinar crescut într-un orfelinat creștin. Un slujbaş al Bisericii. Când vasul s-a sfărâmat de stânci, a fost rănit la cap. Din ziua aceea, și-a însușit personalitatea fratelui Ioan, care s-a înecat împreună cu restul echipajului. Olaf și-a făcut culcuș în landă ca să mă spioneze, în speranța că mă va pedepsi... În mintea lui bolnavă, am devenit un fel de diavoliță, de vrăjitoare, iar misiunea lui este să mă osândească. Așteaptă o ocazie ca să-mi vină de hac. Presupun că plănuiește să mă ardă pe rug... Odată cu trecerea anilor, a devenit tot mai nebun.

— De cât timp e prizonierul acestei insule? întrebă Inga.

— De treisprezece ani..., răspunse doamna Urd, oftând. Oamenilor angajați de tatăl meu le-au trebuit mai puțin de șase luni să-mi dea de urmă. Abia ce mă instalasem, că m-am și pomenit că apare aici, strigând blesteme, bolborosind exorcisme fanteziste. Îmi porunca să mă las arsă de vie ca să-mi mântuiesc sufletul. În acea perioadă, castelul nu era terminat și tremuram la gândul că, într-o noapte, s-ar fi putut strecura în tabără să mă asasineze în timp ce dormeam. La început, Arald a vrut să-i taie capul, să termine odată pentru totdeauna

cu el. L-am rugat să-i cruțe viața. Am făcut o prostie, pentru care am fost pedepsită...

— Cum așa? întrebă Inga.

Castelana își împinse violent jilțul. Brusc, devenise și mai palidă decât de obicei. Ca de fiecare dată când era stăpânită de o emoție puternică, privirea îi fugea dintr-o parte în alta a încăperii fără să se oprească într-un loc, ca aceea a unui animal hăituit.

— Olaf... mi-a întins o capcană..., continuă ea. Într-o zi, pe când străbăteam landa călare, s-a ivit dintr-o pădurice și m-a stropit cu ulei fierbinte. Grăsime de focă topită pe care și-o procurase nu știu de unde. Apoi, a încercat să-i dea foc cu o torță, să mă ardă de vie acolo, pe cal. Coama bietului animal a luat foc. A țâșnit în galop, întinzând vâlvătaia care îl mistuia. Hainele mi s-au aprins și ele. Fața mi-a scăpat ca prin miracol.

Inga făcu ochii mari, înspăimântată de imaginile îngrozitoare care i se înghesuiau în minte. Parcă vedea bidiviul cu coama în flăcări gonind pe câmpie asemenea unui animal fabulos.

— Dacă n-ar fi intervenit Arald, aş fi murit, murmură doamna Urd. A luat arcul și a tras în cal, doborându-l. M-am rostogolit în noroiul de pe jos. Asta m-a salvat, dar n-am mai fost ca înainte. Probabil că vrei să vezi... vrei să te convingi că nu mint?

Ca să-și dovedească spusele, își suflecă mânecile, dezvelind cicatrice urâte care îi luceau pe antebrațe.

— Dacă m-aș dezbrăca de tot, ai constata că am și pe tors, piept și pânțece, spuse ea tăios. Într-o zi, te voi invita la baia mea, să mă speli pe spate. Vei vedea că nu e deloc plăcut; niciun bărbat nu mai e tentat să mă atingă după asta. Cum îți poți imagina că am făcut dragoste cu tinerii din sat în halul ăsta? Niciunul nu m-ar fi vrut... Messalina avea un corp perfect, eu, nu. În răstimp de o oră, devenisem o ființă care stârnea oroare.

Inga înghiți anevoie. Nu-și putea lua privirea de la cicatricele care îi brăzdau brațele castelanei.

— De ce nu l-a omorât Arald pe fratele Ioan... Vreau să spun, pe Olaf, după aceea? întrebă ea.

— O! Văd că nu ești convinsă încă, răspunse doamna în negru, rânjind. Mărinimia lui Arald ți se pare suspectă... Îți spui că un viking nu lasă niciodată o astfel de insultă nepedepsită, și e adevărat... Arald îmi propusese deja să-l ucidă pe Olaf când acesta a sosit în insulă, dar atunci îi luasem apărarea bietului nebun. Arald a considerat că n-aveam decât să suport povara greșelii mele. Într-un fel, avea dreptate. Dacă l-aș fi lăsat să-i taie capul lui Olaf, acest dement nu m-ar mai fi ars. Arald nu mă iubea și avea propria-i logică. Mai mult decât orice, nu-i plăcea ca femeile să se contrazică. În ziua aceea, era mult mai necăjit pentru că fusese nevoit să ucidă un cal bun. Era supărat pe mine pentru asta.

Doamna Urd își trase mânecile la loc, ascunzând cicatricele.

— Spuneți că Arald nu vă iubea, zise Inga. Atunci, ce căutați cu el?

Castelana închise ochii și se sprijini de speteaza jilțului, ca și cum evocarea unor amintiri atât de îndepărtate îi impunea să-și concentreze întreaga energie.

— Tatăl meu... hotărâse să mă căsătorească cu un bătrân, spuse ea în cele din urmă. Un bătrân plicticos, care mă îngrozea. Era o căsătorie din interes, evident, dar viitorul meu soț era hidos. Am refuzat să devin o jucărie în mâinile lui. Servitoarele, cameristele îmi șopteau, cu toatele, că avea o reputație proastă. Se spunea că era libidinos și crud, împrumutându-și cu dragă inimă tovarășele de pat valeților care se ocupau de câinii lui de vânătoare, „ca să le dreseze”. Tatăl meu nu voia să știe nimic, pentru el contau numai avantajele comerciale pe care i le-ar fi adus acest contract, această vânzare..., pentru că era vorba de o vânzare, nu-i așa?

— Ați ales să fugiți...

— Da. O servitoare mi-a vorbit despre un marinar, căpitanul unui vas rapid. Era Arald. M-a asigurat că nu avea pereche în a scăpa de urmăritori și că numai el putea să navigheze prin labirintul de insule, în mijlocul stâncilor. Eram tânără și proastă. M-a entuziasmat perspectiva acestei fugi la capătul lumii. Mă imaginam deja îndrăgostindu-mă de frumosul viking, devenind egeria piraților, transformându-mă într-o războinică al cărei nume îl va face pe tata să tremure. Mă vedeam lansând flota lui Arald contra vaselor de comerț ale tatei, atacându-i așezările comerciale din diferite locuri, ruinându-l...

— Dar nu s-a întâmplat așa?

— Din păcate, nu! Aveam prea puțini bani ca să-mi negociez fuga, doar câteva bijuterii. Am fost obligată să accept vânzarea lor. Arald părea extrem de ațâțat de gândul să-și ducă acasă o prințesă creștină pe care să și-o facă soție. Ținea neapărat să-și uluiască provincia și, cine știe, să devină rege. La treizeci de ani, era deja prea bătrân ca să mai continue să trăiască jefuind și atacând alte vase. Trebuia să se așeze la casa lui, să se retragă onorabil. Așa s-a încheiat înțelegerea. Eram atât de nătângă, încât am acceptat. Mi se părea fascinant. Până atunci, nu cunoscusem decât călugărițe, servitoare și asociați bătrâni tatălui meu. Arald îmi părea un aventurier splendid.

— Nu v-a iubit niciodată?

— Nu, eram podoaba lui. Îi plăcea să mă arate în public. Repeta întruna că îl implorasem să mă răpească, ceea ce era adevărat. Dar, în realitate, se simțea stânjenit în compania mea. Îl vedeam rar. Se ocupa numai de construirea castelului. Mă consulta în această privință, pentru că nu cunoștea mare lucru despre acest gen de locuință. Voia să mă uluiască, să se uluiască, să uluiască întreg ținutul... La urma urmelor, toate astea erau destul de jalnice.

Inga șovăia. Spusele doamnei Urd erau foarte convingătoare, poate prea convingătoare... Oare nu se potriveau cu ceea ce prințesa neagră își imagina că ar fi dorit să audă o tânără ca Inga?

— Arald vă neglija; atunci l-ați întâlnit pe Jivko, spuse tânăra, pe un ton neglijent.

Doamna în negru râse cu tristețe.

— O, bineînțeles! exclamă ea. Ar fi trebuit să mă aștept, ți s-a spus și asta... Câte povești n-au fost inventate despre mine și acest tânăr! Să știi că n-a fost niciodată nimic între noi decât o tandră prietenie. Era zidar, încerca să materializeze delirurile arhitecturale ale lui Arald. Când nu mai înțelegea ce trebuia să facă, venea să-mi ceară sfatul, deoarece știa că îmi erau foarte cunoscute astfel de locuințe. La vremea aceea, îmi reveneam încet de pe urma arsurilor provocate de Olaf... sau poate că ar trebui să-i spun fratele Ioan al Crucii? Îți imaginezi cât de pregătită eram să mă strecur în patul unui bărbat cu pânțele și sânii plini de bășici? Nu... Jivko a fost încântător cu mine. Vorbeam, îmi povestea legendele insulei, îmi explica marea, natura. Ca fiică a orașului, nu cunoșteam toate aceste lucruri. Ne întâlneam pe metereze ca să privim apusul soarelui... Foarte repede, bârfitorii au răspândit în bordeie detaliile „acuplărilor” noastre. Toți lucrătorii mai adăugau ceva. Unul ne surprinsese împreunându-ne ca niște câini în călduri, altul mă văzuse rostogolindu-mă împreună cu Jivko pe o blană de urs... În realitate, erau invidioși când vedeau că un tânăr din satul lor reușise să lege relații cu prințesa neagră, cum mi se spunea deja. Nu... n-a existat niciodată nimic între mine și acest băiat. Cred că n-ar fi refuzat, în mod sigur, dar îmi era oroare de mine. Cum aș fi putut să impun unui băiat atât de frumos să-mi accepte corpul plin de plăgi roșiatice, de cicatrice umflate? Nu, mai bine aș fi murit. O femeie poate să înțeleagă asta, nu?

Inga dădu din cap în semn că înțelegea.

Doamna Urd își trecu mâna peste față.

— Pe urmă, bâigui ea, nu mai știu ce s-a petrecut cu ade-vărat... Într-o zi, Jivko a dispărut. Nu s-a aflat niciodată ce s-a întâmplat cu el. Atunci, am crezut că era atât de îndrăgostit de mine, încât preferase să fugă. Ca să nu mai sufere, să nu

mă mai vadă... Îmi tot spuneam că s-a afundat în pădure și că-și reface viața de cealaltă parte a insulei, departe de mine, departe de femeia mutilată care nu avea să i se dăruiască niciodată. Dar sunt și alte explicații posibile...

— Vă gândiți că Arald l-ar fi putut asasina? Întrebă Inga.

— Da, șopti castelana. O, nu din gelozie! Lui Arald nu-i păsa de mine, dar voia să-și salveze onoarea de șef. Zvonurile încornorării îl enervau nespus de mult. A devenit, probabil, bănuitor și l-a atras pe Jivko într-o cursă. E o soluție posibilă... probabilă chiar. Dar ne mai putem imagina că Jivko a fost ucis de băieții din sat, de toți cocoșii tineri, geloși pe succesul lui. Îmi spunea deseori că prietenia dintre noi îl făcuse să devină ținta multor glume proaste. În definitiv, nu se va ști niciodată. Și e mai bine așa. Îmi place să-mi spun că a plecat departe și că e fericit. O merita. Acesta e adevărul despre viața mea desfrânată, sutele de amanți, orgiile, crimele... așa cum ți le-a povestit fratele Ioan al Crucii sau, mai curând, reîncarnarea lui, Olaf, marinarul nebun.

— Așadar, tatăl trimisese pe cineva să vă aducă înapoi acasă, conchise Inga.

— Da, spuse doamna Urd. Avea mult de pierdut din toată povestea asta. Fără căsătoria mea, putea să-și ia adio de la contractele comerciale, de la avere, de la putere... Fratele Ioan era un exorcist de temut, un fanatic, un călugăr-soldat gata să se încaiere cu arma în mână. Nu-i era teamă să înfrunte un viking. Era un *bersekker* al Domnului... S-ar fi aruncat asupra lui Arald spumegând de furie. Cred că personalitatea lui l-a fascinat pe Olaf atât de mult, încât a rămas sub influența ei. Naufragiul i-a tulburat mintea, așa că bietul nostru marinar a hotărât să preia misiunea călugărului. Dar e bine să ne ferim de el. E nebun, rău și mai abil decât pare. La început, am crezut că oamenii din sat îl vor ucide repede, dar m-am înșelat. A știut să-i înspăimânte ca să-i țină la distanță. E viclean, inventează tot felul de șiretlicuri. L-am observat deseori din înălțimea meterezelor. L-am văzut jucându-se de-a monstrul ca să sperie ciobanii. Se folosește de un fel de zmeu din pânză,

de care se atârână ca să se învâртеască în vânt. Asta îl face să semene cu un liliac enorm.

— Știu, spuse Inga. Dar mai spune că știe și cum să intre în castel.

Doamna Urd se înfioră.

— Cred că a găsit intrarea uneia dintre cele trei subterane, șopti ea. Trudește cu încăpățănare la dezgroparea ei. Lucrează în fiecare zi de zece ani încoace și cred că s-a apropiat de ziduri... poate chiar a reușit să intre în cripta orbilor! De aceea te-am trimis jos... Voiam să mă asigur că n-a intrat deja, dar n-ai știut să-mi spui.

— Toate tunelurile duc în subterane?

— Din păcate, nu! Unele dau direct în odăi... a mea, a ta... ce știi eu? Dacă reușește să se strecoare în subterane, va trebui să forțeze ușa de fier ca să iasă în curte. Dacă are unelte, nu-i va trebui mult timp. Îi voi cere lui Snorri să se asigure că broasca e rezistentă.

Părea brusc foarte nervoasă. Dându-și seama de felul în care o privea tânăra, făcu un gest furios prin care îi cerea să plece.

— Ce caști gura? se răsti ea. Fugi de-aici, du-te să-l ajuți pe Snorri să pregătească lâna! Dacă „fratele” Ioan își pune în cap să se războiască cu noi, vom avea nevoie de ajutorul sătenilor să-l pună pe fugă. Sunt mai bine echipați decât noi pentru acest gen de vânătoare.

Inga se îndepărtă, supusă, dar, în loc să se ducă la cocoșat, urcă pe drumul de rond de pe metereze. Skall o aștepta acolo.

— Am crezut că n-ai să te mai întorci, spuse el, rânjind. Am văzut umbra fiarei zburătoare trecând prin ceață. Credeam că te-a prins.

— Nu-i o fiară, răspunse Inga, oftând. E un om agățat de un fel de zmeu; îl folosește ca să planeze în bătaia vântului.

— Știu, spuse băiatul. Am spus asta ca să te păcălesc. Afli multe lucruri trăind pe metereze. De mult timp am descoperit

secretul fiarei zburătoare care îi înspăimântă pe cretinii de țărani.

— Îl cunoști pe fratele Ioan? întrebă mirată Inga.

— Nu știam că-l cheamă așa, bombăni infirmul. Dar e sigur nebun. Nebun și periculos.

— De ce?

— Se descurcă al naibii de bine cu zmeul lui. Uneori, când vântul se întetește rău de tot, urcă foarte sus în văzduh... aproape până la nivelul meterezelor. Atunci, răcnește blesteme, agitând pumnul în direcția noastră. În momentele acelea, dacă ar avea o suliță sau un harpon, ar putea să nimerească cu ușurință pe cineva care ar sta, ca tine, lângă creneluri. Când eram mic, mă înspăimânta, credeam că e un demon coborât din Asgard. Știu că doamna în negru se teme de el. Uneori, urcă aici cu un arc și trage cu săgeți, în timp ce el merge prin landă. Dar încă n-a reușit să-l nimerească. Se mișcă repede...

— Și ce face în landă?

— Scotocește, sapă... Caută intrarea într-o subterană.

Inga își îndreptă privirea spre soarele care scăpăta. Se gândi la destăinuirile doamnei Urd. Oare să creadă în ele? Încercă să-și imagineze viața tinerei femei pe această insulă sălbatică, populată cu oameni aspri, din rândurile cărora Arald recruta pirați și jefuitori. Nu încăpea nicio îndoială că, foarte curând, aventura nu i se mai păruse deloc exaltantă. Fiică de nobil, gustase probabil destul de puțin entuziasmul amoros al lui Arald; apoi, nu-i mai rămăsese decât așteptarea... și plictisul. Atunci apăruse Jivko.

„Poate că totul e o mare banalitate, își spuse ea. În realitate, *nu s-a întâmplat nimic*. Jivko a plecat și Arald s-a înecat, exact cum spune doamna în negru. Restul – misterele, crimele, minunile – e doar rodul divagațiilor lui Fodor și ale fratelui Ioan. Au inventat o fantasmagorie dintr-o poveste nefericită de iubire, din plictisul și tristețea unei femei pierdută într-un ținut foarte ciudat și care nu era iubită de nimeni.”

Suflul dragonului

Acestor zile de mister le-au urmat săptămâni cenușii, în care au scărmanat lâna și au tors-o, astfel încât să poată țese hainele pe care doamna Urd avea de gând să le dăruiască sătenilor înainte de venirea iernii.

Aerul era plin de praf de usuc, de miros de animal. Copiii fuseseră și ei puși la treabă. La început, se bucuraseră de această noutate, care le mai lumina cât de cât scurgerea mohorâtă a vieții de ființe închise între zidurile castelului. Dar repetarea sarcinilor îi plictisise repede. Numai fetițele se încăpățâneau fericite să transforme lâna oilor într-un fir frumos și neted. Uneori, în lumina palidă a după-amiezii, Inga nu putea să nu se gândească la Norne, acele femei fără chip care torc și retează firul destinelor umane în tainița pământului, și simțea un fior neplăcut pe șira spinării.

Doamna neagră își dădu toată osteneala. Se trezea înaintea tuturor și lucra pe rupte la războaiele de țesut. Observându-i mișcările mâinilor, Inga descoperea un fel de furie tainică și de nerăbdare.

„Țese cu furia cu care războinicii își pregătesc armele înainte de bătălie, își spuse ea într-o dimineată. E ciudat.”

Niciodată nu mai văzuse o femeie mânuind pieptenele cu o astfel de expresie pe față. Îndată ce se apleca asupra războiului, prințesa neagră se transfigura... La ce se gândea? Ce imagini i se perindau prin minte?

Încet, hainele căpătau formă; colorate, brodate, erau frumoase și comode. Nu încăpea nicio îndoială că Fodor le va primi cu dragă inimă.

Inga se ostenea cu bucurie. Frântă de oboseală, nu se mai plângea că-și va sfârși zilele acolo, pe insula aceea de la capătul lumii. Odată cu venirea iernii, zilele aveau să devină nesfârșite și va trebui să se obișnuiască cu nuanța ciudată a cerului și să se războiască cu frigul. Iar frigul o îngrijora cel mai mult, deoarece cunoscuse iarna doar în oraș, adăpostită între pereții unei case bine încălzite. Va fi cu totul altfel aici, în acest castel aflat în bătaia vânturilor, cu zidurile pline de spărturi și cu turnuri descoperite.

Se gândea și la copiii prost îmbrăcați.

— Decât să Țesem pentru ȧrani, n-ar fi mai bine să ne ocupăm de copiii noștri? mormăi ea, într-o seară.

— Nu știi ce spui, replică doamna Urd. Nu folosește la nimic să îmbrăcăm copiii dacă Fodor și sătenii lui vor veni să incendieze castelul într-o noapte de beție. Dacă vrem să supraviețuim, trebuie să le câștigăm prietenia.

Păru să se gândească o clipă, apoi adăugă:

— Să nu faci greșeala să te atașezi de copii! Mulți vor muri în cursul iernii. În acest ținut, copiii au o viață foarte scurtă, iar să te atașezi de ei în mod nechibzuit înseamnă să te condamni la o tristețe veșnică. E mai bine să vezi în ei doar mici animale cu o existență efemeră și să nu le oferi mai multă dragoste decât unui cățeluș.

Într-o lună, hainele au fost gata: cazace groase căptușite cu lână, cu gulere și manșete din blană. Puteau a lână de oaie prost degresată, dar nimeni nu avea să se supere, nici măcar Fodor.

După ce Snorri umplu brișca, doamna Urd o trimise pe Inga în sat să ducă primul transport.

— Chiar nu vreți să veniți cu mine? o întrebă tânăra. Asta ar fi o garanție în plus că doriți pace.

Fața castelanei se strâmbă, ca și cum gândul de a-i întâlni pe țărani i-ar fi fost de-a dreptul odios.

— N-nu..., bolborosi ea. Nu sunt sigură că voi găsi cuvintele potrivite... Mutrișoara ta drăguță va avea cu siguranță un efect mai bun. În plus, cu tine n-au nimic de-mpărțit, și asta e important. Du-te... și nu mai flecări cu „fratele Ioan”! Ești așa de naivă, că i-ar fi de ajuns o clipă ca să-ți umple capul cu baliverne.

Ofensată, Inga lovi cu biciul crupa calului.

Se pomeni întâmpinată de ceață, cocon jilav cu miros de alge. Se risipea vreodată? Calul mergea fără grabă, indiferent la îndemnurile tinerei.

Deodată, îi atrase atenția scânteierea unui foc de tabără care fumega la marginea drumului. Inga întoarse capul la stânga și la dreapta, în încercarea de a-l zări pe proprietarul bivua-cului, când, brusc, ceva ieși din pământ într-un nor de praf. Tânăra țipă speriată. O siluetă pământie stătea la marginea drumului, ca un cadavru ieșit din mormânt. Tânăra vru să dea bice calului ca să se îndepărteze cât mai repede, dar creatura noroioasă se grăbi să prindă animalul de zăbală, oprindu-l pe loc.

— Stai! strigă vocea fratelui Ioan. Eu sunt. Unde alergi așa?

— De ce ești în halul ăsta? îl întrebă Inga, uimită. Te-au îngropat de viu țăranii?

— Nu..., răspunse bărbatul, cu o oarecare reticență. Exploram unele galerii. Nimic important. Ce transporti?

— Haine de iarnă pentru săteni, îi explică tânăra. Cadoul doamnei Urd ca să-și atragă bunăvoința lui Fodor.

— Haine..., mormăi Ioan. Ia să vedem. Am mare nevoie de o subă.

Inga dădu drumul hățurilor și se grăbi să ajungă lângă nebun, în partea din spate a briștii, ca să nu-l lase să răscolească în teancurile frumos aranjate.

— Lasă-le, nu sunt pentru tine! se răsti la el tânăra. Dacă doamna în negru ne observă în acest moment, o să mă certe iar.

— Nu poate să ne vadă, târfa, ceața e prea deasă, răspunse fratele Ioan, rânjind. Sunt tare mâhnit de atitudinea ta, fiica mea. Așadar, preferi să-i îmbraci pe păgâni decât să oferi o haină groasă unui om al Domnului care trăiește într-o sărăcie lucie?

Se înfierbânta. Ochii i se agitau, exorbitanți, în mijlocul feței pământii.

„N-ar fi trebuit să-l ațâț, își spuse Inga. Acum o să facă o criză... Ce proastă sunt! De ce nu i-am lăsat să-și ia una dintre afurisitele astea de haine groase?”

— Desfrânata te-a pervertit, nu-i așa? răcni bărbatul cu fața plină de noroi. Te-a câștigat de partea ideilor ei nelegiuite? Poate că împarți patul cu ea, cine știe? De la prima privire, am văzut că n-ai dus o viață aspră. Ești prada ideală pentru vrăjitoarea asta. Peste puțin o să-i mănânci din palmă... O să... O să...

Furia îl sufoca. Inga se abținu cu greu să nu-i strige: „Destul! Fără predici, nici măcar nu ești preot!” Dar se temu să nu provoace o reacție violentă din partea smintitului, care gesticula acum în mijlocul hainelor, apucându-le cu amândouă mâinile și aruncându-le în drum.

— Boarfe eretice! răcnea el. Boarfe de diavoli!... Ia uite desenele astea, rune diavolești, cu siguranță... Și culoarea asta roșie! Vrăjitoarea le-a vopsit cu sângele menstruației! Trebuie distruse, arse, purificate!

— Destul! strigă Inga. Lasă hainele! Dumnezeu mare! Chiar ești nebun de legat!

Inga se aruncă asupra bărbatului care, în pofida slăbiciunii, o îmbrânci cu ușurință.

— Ai hulit! hohoti el, agitându-și ochii, incredul. Ai hulit, tu, o creștină! Nu ești mai bună decât adunătura asta de păgâni adoratori de idoli! Ai merita să te arunc în foc ca pe boarfele astea spurcate!

Sări din brișcă și începu să împingă hainele, lovindu-le cu piciorul, spre focul care fumega pe marginea drumului.

— Focul! vociferă el. Focul purifică totul!

Apucă o haină și o aruncă în jar. Lâna începu să se pârolească, răspândind un miros de păr ars. Inga sări lângă el și îl apucă de zdrențe.

— Destul! bombăni ea. M-am săturat de nebuniile tale!

— Aha! Văd bine că ești de partea EI acum! izbucni Ioan cu glas șuierător. Te-a pervertit, va trebui să te pedepsesc, va trebui să scot diavolul din sufletul tău. Vom vedea dacă ai s-o mai aperi când o să-ți țin fața în jăratic!

Hotărât să-și pună amenințarea în practică, o apucă pe tânără de păr. Atunci se produse un fenomen inexplicabil... Inga fu orbită de o lumină puternică și aruncată în spate de un suflu violent, care o ridică de la pământ. Pe jumătate asurzită, cu fața și hainele înnegrite, se pomeni culcată pe spate la cinci metri de locul unde stătuse cu o secundă mai înainte.

În locul vetrei, se vedea acum un crater fumegând, ca și cum cineva ar fi încercat să sape un mormânt, dar groapa era mult prea adâncă să fi fost făcută de mâna omului într-un timp atât de scurt...

Ce să mai înțelegi? Tânăra se rostogoli într-o parte. O durea fața.

„S-ar zice că m-am apropiat prea mult de o flacăra, constată ea. Dumnezeu! Ce s-a întâmplat? Chiar să fie vorba de vrăjitorie?”

Fratele Ioan zăcea pe spate, cu barba și părul arse de suflarea de foc care îl lovide și pe el. Bolborosea cuvinte fără șir, amestecând rugăciuni cu anateme.

Inga se ridică, încercând să-și adune gândurile. Ce fusese în locul craterului cu un minut înainte? Focul și pe foc... O haină, bineînțeles! *Haina care luase foc...*

Trebuia să vadă în asta o relație cauză-efect?

Năucită, tânăra făcu câțiva pași pe drum. Însăpăimântat de fenomenul inexplicabil, calul pornise spre castel, trăgând după el șareta, care se bălăngănea.

Inga se aplecă să ia de jos una dintre hainele aruncate pe drum de preotul nebun. Era o haină groasă, în căptușeala căreia fusese vârat un strat gros de smocuri de lână brută. Nu o puteai bănuî, la prima vedere, că avea puteri magice. Tânăra se strădui s-o pipăie. După un moment, își dădu seama că degetele ei produceau un scrâșnet când frământa lâna căptușelii.

„Ai zice că e nisip..., își spuse ea. Da, ai putea spune că a fost adăugat nisip sau pilitură de fier în căptușeală.”

Numai cineva isteț ar fi putut detecta o astfel de anomalie. În plus, deoarece țărmul mării era aproape, lumea era obișnuită să găsească nisip în cutele hainelor.

Totuși, Inga hotărî să desfacă cusătura. Cu ajutorul unui mic stilet pe care îl purta întotdeauna la ea, scoase umplutura de lână a hainei.

O substanță neagră fusese adăugată în smocurile de lână... o pulbere foarte fină, care le impregna ca un praf lipicios. Mirosul era ciudat, necunoscut. Să fi fost vorba de o substanță diavolească? Când fusese adăugat acest ingredient? Și de cine?

Văzând că fratele Ioan se agita acolo unde fusese azvârlit, Inga socoti mai prudent să nu mai zăbovească în apropierea lui. Cu pas șovăitor, tânăra porni spre castel, cu haina descusută sub braț.

Când intră pe porțiță, Snorri puse mâna pe ea și o împinse pe scara ce ducea la galerie, îmbrâncind-o din spate. Mârâia, infuriat la culme. În capătul de sus al treptelor, doamna Urd

aștepta cu fața schimonosită de mânie. O apucă pe Inga de partea din față a rochiei, o îmbrânci într-un perete și strigă:

— Idioato! Ce-ai făcut? Am văzut lumina prin ceață! Ce s-a întâmplat?

Snorri, care până atunci se purtase frumos cu Inga, se apropie de ea și îi trase un pumn în burtă. Tânăra se prăbuși vomitând.

Doamna în negru se lăsă în genunchi lângă ea și o apucă de păr.

— Tâmpito! Tâmpita tâmpiților! vociferă ea. Ai fi putut să zădărnicești totul! Ar fi fost de ajuns ca un țăran, unul singur, să fie de față la explozie...

— N-am nicio vină, răspunse Inga. Fratele Ioan a aruncat haina în foc și....

— Iar el! izbucni doamna Urd. O să ne pună veșnic bețe în roate!

Inga se agăță de o coloană ca să se ridice. Fețele crispate de furie ale celor doi o înspăimântau.

— Ce era? bâigui ea. Nisipul negru din interiorul hainelor...

Doamna în negru se dădu un pas înapoi, cu trăsăturile încremenite.

— A! exclamă ea. Ai descoperit și asta... Păcat de tine...

Apoi se întoarse spre cocoșat și îi porunci:

— Închide-o în subsol, vom vedea mai târziu ce trebuie să facem cu ea. Plec să duc chiar eu hainele în sat. La urma urmelor, asta ar putea fi luată drept o dovadă de bunăvoință.

Snorri o apucă pe Inga de păr și o trase în jos pe scară, sub privirile uluite ale copiilor adunați în curte.

— Nu! imploră tânăra. Nu în criptă! Orbii vor să-mi scoată ochii! Nu în criptă!

Dar Snorri rămase neînduplecat. După ce deschise ușa de fier care dădea în subsol, o aruncă pe fată în întuneric și se grăbi să răsucescă cheia în broască.

Inga se rostogoli pe trepte, lovindu-și coastele. Nu înțelegea ce i se întâmpla.

Când ajunsese jos, se ridică pe băjbâite. În fața ei se deschidea acum hăul subsolului cu șirul de tuneluri și subterane, labirinturi, puțuri... Lumină era doar în apropierea scării, restul fiind cufundat într-o beznă de nepătruns.

„Ținutul orbilor...”, își spuse ea.

Își șterse lacrimile cu mâneca. Nu îndrăznea să se îndepărteze de razele de soare care pătrundeau prin ușă și dese-nau o pată tremurătoare în capătul de jos al scării. Cât timp stătea sub protecția luminii, nu i se putea întâmpla nimic rău; cel puțin așa spera ea. Scrută inutil întunericul. Orök și micii lui războinici ai nopții se apropiau oare acum, cu lăncile ridicate ca să-i scoată ochii?

Ca să preîntâmpine această eventualitate, Inga luă o piatră de jos și se așează pe o treaptă. Avea o mulțime de vânătaii și murea de sete. Tot scrutând întunericul, era puțin câte puțin convinsă că vedea mișcându-se forme monstruoase.

„Am descoperit ceva, își spuse ea. Un secret... un complot... De asta m-a aruncat aici doamna Urd.”

Și se înfioră din nou la amintirea izbucnirii de ură pe care o văzuse strălucind în ochii prințesei negre.

Trecu o oră și nimeni și nimic nu ieși din teritoriul întunericului format de subterane. Inga urcă în capătul de sus al scării, astfel încât să fie aproape de ușa de fier. După ce se așează acolo, încercă să-i strige pe copiii care se jucau în curte, dar niciunul nu răspunse chemărilor sale, nici măcar Odi, care îi întoarse fățiș spatele când prizoniera îi rosti numele.

„Am pierdut bunăvoința stăpânei, își spuse tânăra, oftând. Nimeni nu vrea să riște s-o nemulțumească pe castelană fiind de partea mea.”

Pe la mijlocul după-amiezii, doamna Urd se apropie de ușa de fier.

— Ți-am făcut treaba, o anunță ea. Am dus hainele groase în sat. Fodor m-a primit bine. Pare dornic să cădem la pace, idiotul! Nu știe ce-l așteaptă.

— Ce puneți la cale? întrebă Inga. Ce magie folosiți?

— Nu e vrăjitorie, proastă mică, ci o știință ciudată venită din China! răspunse femeia cu chipul palid. Nisipul negru, cum îi spui tu, e praf de...

— Praf de ce?

— Nu știu și nici nu-mi pasă. Arald a adus o cantitate mică din călătoriile lui la capătul lumii, dar îi stârnea teama și n-a îndrăznit niciodată să-l folosească împotriva dușmanilor lui. Pretindea că nu era o armă onorabilă. Chinezii îl folosesc ca să se amuze sau să se războiască. În contact cu focul, acest praf produce o lumină puternică însoțită de un suflu ca de furtună. De altfel, chiar așa îl și numesc: suflul dragonului. Am avut ideea să-mi procur alte butoiașe de praf, cu ajutorul foștilor tovarăși ai lui Arald, care fac comerț cu Asia. Aici, nimeni nu știe cum se poate folosi acest praf negru. Am depozitat o cantitate în fundul acestui subsol, în butoaie frecate cu grăsime.

Inga ciuli urechea. Își aminti brusc mirosul de usuc pe care îl simțise de mai multe ori, precum și îndeletnicirea tainică a doamnei în negru și a cocoșatului.

— Grăsime? repetă ea, pe un ton întrebător.

— Da, îi explică doamna Urd. Crăpăturile butoiașelor sunt date cu grăsime și împiedică praful să se răspândească. În plus, protejează conținutul butoiului împotriva efectului unor eventuale scântei sau a stricăciunii provocate de umiditate. Chinezii folosesc grăsime de tigru. Praful își dezlănțuie puterea îndată ce intră în contact cu focul, de aceea trebuie mânuit cu multă precauție, departe de flăcări.

— O! Așa ați scăpat de hoții de copii din subterane! șopti Inga, înțelegând brusc ce se întâmplase în acea noapte.

— Da, recunosc doamna Urd. Snorri a ieșit în câmpie și, printr-o crevasă din sol, a aruncat în capul celor care săpau

trei-patru pungi de piele pline cu praf. Pachetele astea pot fi făcute să explodeze înfigând în ele un fitil de lumânare... Astfel, suflul distrugător se produce cu întârziere, după trei-patru bătăi de inimă.

— Dumnezeule! șopti Inga, stânjenită că fusese atât de naivă. Și eu care credeam că ascundeai un monstru în criptă! O fiară pe care o asmuți împotriva dușmanilor!

— E adevărat că ești destul de prostănacă, însă nu îndeajuns ca să duci la bun sfârșit treaba care ți s-a dat, spuse prințesa neagră.

Degetele Ingăi se crispară pe gratii.

— Vrei să distrugi tot satul, nu-i așa? întrebă ea. Hainele... și statuia zeului Njord... V-am văzut pe când o sco-beați... Ca s-o umpleți cu praf!

— Bineînțeles, recunosc doamna Urd, zâmbind satisfăcută. Statuia făcută de tine și pe care au pus-o prostește în mijlocul cătunului e plină de praf bătătorit. Când îi vom da foc, suflul ce va izbucni va ucide toți oamenii pe o rază de trei sute de metri! Hainele groase vor face restul. Îndată ce vor lua foc, vor exploda și ele. Acești țopârlani vor fi făcuți zob sau vor arde de vii. Asta îmi doresc de multă vreme... și în sfârșit dorința mi se va împlini. Idioții nu știu că, primindu-mi darurile, își pun în lăzi viitoare explozii care îi vor distruge. Când va veni momentul, voi ieși împreună cu Snorri în landă și vom lua cu noi arcurile... Vom trage săgeți aprinse în statuie, în case... Va fi iarnă. Cei mai mulți vor fi îmbrăcați cu hainele groase. Ce fericire să-i văd făcuți bucățele!

— Dar de ce?

— Asta nu te privește. Ai mai bine grijă să-ți păstrezi ochii cât mai mult cu putință. Cred că orbilor nu le-a căzut bine că i-ai tras pe sfoară. Probabil că nu-și amintesc cu plăcere cum i-ai mințit că ești nevăzătoare. Infirmitățile înțeleg onoarea în felul lor.

Doamna Urd făcu un pas în spate.

— Te las, spuse ea. Dacă te întorci la sentimente mai bune... *și mai vezi*, poate îți voi acorda o a doua șansă. Va trebui să-ți alegi prietenii, drăguțo, dar grăbește-te, n-a mai rămas mult timp!

— Vreți să vă ajut să distrugeți satul, spuse Inga. Așa-i?

— Da, ești drăguță și provii dintr-un mediu modest. Asta te ajută să te împrietenești mai ușor cu secăturile alea, răspunse cu voce înăbușită castelana. Și apoi, nu există nicio pricină între ei și tine, ceea ce nu e valabil și în cazul meu. Planul va funcționa mai bine dacă ai să-i farmeci tu. De ce le-ai lua apărarea? Nu știi cine sunt... Trebuie să fie pedepsiți; pe urmă, voi reîncepe să trăiesc. Vom părăsi castelul, vom călători, te voi lua cu mine. Comoara lui Arald ne va permite să ne mutăm în altă parte.

— Și copiii?

— Copiii ne vor însoți, nu-i voi abandona. Nu sunt o ființă rea, ci doar îmi cer dreptul la răzbunare, un drept revendicat cu îndârjire de vikingi. De ce-ar fi doar privilegiul bărbaților? De ce femeile n-ar avea și ele acest drept?

Înspăimântată de violența doamnei Urd, Inga se îndepărtă de ușa cu grilaj.

— Nu pot să fiu de partea voastră dacă nu-mi explicați nimic, spuse ea.

— O prințesă n-are de dat explicații unei servitoare, replică doamna în negru, cu voce șuierătoare, întorcându-i spatele. Când vei deveni mai supusă, te voi elibera, cu condiția să mai fii în stare să mă slujești.

Cel ce merge în întuneric

După ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, Inga distinse zone cu o întunecime mai mică în opacitatea criptei. Lumina zilei se infiltra în acele pungi de penumbră prin crăpăturile boltei. Aceste oaze luminoase nu erau foarte numeroase, nici foarte luminate, dar constituiau spații de refugiu, de care tânăra se putea folosi dacă s-ar fi prelungit claustrarea.

Acum degeaba trăgea cu urechea: nu percepea niciun zgomot, nicio voce. Ai fi zis că orbii au hotărât să păstreze tăcerea cea mai desăvârșită ori că s-au retras în tunelul cel mai adânc.

Ghemuită lângă grătiile ușii din fier forjat, Inga aștepta noaptea cu îngrijorare. Își spunea că Orök și „oițele” lui făceau același lucru.

„Când râsetele și strigătele copiilor nu se vor mai auzi în curte, vor ști că toată lumea a plecat la culcare și că întunericul s-a așternut peste pământ, își spuse ea. Atunci, vor ieși din ascunzătoare să mă atace, bizuindu-se pe faptul că nu voi putea să mă apăr în întuneric.”

Își imagina foarte bine strategia: ar fi fost de ajuns s-o împingă într-un tunel găurit de puțuri ca să cadă în vreunul din ele și să-și rupă picioarele. Da, probabil că asta intenționau să facă...

Afară se făcea tot mai întuneric. În pofida spaimei, tinerii îi era foame și sete. Se simțea slăbită. De două ori, cedând unui imbold de panică, zgâlțâise gratiile: zadarnic. Broasca, enormă și complicată, fusese concepută să reziste tentativele de spargere.

Se lăsă noaptea. Pe când scruta întunericul, tânăra auzi zgomotul unui mers șchiopătat. Întoarse capul. Era Skall, sprijinit în cârja lui. Băiatul se apropie de gratii și strecură un sac de pânză jegos printre bare.

— Ia, e tot ce-am reușit să fur, șopti el. Nu pot să stau, cocoșatul supraveghează intrarea în subsol. Încearcă să le ții piept porcilor ăloră de orbi! O să vin mâine iarăși.

Fără să aștepte mulțumirile, adolescentul dispăru în beznă șchiopătând. Înduioșată, Inga se uită în sac și găsi un colț de pâine, o bucată de cârnat afumat, o sticlă de cidru, o lampă mică cu ulei și cremenea lui.

Tânăra abia se abținu să nu bată din palme de bucurie. Lumina, chiar foarte slabă, avea să-i permită să evite capcanele copiilor beznei. Era mai mult decât spera.

Se grăbi să lovească cremenea cu amnarul. Curând, piatra scoase destule scântei cât să aprindă fitilul lămpii cu ulei. Mica lampă pâlpâia slab, aruncând în jur o lumină tremurătoare, care dansa pe pereții criptei.

Înarmată cu această lampă rudimentară, Inga coborî treptele. Când ajunse la capătul de jos al scării, văzu că ușa ghintuită, care o intrigase atât de mult, era acum deschisă. Așadar, acolo ținuse ascunse doamna în negru faimoasele butoiașe cu praf negru! Acum, cămăruța era goală. Inga se întreabă dacă ar fi fost posibil să se baricadeze acolo dacă ar fi atacat-o copiii. Examină încuietorea. Din păcate, ca toate broaștele temnițelor, nu putea fi acționată din interior.

Deodată, sub boltă răsună ecoul unui pas. Se apropia cineva. Nu un grup, nu... o singură persoană, care înainta ajutându-se de un baston. Inga ridică lampa, pândindu-l pe cel care urma să iasă din beznă. O recunoscuse pe Sigrid. Fetița

era singură, mergea cu pleoapele închise, cu fața mică și murdară ridicată spre tavan.

— Tu ești, Inga? întrebă ea. Te-au aruncat aici ca să te pedepsim. Ai o lampă, simt mirosul de grăsime caldă.

— Ai venit să-mi scoți ochii? vru să știe tânăra. Nu sunt dușmanul vostru. Am făcut doar ce mi-a cerut doamna în negru.

— Știu, răspunse Sigrid. Acum nu mai are nicio importanță. Trebuie să ne ajuți... Toller a murit. A fost ucis.

— Toller? repetă Inga.

— Un băiat, îi explică fetița. Avea opt ani. L-am găsit cu capul sfărâmat de o piatră mare. Cred că a fost ucis de cel ce merge în întuneric.

Inga își mușcă buza. Aproape uitase că tinerii orbi erau urmăriți de un dușman neștiut, ce rățăcea noaptea prin tuneluri.

— A revenit... ființa aceea? întrebă ea. L-ați auzit?

— Da. Ca de obicei, am luat-o la fugă în subterane înainte să ajungă la criptă, dar Toller era mic. N-a fost destul de iute. Când am ieșit din ascunzători, era mort. L-am îngropat în cimitir. Ne e teamă. De când ai plecat, cel ce merge în întuneric vine din ce în ce mai des. Uneori, profită că dormim ca să se apropie de noi. Altădată, s-a aplecat asupra mea... Am fost atât de înspăimântată, încât m-am prefăcut că dorm. Avea o lampă în mână. Auzeam sfârâind uleiul și simțeam mirosul de grăsime de focă.

— Ce-a făcut?

— Mi-a dat deoparte părul și a lăsat să curgă apă pe fruntea mea. Mormăia. Credeam că mă va uide, dar îmi era atât de frică, încât n-am fost în stare să fug. Mi-a atins fața cu degetele lui umede, apoi s-a îndepărtat.

— Cred că ai dedus același lucru ca mine, spuse Inga. Dacă are o lampă, înseamnă că vede, cum văd și eu. Nu se poate deplasa în întuneric, cum faceți voi așa de bine. E cineva care vine de afară...

În momentul în care rostea aceste cuvinte, îndoiala se strecură în sufletul ei.

„Cineva care vede..., îşi spuse ea. *Sau un orb care vrea să se creadă că are nevoie de o lampă ca să vadă!*”

Inga şovăi, tulburată de această eventualitate.

— Orök ce spune? întrebă ea.

Fetiţa se foi, stânjenită.

— Orök spune întruna că idolul lui ne va apăra de intrus, dar nu-i adevărat, murmură ea. Idolul nu merge... Am fost să-l ating; e doar o grămadă de noroi uscat, care pute. Nu mai cred în el. La început, ne spunea că ne atinge faţa ca să înveţe să ne cunoască, pentru că era orb ca noi... Apoi, când au fost ucişi primii copii, a pretins că îi elimina pe cei impuri, cei care nu vor putea să facă parte din rasa nouă... Pe urmă, a spus că se va ocupa de intrus şi ne va apăra de el... Se încurca, se contrazicea... Nu mai am încredere. Cred că vorbeşte aiurea.

Izbucni în hohote de plâns, iar lacrimile îi lăsară dâre palide în slinul care îi acoperea obraji.

— Nu-i pasă, bâigui ea. Nu doarme cu noi, aşa că nu riscă deloc ca intrusul să se aplece asupra lui şi să-i atingă faţa... Nu-i drept!

Inga îşi puse mâna pe umărul fetei.

— Repetă ce-ai spus, şopti ea. Orök nu doarme cu voi?

— Nu, confirmă Sigrid. Întotdeauna a stat separat... El e şeful, nu? Spune că trebuie să mediteze... sau să vorbească cu noul zeu, care va ieşi din pământ după Ragnarök. Pretinde că nu trebuie să auzim ce-i spune, că vocea divinităţii ne-ar asurzi sau ne-ar face să ne pierdem minţile... Înainte, când eram mai mică, îl credeam. Acum, nu mai sunt sigură de nimic.

Inga o trase pe Sigrid la pieptul ei şi îi mângâie părul. În minte îi dădeau năvală gânduri nebuneşti.

„Dacă Orök nu doarme cu aceşti copii, poate că vine din exterior! îşi spuse ea. Îşi face doar scurte apariţii în criptă, apoi, după ce transmite mesajul, pleacă pe unde a venit...”

Un copil de la castel ar fi putut foarte bine să joace acest rol. Era de ajuns să fi descoperit cum să pătrundă în subterane.

O gaură într-un perete, hornul unui șemineu i-a oferit poate mijlocul de a ajunge în lumea orbilor. Pe acolo pe unde un adult nu ar fi putut niciodată să treacă, puștiul se strecura ca o nevăstuică, fără știrea nimănui. În curtea castelului erau atât de mulți copii, încât nimeni nu putea să-i supravegheze pe toți. Unul dintre ei ar fi putut să dispară cu ușurință preț de câteva ore, fără ca cineva să-i remarce absența.

„Un copil, își repeta Inga. Un copil care se distrează făcând pe tiranul și dedându-se plăcerii răutăcioase de a domni peste acest micuț regat...”

Inima îi bătea cu putere; era sigură că izbutise să dezlege misterul. Orök nu era orb, doar se prefăcea și, ca să nu se trădeze, rămânea la o distanță prudentă de „supușii” lui. Știa că nu și-ar fi putut înșela adepții stând prea mult timp cu ei. Dar cine să fie? Skall era destul de șmecher ca să pună la cale o astfel de uneltire...

„Dar lui Skall îi cunosc vocea și am vorbit și cu Orök, își spuse Inga. Timbrul vocilor lor nu are nimic comun. Doar dacă nu cumva Skall ar fi în stare să-și schimbe atât de mult felul de a vorbi, încât să-i înșele?”

— Nu mai plânge! îi șopti lui Sigrid. Acum sunt aici. Mă voi ocupa de creatura care merge în întuneric.

— Fii atentă la ceilalți, o avertiză Sigrid. Ei cred încă în puterea idolului. Îi dau și acum ascultare lui Orök. Dacă îți vor simți prezența, vor încerca să-ți facă rău.

— Bine, mulțumesc că m-ai prevenit, spuse Inga. Voi rămâne ascunsă până când veți adormi, apoi voi sta de pază în criptă. Dacă cel ce merge în întuneric vine să vă viziteze, îl voi vedea.

Sigrid o strânse pe Inga în brațele ei micuțe, apoi plecă așa cum venise. Tânăra o văzu dispărând în întuneric cu inima strânsă.

Așteptând să treacă la acțiune, Inga se instalează în cameră. Acolo se gândi îndelung la dezvăluirile făcute de Sigrid. Era aproape sigură că pretinsul Orök era un copil coborât de la suprafață. Dacă reușea să-l prindă, s-ar fi terminat cu hărțuirea plină de cruzime la care erau supuși tinerii orbi.

„De ce toarnă apă pe fruntea celor care dorm? se întreabă ea. În felul ăsta, riscă să-i trezească... Nu-i pasă? N-are niciun sens!”

În privința lui Toller, băiețelul cu capul sfărâmat, Inga nu era încă sigură dacă trebuia să pună moartea lui pe seama intrusului.

„Ar putea fi vorba de un accident, își spuse ea. De un nefericit concurs de împrejurări. Bolta e putredă, crăpată. S-ar fi putut foarte bine desprinde o piatră din tavan și să spargă capul copilului.”

Se strădui să fie calmă, dar așteptarea o tortura. Ca să-și înșele nerăbdarea, întorcea problema pe toate părțile, ceea ce o enerva și mai mult.

„De ce să le verse apă pe frunte? se tot întreba ea. E stupid... doar dacă... doar dacă nu cumva Sigrid interpretase greșit. Dacă apa era, de fapt, lacrimi? *Și dacă intrusul plângea?*”

Ipoteza nu era deloc neverosimilă. Dar rămânea de descoperit motivul durerii.

Neputând să mai reziste, Inga ieși din ascunzătoare, cu lampa în mână, și pătrunse cu prudență în criptă. Se străduia să nu facă zgomot. Cu auzul încordat, tânăra încerca să capteze ecoul unei discuții între copii, dar peste tot domnea tăcerea. Copiii se adunaseră să doarmă. Inga înainta pas cu pas. Lumina slabă a lămpii nu-i permitea să vadă foarte departe. Ținându-și răsuflarea, trecu pe lângă grupul de copii care dormeau, înfășurați în cuverturi ponosite. Unul dintre băieți își făcuse o sabie mică din lemn, pe care și-o pusese la cap, probabil ca să se apere de câpcăunul venit din întuneric.

Inga se strecură în galeria ce ducea la sanctuarul idolului. Acolo îl întâlnise pe Orök de mai multe ori. Spera să descopere în acel loc un pasaj care să ducă la etajele de sus. Poate chiar va avea norocul să pună mâna pe pramatie când va ieși din tunel!

Statuia din noroi uscat era tot acolo, răspândind miros de urină. Lumina șovăitoare a lămpii accentua fizionomia grotescă, aproape amenințătoare. Inga își dădu seama că ezita să-i întoarcă spatele, ca și cum idolul ar fi putut să înceapă să se miște îndată ce nu s-ar mai fi uitat la el.

„Haide, la urma urmelor, e doar o păpușă urâtă din pă-mânt!” își spuse ea.

Cu lampa în mână, tânăra examinează sala, căutând o deschizătură, un pasaj.

Pe o piatră mare, plată, descoperi o pătură împăturită în patru și câteva mici obiecte: un blid, un pahar. Toate îi aparțineau probabil lui Orök. Acea piatră supraînălțată îi ținea loc de tron. Era estrada naturală de unde conducea destinul orbilor și își debita predicile interminabile.

Inga hotărî să aștepte, la pândă, și se ghemui într-un colț. La primul zgomot suspect, va sufla în lampă. Dacă, așa cum credea, Orök nu era orb, nu va veni fără ceva care să dea lumină.

Se gândi din nou la Skall... Și-l imagina foarte bine jucându-se de-a regele de doi bani! Distrându-se să le împuieze capul orbilor cu povești absurde despre ce o să fie după Ragnarök.

„Totuși, m-a ajutat, își spuse ea. Dacă el ar fi Orök, n-ar avea niciun interes să-mi ușureze situația procurându-mi o lampă!”

Inga scutură din cap, agasată; nu mai știa ce să creadă. Timpul trecea, flacăra mică a lămpii sfârâia ușor. Tânăra se temea că, din lipsă de combustibil, se va stinge. Nu putea nici să economisească uleiul stingând-o momentan. Dacă pericolul s-ar fi materializat brusc, n-ar fi avut timp să reaprindă fitilul...

Se resemnă să aștepte și își puse în gând să bată în retragere, dacă va rămâne fără ulei.

O oboseală perfidă puse stăpânire pe ea, înlesnită de poziția nemișcată. Ațipi de trei ori și se trezi tresărind în momentul în care bărbia îi cădea în piept.

Când începea să-și piardă speranța, tânăra percepu ecoul unui râcâit îndepărtat în adâncul unui tunel.

„S-ar zice că cineva se târăște sau mișcă pietre din loc”, își spuse ea, ghemuindu-se și mai mult în ascunzătoare.

Acum, cineva mergea. Inga miji ochii, pândind apariția unei lumini în fundul subteranei. Totuși, pașii se apropiau fără ca lucirea tremurătoare a unei torțe sau lămpi cu ulei să lumineze bolțile. Creatura care mergea în întuneric nu avea deloc nevoie de lumină.

„Ori e oarbă, ori vede perfect în întuneric...”, își spuse Inga, la un pas de panică.

Pregătindu-se pentru ce era mai rău, scoase din cutele rochiei stiletul fin de care nu se despărțea niciodată. Cu pupilele dilatate de spaimă, tânăra scruta intrarea în tunel, întrebându-se cine avea să se ivească din beznă. Apoi se contură o formă... O siluetă de om, înalt, dar descărnat. Un om aproape gol, cu niște zdrențe atârinate în jurul pântecelui. *Fața lui...*

Dumnezeule! Inga fu cât pe ce să țipe de groază. Fața necunoscutului era o rană, un câmp de bătălie de cicatrice și umflături. Nu avea nici păr, nici barbă, cu atât mai puțin sprâncene, ca și cum cineva i-ar fi ținut capul în foc. Înainta cu ochii închiși și atingea ușor zidul cu degetele ca să se ghideze.

Fata își mușcă încheietura mâinii ca să nu strige. Corpul omului era întreg. Toate rănilor păreau concentrate pe față, formând o mască de coșmar.

Necunoscutul se opri în pragul criptei, într-o atitudine plină de suspiciune. Era greu să-i dai o vârstă, totuși, părul grizonant de pe piept dovedea că trecuse de patruzeci de ani.

— E cineva aici? întrebă el, dând capul pe spate să adulmece aerul. Simt un miros de ulei cald... Știu că e cineva... o lampă e aprinsă...

Auzind aceste cuvinte, Inga rămase înmărmurită de stupeoare. Vocea... Vocea bărbatului desfigurat... Era vocea lui Orök!

Gigantul cu fața distrusă vorbea ca un copil.

Orök nu era copil, ci un adult care juca rolul unui adolescent. Așa se explica timbrul ciudat al vocii sale stridente, foarte ascuțite, ce-ți devenea repede insuportabilă.

— Răspunde! insistă bărbatul, pierzându-și răbdarea și agitându-și brațele subțiri. N-ai dreptul să te afli aici fără voia mea... Sala asta e un sanctuar...

Se bâlbâia, ezitând între teamă și mânie. Acum, când îl vedea de aproape, Inga îi distingea pieptul brăzdat de cicatrice vechi.

— O să te vânez! strigă Orök, apropiindu-se pe bâjbâite de piatra plată care îi ținea loc de tron.

Vârî mâinile într-o crăpătură și scoase două unelte din lemn asamblate grosolan. Securi... securi inofensive, cum își fac copiii ca să se joace de-a vikingii. Atunci, Inga înțelese...

Orök nu era nimeni altcineva decât Arald Secure, soțul doamnei Urd!

Tăcută, îl privi agitându-se grotesc în centrul criptei. Lovea aerul cu cele două *bolox* din lemn ros de cari. Gesticulările îl epuizară foarte repede și își lăsă în jos brațele subțiri, gâfâind.

— Eu sunt, Inga..., murmură tânăra în cele din urmă. Doamna în negru m-a închis cu voi.

— Inga? bâigui Arald, căruia acest nume îi stârnea în mod vădit doar amintiri confuze.

— Am venit să finisez idolul, se grăbi ea să precizeze. Am văzut că se strică... Îi cade fața, trebuie făcută la loc. O să mă ocup de asta.

Tânăra improviza, încercând să prindă mintea lui Arald în capcana obsesiilor obișnuite.

— Zici că se deteriorează idolul? bâigui gigantul desfigurat.

— Da, insistă Inga. Dar se poate repara, dacă ne punem pe treabă neîntârziat. Pentru... pentru asta am venit. M-a anunțat Sigrid.

— O, da!... Bineînțeles... E bine...

Arald se așează pe estrada de piatră și puse la loc în crăpătură securile inutile.

Strigătele lui îi treziseră pe copii, care se înghesuiau la intrarea în criptă, întrebând ce se întâmpla. Orök îi liniști, explicând că Inga venise să repare idolul și că nu trebuia să i se facă vreun rău, chiar dacă aparținea detestabilei rase a celor care vedeau. Idolul înainte de toate, nu-i așa?

Copiii bombăniră, cuvintele lui Orök li se păreau confuze, contradictorii. Unii protestară. O văzătoare nu avea ce să caute în lumea criptelor, trebuia să fie alungată sau să i se scoată ochii...

Arald își pierdu răbdarea. Începu să vocifereze cu o voce stridentă de copil furios. Inga îl observa cu stupeoare: chiar și gesturile erau ale unui copil enervat. Tabloul avea ceva halucinant. Ce i se întâmplase? Oare prin ce urzeală magică redevenise copilaș acel șef viking temut de toți?

Dându-și seama că lampa cu ulei se va stinge curând, Inga bătu în retragere și se strecură afară din sanctuar. Cu pas iute, apucă drumul care ducea la ușa cu gratii. Era încă sub șocul surprizei. Prin urmare, Arald nu murise! Dar ce făcea în adâncul subteranelor castelului, în acea stare deplorabilă?

Nebunia pusese stăpânire pe creierul lui. Totuși, asta făcea din el un ucigaș de copii? Inga nu credea.

„În plus, e orb, își spuse ea. Iar vizitatorul nocturn are nevoie de o lampă ca să vadă, după cum spusese Sigrid.”

Se așeză mult mai ușurată lângă gratii ca să inspire adânc aerul curat de afară. După miasma de mucegai din subterane, acesta era aproape mireasma libertății.

Lumina lunii pătrundea printre gratii, făcând întunericul mai puțin apăsător. Inga hotărî să stingă fitilul lămpii ca să nu ardă de tot.

Zadarnic întorsese problema pe toate părțile, nu se putea convinge de vinovăția lui Arald.

Doborâtă de oboseală, adormi în cele din urmă. Skall o trezi în zori. Vârșe o mână printre gratii și o scutura viguros.

— Hei! șopti el. M-ai speriat, credeam c-ai murit! Orbii nu ți-au scos ochii? E bine. Ți-am adus mâncare și ulei pentru lampă. Nu știu când voi putea să mai vin, Snorri își va da seama că cineva a forțat ușa bucătăriei. Încearcă să rezisti... Dacă reușesc să fur cheia, fugim amândoi. Mă vei duce în țara ta, da?

— Bineînțeles, răspunse Inga. Dar ai grijă. Cred că doamna Urd și Snorri nu sunt cu adevărat ceea ce pretind a fi.

— Serios? replică adolescentul, rânjind. Azi ai descoperit asta? E multă vreme de când știu atâtea despre amândoi încât să mă feresc de ei. Am încercat să te previn, amintește-ți!

Fără alte explicații, băiatul plecă șchiopătând în lumina palidă a zorilor.

Inga deschise sacul și mănă cu poftă slănina și fructele aruncate acolo claie peste grămadă. Îi era frig, ar fi dat orice pentru o strachină cu supă fierbinte.

După ce se sătură, umplu lampa cu ulei, o reaprinsă și coborî din nou în subteranele castelului. Recunoscându-i pasul, Sigrid veni înaintea ei.

— E adevărat că vei repara idolul? întrebă ea.

— Da și nu, șopti Inga. E doar un vicleșug ca să câștig timp. Important e ca Orök să-mi dea voie să rămân cu voi. Înțelegeți?

— Da, dar ai grijă. Orök nu mai e la fel de respectat ca înainte. Unii băieți ar vrea să-i ia locul... Mulți încep să creadă că idolul nu face nimic pentru ei și că Orök spune aiureli. Nu mai vor să audă de Ragnarök și ar dori să scape de aici...

— Și unde să se ducă? Nu știu nimic despre lumea de afară! Fără călăuză, se vor rătăci sau vor cădea de pe faleză.

— Tocmai asta e! șopti fetița. Unii cred că ai putea să fii călăuza noastră. Grupul nostru e pe cale să se rupă în două. Aici nu ești în siguranță. Dacă unul dintre ei îți sparge lampa, vei rămâne pierdută în întuneric și le va fi ușor să te împingă într-un puț.

— Mulțumesc că mi-ai spus, răspunse Inga. Voi încerca să fiu cu ochii-n patru.

Ajunse repede la sanctuar, pentru că voia să afle dacă Arald ieșise. Când ajunse în sala idolului, îl descoperi pe viking ghemuit ca un sugar pe piatra plată. Cu brațele strânse în jurul genunchilor, bărbatul dormea. Tânăra se apropie să-l examineze mai bine. Cicatricea unei tăieturi adânci îi împărțea capul în două, ca și cum ar fi fost lovit cu o secure. Osul, spart, formase o adâncitură când se sudase în pofida bunului simț.

„De asta și-a pierdut judecata, își spuse Inga. Rănile la cap au uneori un astfel de efect. Tata mi-a explicat asta.”

Se îndepărtă, pentru că nu voia să-l trezească. Acum înțelegea mai bine delirul construit de Orök în jurul miticului Ragnarök. Cine ar fi putut cunoaște mai bine decât un șef viking legendele din timpurile de odinioară? În oraș și în regiunile cucerite de creștinism, nu se mai pomeneau deloc aceste povești barbare, dar Arald crescuse toată viața în acest climat de magie războinică și de superstiție sângeroasă. Nebunia îi era alimentată de amintiri.

Cu lampa în mână, Inga intră în tunelul de unde îl văzuse venind pe Arald. Era îngust și părea gata să se prăbușească. Se termina într-o fundătură, blocat de un perete de zidărie.

Inga văzu totuși că la baza acestuia o piatră fusese desprinsă, permițând trecerea dintr-o parte în alta a acestei frontiere. Intră prin acea gaură târându-se, împingând lampa în față.

De cealaltă parte se deschidea o încăpere luminată de o ferestruică atât de îngustă, că prin ea intra o singură rază de soare, mai subțire decât lama unei săbii. Locul acela era de o mizerie înfiorătoare. Un șanț îngust săpat în sol ținea loc de latrină. O ușă acoperită cu fier închidea cămăruța. Mâncarea era introdusă printr-o deschizătură din mijlocul ușii.

„O temniță, își spuse Inga. Aici e închis Arald de zece ani. Probabil că ferestruica se deschide la nivelul solului, pe partea dinspre faleză. Vântul dinspre mare îl ajută să nu moară sufocat.”

Un pat rudimentar, acoperit cu blănuri unsuroase, ocupa jumătate din spațiu. Impresia de mizerie degajată de acel loc era insuportabilă. Mirosul greu te îngrețoșa. Neputând să mai stea acolo, tânăra se grăbi să iasă pe unde venise.

Acum începea să înțeleagă mai bine. Așadar, de zece ani, Arald era prizonierul doamnei în negru! Cine ar fi crezut? Trist sfârșit pentru un șef viking care, de-a lungul întregii existențe, visase să moară în luptă, cu securea în mână. Ce complot, ce trădare îl aruncase în acea temniță, pe el, cel care semănase teroarea pe coastele normande?

Ajunse din nou în sala idolului și se depărtă în grabă, nevrând să asculte încă una din obișnuitele predici ale lui Arald.

„Înțeleg acum de ce nu stă tot timpul cu copiii, își spuse ea. Din când în când, se retrage în temnița lui ca să ia mâncarea pe care o primește prin deschizătura din ușă. În plus, poate că și-a păstrat destul bun-simț în nebunia lui ca să priceapă că n-are niciun interes ca puștimea să descopere adevărata-i identitate. E deja un miracol că secretul s-a păstrat. Dar timpul a trecut, micii orbi, creduli la început, au crescut, unii dintre ei nu se mai mulțumesc cu basmele pe care le-au tot auzit în ultimii ani.”

Căsătorie însângerată

Pe la amiază, doamna Urd veni la ușa cu gratii. Era singură și ducea în mână un mic coș cu de-ale gurii. Părea calmă, dispusă să discute.

„Știu de ce vine, își spuse Inga. Are nevoie de mine ca să-i înșele pe țărani. Probabil că a fost primită cu răceală când a dus chiar ea hainele groase în sat.”

Castelana schiță un zâmbet plin de jenă, dar Inga nu se lăsă păcălită. Ultimele evenimente o convinseseră pe deplin că nu putea să aibă încredere deloc în stăpâna castelului.

— Te-ai răzgândit? întrebă castelana. Îmi cer scuze, m-am enfuriat, cred că ar fi bine pentru amândouă să facem pace. Interesele noastre coincid. Niciuna dintre noi nu s-a născut pe această insulă pierdută. Valorăm mai mult decât porcii ăștia. De ce să ne certăm? Ai un singur gând: să pleci de-aici cât mai repede și să te întorci acasă... Aceeași dorință îmi chinuiește și mie inima de ani de zile. Să ne unim forțele ca să rupem lanțurile, ne-am elibera mai repede.

— Lăsați vorbele frumoase, răspunse cu calm Inga. M-ați mințit. Arald n-a murit, l-am întâlnit în criptă. Avea o figură jalnică.

Castelana avu o tresărire; totuși, nu se grăbi să plece, cum ar fi fost de presupus. Un zâmbet ciudat îi apăru pe buze și se apropie de gratii. Fața îi era acum foarte aproape de cea a prizonierei.

— Nu ești chiar atât de nătângă pe cât s-ar părea, șopti ea, pe un ton laudativ.

— Pretindeați că a murit, insistă tânăra. Ați încercat de mai multe ori să mă trageți pe sfoară, m-ați luat drept proastă.

— N-a fost chiar o minciună, răspunse doamna Urd. Dar poate că ar fi bine să-ți spun toată povestea de la început? Îi cunoști elementele principale, dar nu știi cum să le pui cap la cap. Jivko se află în centrul dramei... Bănuiești. Jivko, bunul meu prieten... Drăguțul zidar cam naiv, care îmi ținea companie pe metereze, explicându-mi legile oceanului... Nu-ți poți închipui ce mângâiere îmi aducea prezența lui. Când se afla aici, nu mai eram singură... Nu-i ascultam vorbele, ci sunetul vocii... Ca un zumzet reconfortant. N-a fost niciodată nimic între mine și el, ți-am spus asta și e purul adevăr. Între noi a fost doar o prietenie tandră, care, poate, ar fi evoluat spre ceva trupesc dacă am fi avut timp, dar nu s-a întâmplat. Timpul ne-a fost confiscat, răpit... Fodor și tovarășii lui de beție s-au străduit să murdărească totul, să vadă desfrâuri nerușinate acolo unde erau doar flecăreli tandre. Din cauza calomniilor lui, se bârfea pe seama acestor pretinse împreunări... Ai fi zis că ne călăream în permanență în cele patru colțuri ale landei, fără să ne mai tragem sufletul. Arald s-a supărat. Nu pentru că ținea la mine, ci la reputația lui. A înțeles că va deveni curând batjocura țăranilor, și numai din cauza unui cocoș tânăr din sat, un puștan cu pielea prea catifelată... A hotărât că trebuie să înceteze totul. Și a procedat după cum îi era obiceiul... ca o brută ce era... Avea ceva de mistreț în el. De mistreț și de călău.

Vocea doamnei în negru se stinse. Un moment, Inga crezu că va începe să plângă. Pe față i se perindau emoții contradictorii: furie, durere, ură, tandrețe, milă...

Inga nu spuse nimic, așteptând cu răbdare urmarea confesiunii.

— Arald l-a atras pe Jivko într-o cursă, continuă doamna Urd. Nu l-a omorât, nu, ar fi fost prea simplu. L-a bătut măr,

i-a rupt toate oasele corpului și fața, l-a transformat într-o cârpă sângerândă. După ce și-a sfârșit treaba de călău, a încărcat corpul lui Jivko într-o șaretă și mi l-a trimis printr-un servitor. „Ca să ai cu ce să te distrezi, draga mea, mi-a spus el. Vezi că nu sunt om rău și îți las o șansă să lipești la loc bucățile. Dacă supraviețuiește, îți dau voie să-l ții lângă tine ca pe un câine credincios și chiar să-i faci pui, dacă o să mai vrei asta!” Cu ajutorul unei tămăduitoare de oase rupte, l-am îngrijit pe Jivko cât mai bine, dar nu puteam să fac mare lucru pentru el, în starea în care era.

— A murit? întrebă Inga.

— Nu, mai rău: a supraviețuit, șopti prințesa neagră, lăsând ochii în jos. Nu i-am făcut niciun bine salvându-l. Probabil că ar fi trebuit să-l las să-și dea duhul.

— De ce?

— Pentru că era distrus. Nu-i mai rămăsese nimic din frumusețea lui... De altfel, îți poți da seama și singură, pentru că îl întâlnești în fiecare zi.

— Cum?

— Jivko e... Snorri. Ce-a mai rămas din el. Coloana ruptă s-a sudat altfel decât ar fi trebuit; fața e mai urâtă decât botul unui vițel. Nu mai poate să vorbească, căci gâtul i-a fost pe jumătate strivit de lovături. Am comis o crimă refuzând să-l las să moară. M-am gândit numai la mine... la singurătatea mea, la complicitatea noastră. M-am comportat ca un copil răsfățat, care se agață de jucăria lui. Tămăduitoarea voia să-i dea să bea o poțiune otrăvită. Nu înțelegea de ce sunt atât de înverșunată. Vikingii nu obișnuiesc să-i îngrijească pe cei pe care rănille îi vor împiedica să meargă din nou la luptă.

— Snorri..., bâigui Inga.

— Da, răspunse doamna Urd, oftând. Ar fi avut dreptul să mă ucidă pentru festa urâtă pe care i-am jucat-o. Și poate că ar fi făcut-o, dacă nu mi s-ar fi întâmplat același lucru.

— Ce vreți să spuneți?

— Arald nu avea de gând să se oprească. Jivko constituia doar prima parte a pedepsei. A doua îmi era rezervată mie. I-a chemat pe oamenii din sat în curtea castelului, apoi... apoi m-a legat de patru țăruiși..., cu brațele și picioarele depărtate... Mi-a smuls hainele și le-a poruncit tinerilor prezenți să-mi privească bine corpul, deoarece era pentru ultima dată când îl vedeau intact. Am înțeles ce se va întâmpla, i-am rugat pe țărani să mă ajute, să mă elibereze. Erau cincizeci, șaiszeci, iar Arald era singur. Nu le-ar fi fost deloc greu să-l împiedice. Dar erau lași, lăsau capul în jos, rușinați. Am strigat zadarnic, până aproape să-mi plesnească venele de la gât. Mai târziu, tămăduitoarea mi-a spus că numai Jivko, auzindu-mi strigătele, încercase să se ridice, dar căzuse înapoi pe pat, neputând să facă nici măcar un pas. Apoi... Apoi, Arald a luat o găleată cu cărbuni aprinși și mi i-a vărsat pe pânțece, pe sâni...

— Dumnezeule mare! exclamă Inga, ascunzându-și fața în mâini.

Doamna Urd era lividă. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar ochii îi luceau de ură.

— Spunea: „Așa o să vă treacă pofta să mă încornorați, frumoșii mei domnișori! Priviți-o pe frumoasa prințesă cum se rumenește! După ce se va prăji, mă îndoiesc că veți mai dori să vă întindeți peste ea!” Râdea... Râdea ca un diavol... Durerea era atât de mare, încât mi-am pierdut cunoștința... Cicatricele de pe corpul meu sunt făcute de Arald. Am zăcut multă vreme între viață și moarte, chinuită de friguri, de suferință. Dar nu voiam să mor, nu înainte să mă răzbun pe Arald. Asta m-a ținut în viață. Ura. O ură înflăcărată.

— Nu știam..., mărturisi Inga.

— Cum ai fi putut să știi! spuse doamna Urd, oftând. Presupun că cei din sat ți-au înșirat tot felul de povești de adormit copiii. Le place asta, se ascund în spatele legendelor ca să evite adevărul. Sunt atât de lași, încât ajung să se convingă de propriile scorneli. Oricum, mi-au trebuit luni întregi ca să mă pun pe picioare. În acel moment, planul meu era gata

gândit. Știam exact ce trebuia să fac. M-am prefăcut îngenunchată, supusă, pe jumătate nebună... Râdeam și dansam singură pe drumul de rond. Vikingilor le e teamă de nebuni, îi cred stăpâniți de zei. În felul acesta a fost ușor să supraviețuiesc. Jivko a făcut la fel. În afară de tămăduitoare, nimeni nu știa că devenise un monstru și a păstrat secretul până la moarte. Astfel, nimeni din sat n-a știut vreodată că trăia la o bătaie de săgeată de casa unde se născuse. L-am sfătuit să facă pe idiotul cu spume la gură. Arald se distra pe seama noastră, uneori chiar arunca cu pietre în noi. Îl dezgustam, i-ar fi plăcut să ne omoare, dar nu îndrăznea, de teamă să nu-i nemulțumească pe zei. Zeii au nevoie de nebuni să-și exprime voința, lucru binecunoscut...

Doamna Urd tăcu, cu gura uscată. Cu o mână nesigură, apucă plosca pe care o adusese pentru Inga și bău, fără să-i pese că își uda rochia.

— Cu timpul, Arald n-a mai fost interesat de noi, continuă ea. Atunci am trecut la acțiune. Jivko i-a rupt un cionmag în cap, i-a crăpat țeasta în două. Arald s-a prăbușit la pământ. Picioarele îi tresăreau și bolborosea cuvinte fără șir, agitându-și ochii ca un posedat. I-am plătit cu aceeași monedă, așa cum doream de mult timp. Am adus o găleată cu jar... și i-am turnat-o în cap, zicându-i: „Acum ne-am plătit datoriile unul altuia, frumosule senior, dar cred că îți va fi foarte greu pe viitor să mai seduci păstorile. Probabil că va trebui să te mulțumești cu mioarele lor!” Doamne! Ce bine mi-a făcut asta! De parcă până atunci mă abținusem să respir.

— Dar n-a murit, spuse Inga.

Doamna Urd tresări, trezită din vis.

— Nu, e adevărat, răspunse ea. S-a dovedit de o rezistență incredibilă... Jivko voia să-l aruncăm de pe faleză, dar mi s-a părut mai interesant să-l închidem într-una dintre temnițele castelului. Să-l zidim de viu și să-l lăsăm să zacă în propria-i mizerie... Din când în când, cobor ca să-i arunc resturi de mâncare, coji, pe care le înghite ca un porc. Nu mai e în toate mințile. Crede că e copil.

— A jucat rolul ăsta ca să fie acceptat de ei, spuse cu blândețe Inga. Ca să nu mai fie singur... Nu-și mai amintește cine e, acum e un om nevinovat.

— Nu și pentru mine, replică prințesa neagră. Pentru mine, va rămâne întotdeauna un criminal.

— Ghicesc urmarea, spuse tânăra. V-a mai rămas să-i pedepsiți pe oamenii din sat care nu v-au ajutat...

— Exact, încuviință doamna Urd. Din acest motiv, la început, m-am apucat să adun copii. Mă gândeam să-mi fac o armată pe care s-o trimit împotriva satului... O armată de fanatici, gata să moară la ordinul meu..., dar lucrurile n-au evoluat precum speram... și apoi, cerea mult timp. Ani și ani, dar eu nu mai puteam să aștept. Din întâmplare, am descoperit butoiașele cu praf de pușcă aduse de Arald din China. Mi-a venit o idee. Însă aveam nevoie de mai mult explozibil, îndeajuns ca să distrug satul. Așa am început să fac comerț cu marinarii. Nu știau exact la ce era bun praful. Credeau că folosește la producerea de văpăi colorate, precum acele „săgeți de flăcări zburătoare¹” care le plac foarte mult orientalilor. Când te-am zărit la piața de sclave, m-am gândit imediat că mutrișoara ta drăguță îi va plăcea lui Fodor... Că-mi va înlesni intrarea, adormind bănuielile sătenilor. Din păcate, te-ai dovedit prea curioasă și prea chibzuită... Ce nevoie aveai să încerci să înțelegi? Nu era rolul tău. Trebuia doar să le zâmbești și să-i convingi să accepte darurile... Dar nimic nu e încă pierdut. Dacă accepți să mă slujești, îți dau drumul. După ce mă voi răzbuna, îți voi reda libertatea. Vom părăsi acest loc blestemat și ne vom întoarce pe continent să începem acolo o viață nouă. Ți se pare cinstit?

— Nu vă pot ajuta să distrugeți satul, protestă Inga.

— Dar am dreptul s-o fac! răcni brusc doamna în negru, cu degetele crispate pe barele ușii. După legile vikingilor, pot să mă răzbun și nimeni nu-mi poate lua acest drept... Satul trebuie să plătească, Fodor trebuie să plătească, el, care a surzit

¹ Expresie pe care chinezii o folosesc pentru focurile de artificii (*n.a.*).

brusc când ceream ajutor. Toți, toți trebuie să plătească prin foc... Vreau să-i văd zvârcolindu-se, așa cum m-am zvârcolit eu de durere între țăruii de care eram legată, expusă privirilor lor! Vreau să-i văd dansând la marele bal al flăcărilor! Și Jivko gândește la fel... Răzbunarea noastră e îndreptățită. Nu vom reîncepe să trăim decât după ce socotelile vor fi definitiv încheiate.

Inga se abținu să mai spună ceva. Înțelegea sentimentele doamnei Urd, dar nu se putea hotărî să devină complice la o execuție în masă.

— Nimeni nu poate să înțeleagă, șopti prințesa neagră cu tristețe. Nimeni nu poate să știe ce am simțit în coliba tă-măduitoarei, aplecată asupra saltelei de paie a lui Jivko, schimbându-i pansamentele, legându-i atelele, spălându-l când făcea pe el, pentru că nu se mai putea ridica... Niciodată nu mai fuseserăm atât de apropiați unul de celălalt. Eram mai legați decât amanții și, totuși, nu împărțisem niciodată același pat... Cine poate să înțeleagă asta? Sângele, suferința și febra au făcut mai mult pentru noi decât sărutările și mângâierile... Asta a fost, n-am cum să explic. A fost precum ceremonia unei căsătorii... O căsătorie celebrată de un călău. Lovindu-l cu sălbăticie pe Jivko, rupându-i membrele și coloana, a făcut din el soțul meu. Mi l-a dăruit... După câteva zile, când Arald m-a acoperit toată cu jar, unirea noastră a fost completă. Din acel moment, eu și Jivko eram soț și soție prin răni și oroare; nimeni și nimic nu putea să distrugă legătura care ne unea. Arald era prea prost ca să înțeleagă... Credea că ne-a pedepsit, nu bănuia că ne legase pe unul de celălalt ca un preot! Celebrase el însuși căsătoria noastră. Din ziua aceea, eu și Jivko nu ne-am mai despărțit... Vom rămâne uniți până la moarte, mai credincioși decât soții versați în jocurile iubirii.

Doamna în negru tăcu. Respira repede și răsuflarea ei stârnea ecouri disproporționate sub boltă.

Treptat, deveni stăpână pe sine și pe față i se așternu o expresie nepăsătoare.

— Așadar, Arald a intrat în subterane..., spuse ea. Știam că reușise să sape o gaură în peretele celulei, dar, văzând că se înăpoia în fiecare zi, credeam că nimerise într-o fundătură.

— Nu, tentativa de evadare l-a dus în subterane. N-a încercat să meargă mai departe. Probabil pentru că i-a ajuns compania copiilor. De altfel, vorbește ca ei. S-a transformat într-un fel de predicator... Cred că e inofensiv. Copiii sunt convinși că cineva intră în criptă să-i omoare unul câte unul. Au fost deja câțiva morți.

— Arald îi omoară... Un animal de pradă rămâne un animal de pradă, chiar slăbit fiind.

— Nu cred, replică Inga. Arald e orb și l-au lăsat puterile. Nu mai e decât un fel de fantomă descărnată. Ucigașul vine din exterior. E cineva care a reușit să găsească una dintre subteranele de evacuare. Se folosește de ea ca să se strecoare în subsol în anumite nopți. Dar nu știu din ce motiv ucide copiii.

— Nu mai căuta, Arald e ucigașul, se încăpățână doamna Urd. Stai departe de el dacă vrei să supraviețuiești.

Se înfășură în capă și se pregăti să plece.

— Te las să te gândești. Dacă primești să mă ajuți pentru următorul transport de haine, te voi scoate din temnița asta. Dacă nu, te voi lăsa să zaci aici până când drăguțul de Arald se hotărăște să facă din tine femeia lui!

Fiara care plânge

În zilele următoare, Inga încercă să recâștige controlul asupra copiilor. Din păcate, zadarnic le istorisi o mulțime de povești și legende și le înfățișă o sumedenie de evocări fabuloase, nu reuși. Mica comunitate era acum împărțită în două grupuri rivale. Susținătorii lui Orök și ceilalți. Între ei izbucneau certuri care duceau la încăierări confuze. De fiecare dată, tânăra se grăbea să-i despartă pe adversari și se alegea cu multe zgârieturi. Cu excepția micuței Sigrid, toți se fereau de ea, deși recunoșteau că, după ce vor ieși din subteranele castelului, vor avea mare nevoie de un ghid. „Orök” își continua monologurile. Deseori, i se întâmpla să vorbească singur în cripta idolului. Alteori, rămânea tăcut, absent, legănându-se de pe un picior pe altul. Stătea întotdeauna foarte departe de copii, având grijă ca niciunul să nu-l atingă din greșeală. În pofida nebuniei, simțea probabil că înșelătoria lui se ținea de un fir de ață. Până atunci, avusese mult noroc să nu fie demascată, dar acum când autoritatea lui asupra copiilor scădea, risca și mai mult să fie împrâncit, de aceea se retrăgea din ce în ce mai des în celulă, după ce-i anunța pe toți că se ducea să mediteze.

Inga căpătase obiceiul să doarmă iepurește. Într-adevăr, se temea de un atac din partea celor care țineau cu tot dinadinsul să-i scoată ochii.

Ca măsură de precauție, se retrăgea în cămăruța unde doamna Urd și cocoșatul ținuseră cândva butoiașele cu praf

negru. Sigrid venea la ea. Cu ajutorul unei pene de lemn, Inga improviză un sistem care îi permitea să țină închisă ușa grea. În acest fel, dacă cineva încerca s-o deschidă, scârțâitul balamalelor ar fi trezit-o brusc. Era cât se poate de conștientă de nesiguranța situației, agravată și mai mult de lipsa mâncării și a apei. Snorri nu catadicsea să-i aducă mâncare, iar Skall nu mai dăduse niciun semn de viață de la ultima întrevvedere.

„Probabil că a fost surprins de cocoșat!” își spuse tânăra.

Puterile începeau s-o părăsească. Neputând să mai reziste, hotărî să se prefacă că era de partea doamnei în negru.

„După ce voi ieși de aici, chiar dacă Snorri mă va supraveghea îndeaproape, voi găsi eu cum să-l anunț pe Fodor în ce capcană se vâra”, își spuse ea.

Se apropie de gratii și îi ceru lui Snorri s-o aducă pe stăpâna lui. Doamna Urd consimți să se apropie, dar, când Inga îi spuse că se hotărâse s-o ajute, castelana izbucni în râs.

— Prea târziu, frumoaso! replică ea. Eu și Jivko ne lipsim de ajutorul tău. Ultimul transport a fost deja făcut... Oricum, nu mai am încredere în tine. Ți-a trebuit prea mult timp să te hotărăști. Trebuia să alegi pe loc de partea cui ești. Așa că vei rămâne acolo, cu dragul tău Arald. Poate vei deveni prințesa lui?

— Nu puteți face asta! protestă tânăra.

— Ba bine că nu! După ce voi distruge satul, te voi elibera, dacă vei mai fi în viață...

Și, cu aceste cuvinte, prințesa neagră se întoarce în odăile ei. Inga se văzu nevoită să se înapoieze în întunericul din criptă. Acum nu mai avea ulei pentru lampă și, în fiecare seară, trebuia să înfrunte bezna din subterane, înspăimântătoarea ei opacitate.

Noaptea, se trezea la cel mai mic zgomot, convinsă că se apropia ucigașul fără chip. Apuca atunci stiletul și întredeschidea ușa, pândind lumina torței sale sub boltă. Spera să-l

surprindă în timpul raidului său, pentru că își însușise foarte bine topografia locului ca să se poată deplasa acum cu ochii închiși.

Era hotărâtă să nu-l lase să le facă din nou rău copiilor adormiți. Jurase că îl va înjunghia fără șovăire... sau, cel puțin, îl va pune pe fugă, țipând din toate puterile.

Din păcate, lipsa hranei și oboseala îi diminuă mult vigilența. Într-o noapte, adormi; a doua zi, găsiră alt copil mort... Cu fața zdrobită de o piatră mare.

— Băieții spun că fiara s-a aplecat asupra lor, îi spuse Sigrid, după ce îi luase la întrebări pe ceilalți. Povestesc că plângea și că lacrimile curgeau pe fața lor... pic, pic... ca picăturile de ploaie când intră prin crăpăturile bolții. Părea nefericită că trebuia să ucidă pe unul dintre noi... Șovăia, mergând de la unul la altul...

„Iar povestea asta cu lacrimile, își spuse Inga, aplecându-se peste cadavrul copilului. Iar asasinul ăsta care plânge înainte de a comite crimele...”

Când vru să se ocupe de mort, tinerii orbi o îndepărtară fără menajamente. Nu era de-a lor și voiau s-o facă să simtă asta.

Inga se uită cum duceau copilul mort spre cimitirul subteran. Lumina soarelui, care se strecura prin crăpăturile bolții, luminează o clipă ciudatul cortegiu ce se cufunda în întuneric precum un convoi de mici năluci.

Tânăra se înfioră fără să vrea. Instinctul îi șoptea că era foarte aproape de dezlegarea misterului. Nu credea în vinovăția lui Arald și o bănuia din ce în ce mai mult pe doamna Urd de uciderea copiilor.

„În realitate, minte de la început, își spuse ea. Cunoaște foarte bine subteranele și le folosește ca să coboare aici... Își caută fiul abandonat în urmă cu zece ani. De aceea examinează fețele copiilor plângând... Caută o asemănare pe care îi e teamă s-o descopere... o asemănare cu Arald!”

Da, asta era singura explicație posibilă.

„Copilul adus de ea pe lume era fiul lui Arald, continuă Inga. De aceea avea oroare de el. Nu se putea hotărî să-l crească. Incapabilă să-l abandoneze lupilor sau să-l arunce în mare de pe metereze, a hotărât să-l amestece cu orfanii, ca să nu mai fie tentată să-l asasineze... L-a *uitat* timp de zece ani, dar nebunia și ura ei s-au trezit recent. Nu poate tolera ca fiul lui Arald să crească și să devină într-un fel dublura tatălui său... N-ar putea suporta un astfel de spectacol. Negăsindu-l printre copiii din castel, îl caută în subterane, pornind de la principiul că, dacă nu e sus, nu poate fi decât în subsoluri. Din nefericire, nu reușește să-l identifice... așa că ucide toți băieții care seamănă mai mult sau mai puțin cu Arald, din prudență.”

Inga își trecu mâna peste față. Tremura.

— Doar dacă nu cumva... ucigașul e Jivko, șopti ea. De ce n-ar face asta din proprie inițiativă în interesul celei pe care o iubește? A hotărât, în taină, să-l suprime pe fiul lui Arald pentru ca preaiubita lui să nu poată vedea într-o zi dublura soțului detestat...

Ambele soluții erau valabile, dar nu aduceau un răspuns sigur în privința ucigașului.

Doamna Urd sau Jivko?

„Dacă nu-l prind pe ucigaș asupra faptului, n-am nicio șansă să dezleg misterul...”, își spuse tânăra, oftând.

Își dădu seama că transpira. În depărtare, răsunau psalmodierile funerare ale orbilor care îl îngropau pe copilul asasinat.

„Dar Jivko să plângă? se întrebă Inga. Da, cu siguranță, la gândul de a lua viața unui nevinovat... După câte mi-a spus doamna în negru, acest om nu era războinic, ci zidar. Nu are inima împietrită de ani întregi de jafuri și măceluri... Da, se poate presupune că ar fi în stare să plângă dacă ar comite o crimă.”

Inga ezita, nu mai știa ce să creadă. Povestea asta cu lacrimile îi oferea poate o explicație prea ușoară, prea evidentă!

„De altfel, chiar să fie vorba de lacrimi?” se întrebă ea.

Copiii spun că au simțit picături de apă pe frunte în momentul în care ucigașul s-a aplecat asupra lor și au dedus că plângea...

„Ce seamănă cu niște lacrimi fără să fie? se întrebă tânăra. Prelingerea apei căzând din tavan? În acest caz, ar fi vorba despre o simplă coincidență... Nu, nu-i asta...”

Și, brusc, soluția o fulgeră, orbitoare. Vocea fratelui Ioan răsună în mintea ei. Era... era ceva ce spusese la prima lor întâlnire în landă. Vorbise despre copiii de la castel... Spusese:

„Cât privește țâncii, îi voi boteza unul după altul, apoi îi voi elibera de o viață pe care ar fi folosit-o oricum în mod nesăbuit. Nu-mi fac iluzii, nu poți converti astfel de creaturi. Satana le-a modelat sufletul din propriile excremente, zădărnice aș spera să-i purific. Nu, în fața unor astfel de anomalii, nu trebuie să te mai gândești decât să protejezi creștinătatea și să acționezi ca soldat al lui Hristos. Îi voi ucide. Îi voi ucide pe toți...”

Da, spusese asta sau ceva asemănător... Un delir ucigaș de exorcist, de războinic al credinței.

„Dumnezeule mare! își spuse Inga. Picăturile nu sunt lacrimi... ci apa botezului! *Îi botează!* Îi botează înainte să-i ucidă ca să ajungă în cer...”

Tânăra se sprijini cu spatele de zid, cu răsuflarea tăiată de șocul descoperirii. Asasinul era fratele Ioan... sau, mai curând, Olaf, marinarul care ajunsese să se închipuie preot răzbunător.

„A descoperit pe unde să intre în castel, acel afurisit de tunel care șerpuiește în landă, își spuse ea. Din păcate pentru el, în loc să-l ducă în curte, se termină aici, la nivelul subteranelor...”

De data asta, găsisese ucigașul! Nu avea să stea cu mâinile în sân, așteptând ca falsul preot să-i masacreze unul după altul pe ceilalți copii, incapabili să se apere.

„Dacă el poate să intre, pot și eu să ies! își spuse ea, cuprinsă de o nouă vigoare. E de ajuns să găsesc acel afurisit de tunel. E aici, undeva în întuneric. Cu lumină și răbdare, voi reuși să-l localizez... Da, voi reuși!”

Balul celor care ard

A doua zi, Skall veni la ea. Abia se crăpa de ziuă când ajunse la gratii, aducând un sac cu provizii. Părea ciudat de surescitat.

— Se pregătește ceva, îi șopti el fetei. Cocoșatul m-a gonit de pe drumul de rond. A adus acolo vreo zece tolbe cu săgeți și cinci arcuri mari de război. A urcat și vase pentru jărat; cred că vrea să dea foc săgeților înainte de a trage cu ele. Doamna în negru își petrece timpul cu el. Observă câmpia pe deasupra crenelurilor și șușotesc ca doi complotiști. Uneori, prințesa începe să strige și să gesticuleze, iar Snorri încearcă s-o liniștească... S-ar zice că nu-și mai găsește locul.

„Acum, după ce a întins capcana, arde de nerăbdare să se folosească de ea, își spuse Inga. Spunea că vrea să aștepte iarna, dar așteptarea devine pentru ea pe zi ce trece mai insuportabilă. Nu va mai rezista mult timp dorinței de răzbunare.”

Inga se gândi. Bătaia unui arc de război – dacă vântul sufla în direcția bună – era considerabilă. Snorri, deși diform, avea brațe cu mușchi puternici și nu i-ar fi fost deloc greu să tragă spre cer săgeți aprinse care, după ce vor ajunge în punctul cel mai de sus, vor descrie o curbă ce le va duce chiar deasupra satului. Tânăra se foi nervoasă; tatăl ei îi explicase toate aceste lucruri. Țintind norii, puteai să sporești bătaia unui proiectil bine echilibrat și să atingi ținte aparent foarte îndepărtate. Exact ce va face cocoșatul. La urma urmelor, nu spusese doamna în negru de mai multe ori că satul era doar la o bătaie de săgeată de castel?

— Ai dreptate, îi șopti ea lui Skall. Schimbări mari se vor produce în zilele următoare... Trebuie să fii pregătit. Contez pe tine să nu-i lași pe copii să intre în panică. Dacă se va produce o catastrofă, adună-i pe toți, ai grijă să-și ia lucrurile și să se pregătească să părăsească în grabă castelul.

— Adevărat? exultă adolescentul. O s-o ștergem de-aici?

— Posibil, răspunse Inga. Dar fii discret. Snorri și doamna în negru nu trebuie să bănuiască nimic. Asta trebuie să rămână între noi.

— Jur! promise băiatul. Voi organiza totul.

Apoi, plecă, copleșit de importanța misiunii, lăsând-o pe tânără cu neliniștile ei.

Inga se grăbi să umple lampa cu ulei. Skall făcuse bine lucrurile, căci se gândise chiar și să-i aducă un fitil de schimb.

Nu mai avea prea mult timp.

„Trebuie să localizez tunelul, își spuse Inga. După ce voi ieși, va trebui să-l fac pe fratele Ioan inofensiv, apoi să dau fuga în sat să-l previn pe Fodor de ceea ce i se pregătește. Trebuie să scape cât mai repede de statuia zeului Njord și de hainele groase... sau să le neutralizeze stropindu-le cu apă.”

Traversarea landei nu va fi deloc ușoară, deoarece se va afla pe teren descoperit și Snorri o va repera cu ușurință. Înțelegând ce încerca să facă, se va grăbi să-i tragă o săgeată în spate.

După ce aprinse lampa, Inga se afundă în subterane. Sigrid o însoțea.

— Ce cauți? întrebă fetița.

— Un tunel care comunică cu exteriorul, îi explică tânăra. Pe acolo se strecoară omul care vă asasinează. Dacă găsesc acest pasaj, o să mă duc în întâmpinarea criminalului și am să-l împiedic să vă mai facă rău.

— Înțeleg, spuse Sigrid. Voi încerca să obțin ajutorul celorlalți.

După multe discuții, reuși să recruteze cinci băieți, care considerau aventura distractivă.

— Mi-ai spus de mai multe ori că, înainte de sosirea uci-gașului, se aude de fiecare dată un zgomot înăbușit, aminti Inga. Un fel de bum-bum... Ai fi în stare să precizezi din ce parte vine acest ecou?

— Bineînțeles, răspuse Sigrid. Vine întotdeauna dintr-acolo. Hai, o să-ți arăt.

Mica trupă se puse în mișcare, în timp ce, în depărtare, răsună vocea stridentă a lui Orök, dăscălindu-i pe ultimii adepți.

Fetița o conduse pe Inga printr-un labirint de coridoare și de fundături, orientându-se datorită unor mici semne săpate în pereți. „Citea” drumul ce trebuia urmat cu vârful degetelor, interpretând ușoarele zgârieturi de pe piatră, lipsite de semnificație pentru un văzător. Era un traseu riscant, plin de capcane, unde puteai fi înghițit în orice moment de un puț, de o crevasă. Zgomotul valurilor străbătea până aici prin fisurile falezei, astfel încât rostogolirea lor stârnea ecouri până sub boltă, chiar în inima beznei tunelurilor.

— Am ajuns! anunță fetița, oprindu-se în pragul unei cripte cu tavanul foarte jos. De aici vine zgomotul.

— Atunci, asta înseamnă că orificiul subteran se află aici, spuse Inga. Să căutăm! Poate că nu e decât o gaură care se deschide la nivelul solului.

Le-a luat mult timp să exploreze cripta. Unii copii se plictisiră, spunând că jocul acela nu avea nimic amuzant, și făcură cale întoarsă. În cele din urmă, Inga și Sigrid rămaseră singure. Când să fie și ele cuprinse de descurajare, au dat peste un fel de vizuină, a cărei intrare era ascunsă de o piatră mare, așezată cu abilitate în echilibru pe două pietre mici pe post de pivoți. Când Inga o mișcă din loc, acea ușă improvizată lovi peretele cu un zgomot înăbușit, căruia ecoul îi spori imediat intensitatea.

— Bum-bum! șopti Inga. Asta e. Îl auziți de fiecare dată când asasinul iese din tunel. Când pleacă, are grijă să pună piatra la loc ca să ascundă pasajul.

— Ce vrei să faci? întrebă fetița. O să intri acolo?

— Da, n-am de ales. Ucigașul se află la capătul acestui tunel. După ce voi termina cu el, veți putea să părăsiți cu toții castelul.

— Sper să te întorci, bâigui Sigrid, gata să izbucnească în lacrimi. Nu știu dacă vei fi destul de puternică să ucizi fiara... la urma urmelor, ești doar o fată.

Inga o liniști cum putu mai bine și, trăgând adânc aer în piept, intră în tunel.

Străbătu primii douăzeci de metri pe coate și genunchi, împingând lampa cu ulei în față. Pasajul putea a cavou. Când loveai peretele, o ploaie amenințătoare de pământ și pietre mici cădea din tavan. Inga resimțea lipsa aerului. În sfârșit, tunelul începu să se lărgască și putu să se ridice. Ucigașul făcuse lucrări de consolidare, întărind bolta cu ajutorul unor scânduri grosolane. Totuși, starea tunelului era foarte precară și îți dădeai seama că se putea surpa dintr-un moment în altul.

Gâfâind, Inga înaintă prin deschizătură, julindu-și umerii de pereți. Când primele rădăcini îi atinseră capul, înțelese că se afla sub landă. Tânăra avea fața plină de transpirație și respira cu greutate. Gâtuiturile tunelului o obligară de două ori să se târască. Din când în când, proptelele trosneau sinistru, ca și cum s-ar fi îndoit sub masa de pământ pe care trebuiau s-o susțină. Acum, Inga aproape că alerga, pândind cu nerăbdare clipa în care lumina zilei va licări la capătul tunelului...

În graba ei, își prinse piciorul într-o rădăcină și căzu în față, trăgând după ea în cădere o grindă prost fixată. O avalanșă de pământ se prăvăli imediat din tavan, ținându-o locului.

Inga țipă, înghițind un praf negru care o făcu să tușească. Galeria se prăbușea! Încercă să se ridice, dar o grămadă de pământ și de pietriș o acoperi și nu avu destulă forță să iasă de sub ea. Surparea continua. Lampa dispăruse, înghițită de pământ. Tânăra înțelese, îngrozită, că va fi îngropată de vie la doar câteva zeci de metri de ieșire.

Nu mai putea să respire, pământul îi intra în nări și în gură de fiecare dată când inspira. Tuși și agită fără vlagă mâinile. Înțelese că își pierdea cunoștința.

Pe când se credea moartă, două mâini o apucară de sub-suori ca s-o tragă afară din grămada de pământ sub care era îngropată. Cineva lupta s-o smulgă din capcana subteranei, cineva care o trăgea spre lumină...

Printre pleoapele pe jumătate închise, Inga întrezări peisajul familiar al landei. Salvatorul sărise în galerie prin gaura ca un crater pe care prăbușirea o deschisese în boltă. Pe acolo ieșea acum, purtând-o pe Inga pe un umăr.

Tânăra simți că era întinsă pe iarbă și cineva îi turna apă pe față. Acest contact o readuse la viață. Deschizând ochii, desluși o siluetă aplecată asupra ei. O siluetă descărnată, înfășurată în zdrențe.

Silueta fratelui Ioan.

— Era gata să mori, fiica mea, tună falsul preot. E un miracol că am trecut tocmai atunci pe-acolo. Nu știam că subterana șerpuia în partea asta.

— Nu pune mâna pe mine! strigă Inga, pierzându-și stăpânirea de sine.

Contactul cu mâinile ucigașului de copii o îngrozea. Se zbătu ca o anghilă, străduindu-se să scape. În cele din urmă, își dădu seama că se comporta prosteste și risca să trezească bănuielile asasinului.

Inga se strădui să-și recapete calmul.

— Îmi cer iertare, m-am speriat rău de tot..., spuse ea.

— E normal, răspunse cu o bunătate ipocrită fratele Ioan. Ai fost la un pas de moarte. Sprijină-te de mine; să mergem la biserică, unde te vei putea curăța.

O ajută să se ridice. Tânăra văzu atunci că era neagră din cap până în picioare.

— Accidentul ăsta mi-e foarte folositor în căutarea mea, spuse Ioan. Găsisem intrarea unui tunel, dar, după vreo treizeci

de metri, s-a dovedit că era blocat de o piatră mare, pe care n-am reușit s-o dau la o parte.

Inga nu-l asculta. Se străduia să-și ascundă dezgustul și ura.

„Nu-l pot lăsa în libertate, își spunea ea, cuprinsă de panică. Trebuie să-l împiedic să mai facă rău, altfel se va întoarce în subterane, când se va înnopta, ca să boteze alt copil și... să-l omoare.”

Se lăsa dusă până la biserică, exagerându-și slăbiciunea, ca să aibă timp să reflecteze. Ioan o sprijini cu spatele de o stâncă și începu s-o curețe cu smocuri mari de iarbă.

— Cel mai bine ar fi să-ți scoți hainele și să te duci să te speli în mare, mormăi el. Dacă o iei pe drumul ăsta, ajungi la plajă.

Inga se uită la el, năucă. I se făcu brusc teamă că nebunul va încerca să scape de ea. Poate se trădase mai adineauri, când îl respinsese. Ghicise. Nebunii au un instinct de animal care le permite să simtă lucrurile ascunse, tatăl ei îi spusese asta deseori. Se întrebă dacă nu cumva Ioan încerca s-o atragă pe plajă ca s-o înece într-un mic golf pustiu... sau să-i spargă capul cu o piatră.

Instinctiv, pipăi în iarbă cu degetele, în căutarea unei arme improvizate.

— Așadar, ai reușit să fugi din castel! observă preotul. Asta îmi va fi de mare folos pentru împlinirea misiunii mele. Pasajul pe care l-ai scos la iveală ar putea să-mi permită să mă strecur în castel și s-o capturez pe târfa înrăită care se ascunde acolo! Da, pe Hristos! Mi-a oferit dezlegarea pe care o așteptam de mult timp!

Perora, agitându-și brațele slăbănoage spre cer, luându-l drept martor pe Dumnezeu. Inga profită să strângă în mână o piatră rotundă. Nu se lăsa înșelată de maimuțările nebunului. Știa că se străduia s-o inducă în eroare. Credea că descoperă în fixitatea privirii sale prevestirea apropiatei sale condamnări. Era forțat să scape de ea, pentru că se dăduse de

gol prostește. N-ar fi trebuit să-l respingă, dar nu se putuse abține... O reacție pur fizică, când îl descoperise aplecat asupra ei, într-o poziție asemănătoare cu aceea în care probabil că îi boteza pe copii înainte să-i răpună.

— Da, da! trâmbiță Ioan, zâmbind. Ziua asta e o zi mare... și totuși, văzând o groapă deschizându-se în solul landei, am crezut că însuși diavolul va ieși de acolo să m-apuce de picioare!

Inga detestă imediat acel zâmbet fals, care mima bună-tatea. Citi în el iminența morții sale. Fratele Ioan încerca s-o liniștească ca s-o ia apoi mai bine prin surprindere. Se va arunca asupra ei, o va apuca de păr și o va împinge în gol din înălțimea falezei...

Nu mai avea timp, nu mai avea de ales...

Brațul ei zvâcni și lovi brusc. Piatra izbi fruntea demen-tului exact în locul unde cicatricea îi despica țeasta în două.

Bărbatul dădu ochii peste cap și alunecă pe o parte, fără să scoată niciun strigăt.

Inga îl întoarse pe burtă și îi legă mâinile și picioarele cu cordonul de la sutana lui de călugăr.

„Ar trebui să-l împing în gol, își spuse ea. Marginea falezei e la nici zece metri. Aș putea să-l rostogolesc până acolo...”

În pofida dorinței de a sfârși o dată pentru totdeauna cu călugărul, nu putu s-o facă.

Așa că îl lăasă acolo unde căzuse, cu nasul în iarbă, cu sânge pe față și se îndreptă spre biserică. În momentul în care se pregătea să intre, o săgeată căzu din văzduh și se înfipse în ușa cu un zgomot înăbușit, cât pe ce să-i țintuiască mâna.

„Cocoșatul! își spuse Inga. M-a zărit! Știe că am scăpat și că merg să-l anunț pe Fodor!”

Se repezi înăuntru ca să scape de săgeți.

Și bine făcu! Nici nu închise bine ușa, că o altă săgeată cu pene negre se înfipse în ea.

Erau săgeți de război, lungi, solide, cu un vârf de fier lat și tăios, concepute să străpungă un om îmbrăcat în cămașă de piele..., iar Snorri le trăgea cu o forță rară. Inga își dădu

seama că acum era blocată în biserică. Dacă ar fi făcut imprudența să scoată nasul afară, cocoșatul ar fi doborât-o imediat. Totuși, trebuia să-l prevină pe Fodor cu orice preț, mai înainte ca prințesa neagră să poruncească servitorului ei să incendieze satul.

„Acum, când știu că sunt afară, sunt siliți să grăbească lucrurile. Nici nu mai poate fi vorba să aștepte începutul iernii. Acum ori niciodată.”

Începu să se învârtă de colo-colo, stăpânindu-și cu greu furia, gândindu-se cum ar putea să fugă de acolo.

„Mi-ar trebui un scut, își spuse ea. Un scut în spatele căruia să înaintez ferită de săgeți...”

Se uită în jur, fără să găsească nimic care să-i poată folosi ca pavază. Nu, nu avea nimic... *în afară de ușa!*

Se apropie de ea s-o examineze. Ușa era prinsă în toc doar cu două balamale din piele ușor de tăiat.

„Dacă mi-aș lega-o în spate, m-ar acoperi în întregime, își spuse ea. Săgețile s-ar înfige în lemn fără să treacă prin ea...”

Cântări panoul de lemn cu privirea. Va fi în stare să-l tragă după ea prin landă până în sat? Nu era sigură.

Scotocind prin bazarul preotului nebun, descoperi un cuțit și curele de piele din care ar fi putut să-și facă bretele.

Ușa era în stare proastă, fisurată, găurită pe alocuri; s-ar fi putut vârî prin ele legături și să confecționezi un fel de harnament rudimentar care i-ar fi permis să și-o prindă în spate.

Era o idee nebunească, dar altfel nu vedea cum ar fi putut să iasă din biserică.

După ce termină de legat curelele, apucă cuțitul și tăie balamalele, începând cu cea de jos. Își trecu mâna prin prima bretea, apoi tăie a doua balama și se aplecă iute astfel încât ușa să nu cadă în exterior, răsturnând-o pe spate.

Aplecată în față, gâfâind, Inga ieși din biserică cu spatele înainte, astfel încât să ofere ca țintă doar dreptunghiul format de ușa scoasă din țâțâni.

Apoi, o porni neîntârziat spre sat, târând cu mare greutate acea carapace care îi rănea umerii. După nici zece pași, o săgeată se înfipse în dreptul omoplaților de cealaltă parte a ușii.

„Dacă ghinionul va face ca următoarea săgeată să se treacă printr-o crăpătură, s-a zis cu mine”, își spuse ea.

Inga mergea cât putea de repede și transpirația îi șiroia pe față. Alte două lovituri înfundate o făcură să tresară. Snorri nu renunța, dar distanța îl împiedica să-și regleze tirul.

Tânăra strânse din dinți și își văzu de drum. Ușa o târa pe pământ, încetinindu-i considerabil înaintarea.

La un sfert de oră de când plecase din biserică, Inga văzu prima săgeată aprinsă descriind o curbă scânteietoare în văzduh și îndreptându-se în direcția cătunului. Doamna în negru hotărâse să pornească ofensiva fără să mai aștepte. Din păcate pentru ea, vântul nu bătea în direcția bună și răbufnirile lui vijelioase deviau săgețile trase de cocoșat.

„Nu reușește să nimerească statuia zeului Njord, constată Inga cu satisfacție. Toate săgețile deviază spre stânga...”

Începu din nou să sperie și se opinti și mai mult să ajungă în cătun până nu era prea târziu. Știa că în interiorul stâlpului sculptat se afla cea mai mare cantitate de praf negru. Dacă ar fi explodat, ar fi devastat majoritatea locuințelor.

Câteva săgeți se înfipseră în paiele acoperișurilor, care luară foc, scoțând un fum gros. Rotocoalele de funingine, ridicându-se în aer, formară foarte repede un fel de ceață negricioasă, care reducea considerabil vizibilitatea.

„Doamna Urd nu s-a gândit la asta! jubilă Inga. Snorri va fi nevoit să tragă orbește...”

Tatăl ei o învățase că un maestru arcaș poate să nimerască o țintă fixă cu ochii închiși, dar fata își spuse că Snorri nu era un arcaș bun.

Vântul împingea fumul incendiilor peste landă și Inga pătrunse cu o mare ușurare în acest vârtej înțepător, care îi irită imediat ochii și gâtul.

Când socoti că se afla la adăpost în mijlocul rotocoalelor de funingine în care dansau scânteii, își eliberă umerii de bretele și lăsă să cadă ușa în care erau înfipte trei săgeți lungi și negre.

Apoi, o luă la fugă la întâmplare, fiindu-i foarte greu să-și țină ochii deschiși din cauza fumului.

Când începea să creadă că se rătăcise, ajunsese în piața satului. Fodor răcnea și gesticula. Un lanț de oameni se formase până la plajă, dându-și din mână în mână găleți cu apă umplute direct din mare. Dar focul se întinsese prea mult ca să cedeze în fața acestor biete stropiri. Femeile și copiii țipau, adunați în jurul statuii pline cu praf negru.

„Dumnezeule mare! își spuse Inga. Dacă o săgeată nimește statuia, toți vor fi făcuți fărăme.”

Își croi drum prin gloată ca să se apropie de Fodor. Din păcate, bărbații, ocupați cu eforturile de salvare, o împingeau în lături, agasați de fiecare dată când apărea în calea lor.

— Fodor! Fodor! strigă ea.

Zgomotul flăcărilor și plânsetul copiilor înspăimântați îi acoperiră strigătele.

În timp ce înainta, Inga nu-și lua ochii de la statuie.

„Dacă o săgeată se înfige în ea, nici măcar nu voi avea timp să mă adăpostesc”, își spuse fata.

În sfârșit, reuși să se apropie de Fodor Ochi de Vultur și îl apucă de braț.

— Trebuie să-ți vorbesc! îi strigă ea. E o capcană, o capcană a prințesei negre! Părășiți imediat satul... fugiți spre plajă... Nu mai udați acoperișurile, trebuie să udați statuia! Repede! Statuia!

Bărbatul se uită la ea cu o privire rătăcită. Înnegrită cum era, aproape că n-o recunoscuse. Și îi înțelese greșit cuvintele.

— Nu e acum momentul pentru ofrande! îi replică el, agasat. Dă-te la o parte!

Njord fiind un zeu marin, crezuse că Inga îi cerea să-i implore ajutorul stropindu-l cu apă de mare.

Tânăra se agăță de bărbatul bărbos, refuzând să plece.

— Nu înțelegi! strigă ea. Statuia va exploda... conține un... o vrăjitorie făcută de doamna în negru... Vrăjitoria asta vă va ucide pe toți dacă statuia ia foc. Singurul mod de a o neutraliza este să fie udată...

Bolborosea, răsuflând greu. Neavând timp să explice, îi oferise lui Fodor o versiune simplificată a capcanei a cărei primă victimă avea să fie chiar el, în scurtă vreme.

Șeful satului se uită la ea incredul. Inga profită de tăcerea lui ca să repete avertismentul.

— Am fugit de la castel să-ți spun, bâigui ea. Toate darurile doamnei Urd sunt otrăvite... hainele groase... trebuie să îndepărtați hainele...

— Hainele groase, zeul..., mormăi Fodor. Ți-ai pierdut cumva mințile?

Săgețile aprinse continuau să cadă ici și colo, înfigându-se la întâmplare. Inga înțelese că Snorri încerca să-și regleze tirul. Dacă n-ar fi fost norul de fum, ar fi nimerit de mult statuia.

— Dacă nu mă ascuți, vom muri curând! strigă Inga. Adu-ți aminte ce i-a ciopârțit pe hoții de copii în galerie! Lucrul acela e ascuns în statuia lui Njord. Focul îl va trezi și va ieși să vă distrugă pe toți!

Privirea lui Fodor se tulbură.

— Nu pot să-ți spun mai mult acum, insistă tânăra. E prea complicat, ai încredere în mine... Doamna în negru vrea să vă pedepsească pentru că l-ați lăsat pe Arald s-o ardă...

Șeful satului tresări stupefiat.

— Nu aveam dreptul să intervenim, replică el. Arald era stăpânul nostru... și era dreptul lui pentru că îl înșelase...

— Statuia..., îi aminti Inga. Poruncește să fie udată statuia!

De data asta, Fodor cedă. Se întoarse spre oamenii lui și le porunci să nu mai strophească acoperișurile și să ude statuia

cât mai repede. Pescarii refuzară să-i dea ascultare. Casele lor erau mai importante pentru ei decât un stâlp de lemn sculptat! Îl repeziră pe Fodor și sprijiniră scări pe fațadele caselor să se urce pe paiele aprinse. În acest timp, femeile, copiii și bătrânii se înghesuiau în jurul statuii zeului să-i ceară ocrotire.

Prințesa neagră prevăzuse foarte bine cum se vor petrece lucrurile. Ghicise că, de la începutul urgiei, primul impuls al populației va fi să caute refugiu lângă statuia plină cu pulbere neagră, oferindu-se singură holocaustului.

Din fericire, autoritatea lui Fodor asupra oamenilor era destul de mare. Câțiva pumni îi făcură pe recalcitranți să se supună. În sfârșit, se hotărâră să ducă populația spre plajă și să stropească statuia cu apă.

Înăuntrul uneia din colibe, o haină groasă de la prințesa neagră făcu explozie, producând o bubuitură însoțită de scântei. Acest incident alungă definitiv îndoielile pescarilor.

— Unde sunt celelalte haine? întrebă Inga.

— În lăzile cu haine, răspunse Fodor. E prea cald ca să ne îmbrăcăm cu ele...

— Norocul vostru! spuse Inga, oftând. Dacă le atinge focul, se vor face toate praf în mijlocul unui fulger, ciopârțindu-i pe cei îmbrăcați cu ele. Ca să le distrugi, va trebui să le cufunzi în apă... Ai înțeles?

— Da, șopti Fodor, cu un aer năuc.

La sfaturile tinerei, legară frânghiile în jurul statuii și o traseră spre valuri. Mulțimea nu înțelegea ce se întâmpla și se tânguia întruna. Câteva bătrâne își smulgeau părul din cap, spunând că Njord se va răzbuna curând pentru că se purtaseră atât de rău cu el. Va dezlănțui furtuni și multe vase vor naufragia, trăgând echipajele în adâncul apelor negre.

Când se înapoie în piața satului, Inga băgă de seamă că o săgeată nimerise exact în locul unde cu câteva clipe înainte se aflase statuia.

Înfiptă în fundul gropii, ardea sfârâind.

Subterana

După ce stinseseră și ultimele scânteii, oamenii se grăbiră să cufunde hainele groase în valuri. Trei case arseseră. Furia luă locul stuporii. Bărbații se adunară în jurul lui Fodor. Cereau să dea fuga la castel să-i dea foc. De data asta, nu mai exista niciun motiv de amânare, războiul fusese declarat, trebuia să meargă până la capăt și s-o distrugă pe prințesa neagră.

Cu câteva clipe înainte, Inga golise statuia zeului Njord ca să le arate pulberea neagră cu care fusese umplută. Un terci negru se scursesese pe nisip, făcându-i pe oameni să se dea înapoi. Femeile văzură în el un fel de „sânge negru, care s-a stricat de viciu și de răutate”.

Inga se străduise din greu să le explice că era vorba de o substanță minerală. Un copil câștigase încuviințarea tuturor după ce spusese: „Mațe de pește! Un pește mare și negru plin de venin...”

În timp ce pescarii se înfierbântau, Inga îl trase pe Fodor deoparte.

— Nu vă pot împiedica să atacați castelul, îi spuse ea. Dar ești dator să faci ceva pentru mine. Dacă n-aș fi intervenit, toți ați fi fost omorâți de explozia statuii...

— Ce vrei? o întrebă șeful satului, agasat. Să nu-mi ceri s-o cruț pe doamna Urd și pe cocoșatul ei, oamenii n-ar putea să înțeleagă... Știu că iertarea e o manie creștină, dar nu face parte din obiceiurile noastre.

— Nu-mi pasă de doamna Urd. Mă gândesc la copii. Dacă dai foc castelului, vor pieri în flăcări și asta ar fi nedrept. V-am salvat, pe tine și pe ai tăi, și îmi datorezi o favoare.

— Bine, explică-mi ce să fac.

— Știu cum să mă strecur în subteranele castelului. Am descoperit un tunel. Mă vei ajuta să scot copiii de acolo. Apoi, vei forța ușa cu gratii care dă în curte și îi vom scoate pe copiii care dorm acolo. Ce vei face după aceea nu mă privește... Vei fi înăuntrul castelului și vei fi liber să te răzbuni.

— Vrei să-i scoți de acolo pe acei copii betegi, bombăni Fodor. Vor contamina ținutul și ne vor slăbi sângele când vor începe să se înmulțească. Rasa noastră e sănătoasă și puternică tocmai pentru că avem grijă să scăpăm de infirmi.

— Nu vor rămâne aici, replică Inga, încercând să-și ascundă mânia. Adu-ți aminte că mi-ai promis o corabie dacă te voi ajuta s-o învingi pe doamna în negru! Îi voi lua pe copii cu mine, vom pleca departe de aici. E bine așa?

— Da, e mai bine, dar va trebui să ne mișcăm repede, oamenii sunt nerăbdători să se răzbune, nu voi putea să-i țin în frâu mult timp.

— Vom acționa la noapte, hotărî tânăra. Mi-am luat măsurile necesare. Copiii sunt anunțați, știu ce vor trebui să facă după deschiderea ușii cu gratii. Mă vei ajuta tu și nimeni altcineva. Apoi, subterana va fi a ta, vei putea să-ți duci acolo oamenii. În felul ăsta, veți cuceri castelul trecând pe sub ziduri.

— E o înțelegere cinstită, recunosc Fodor. Din moment ce n-ai de gând să rămâi la noi cu țăncii tăi schilozi... Se apropie noaptea. Vom face cum ai spus.

— Ia cu tine unelte pentru ușa de fier, îi recomandă Inga.

În timp ce Fodor se întorcea la săteni, tânăra se întinse pe nisipul dunelor și se strădui să se odihnească puțin. Era epuizată. Somnul o prinse fără să-și dea seama ce se întâmpla cu ea și dormi două ore.

Când Fodor o scutură, se înnopta. Bărbatul îi întinse o tigvă cu pește marinat și un urcior cu hidromel. Inga mănca în tăcere.

— Mi-a fost destul de greu să-i domolesc pe oameni, mormăi el. Sunt nerăbdători să se răzbune. Cu cât îi vom scoate mai repede pe copii, cu atât mai repede vom putea trece la atac. Ești gata?

Inga se ridică.

— În seara asta e lună plină, spuse Fodor. Asta ne va permite să străbatem landa fără să aprindem vreo torță.

Cu pas rapid, bărbatul se avântă spre ieșirea din sat. O traistă din piele îi atârna pe șold. Inga îl urmă. Aerul puțea de fum rece și lemn calcinat. Tânăra scrută orizontul doar-doar va zări clopotnița strâmbă a bisericii fratelui Ioan. Se temea că nu va fi în stare să găsească intrarea în tunel. La urma urmelor, câmpia era mare și nu se vedea mare lucru...

— Trebuie să vorbesc cu preotul, șopti ea. Știi... naufragiatul care a construit un fel de capelă...

— Adică nebunul?

— Da, el vă atacă oile și se deghizează în vârcolac... dar nu ăsta e lucrul cel mai important. E un asasin, un asasin de copii... Se strecoară în subteranele castelului să-i ucidă pe tinerii orbi. L-am lăsat legat lângă biserica lui și aş vrea să te asiguri că nu s-a dezlegat. E periculos. Ar putea să vină după noi în tunel.

Fodor dădu din umeri.

— Dacă vrei, pot să-l arunc de pe faleză, îi propuse el. Nu mă deranjează. Nu mi-a plăcut niciodată. Spui că mânca tâncii de la castel? Zău că nu e deloc năzuos!

Inga trebui să-i explice că fratele Ioan nu era vârcolac, dar Fodor o ascultă distrat. Faptul că cineva voia să-i ucidă pe copiii doamnei în negru nu i se părea o idee rea, deoarece, oricum, acei infirmi ar fi trebuit să moară de la naștere.

— Asta se întâmplă când nu sunt respectate vechile reguli, mormăi el. Salvându-i de lupi, prințesa neagră i-a condamnat

la o viață nefericită. Ar fi fost mai bine să-i lase să moară când nu-și dădeau încă seama că există. Așa spun eu și așa spune și cutuma. Vei avea necazuri mari dacă te vei încăpățâna să-i ocrotești, dar asta te privește. Ne-ai ajutat, așa că te ajut și vom fi chit.

Ajunseră la biserică. În lumina albăstrie a lunii, acea construcție semăna cu un coif ascuțit așezat pe pământ. Coiful unui uriaș...

Inga alergă la locul unde îl lăsase pe fratele Ioan, după ce îl lovise în cap. Găsi doar un șnur desfăcut.

— Nu l-ai legat bine, spuse Fodor. A scăpat. Ar fi trebuit să-l rostogolești până la marginea falezei și să-l arunci de acolo. Ar fi fost mai chibzuit.

— Dumnezeu! exclamă tânăra. Sunt sigură că a coborât în tunel.... Acum, când știe că a fost descoperit, se va grăbi să ucidă toți copiii care trăiesc în subterane. Trebuie să-l prindem din urmă!

Fodor băgă mâna în traistă și scoase un ciocan.

— Să mergem la pasaj, îi spuse el. Dacă fratele tău Ioan încearcă să ne ațină calea, o să-i sparg capul.

Siguranța lui calmă o mai îmbărbătă pe Inga, dar continuă să fie chinuită de o mare îngrijorare în privința sorții tinerilor orbi prizonieri în criptă.

Gâfâind, întoarse spatele capelei și începu să caute crate-rul prin care falsul preot o scosese din tunelul prăbușit.

Întunericul nopții n-o ajuta deloc. Înainta cu pas șovăitor, temându-se să nu cadă în vreo groapă și să-și rupă picioarele.

— Dacă am avea o torță..., spuse ea, oftând.

— Nici vorbă, mormăi Fodor. Nu putem risca. Cocoșatul stă cu siguranță pe metereze. Nu i-ar fi deloc greu să ne nimerească ghidat de pata de lumină a torței.

Inga trase o înjurătură. Învăluită în întuneric, geografia landei se transforma, nu mai recunoștea nimic.

„De cât timp e acolo jos fratele Ioan? se întrebă ea. I-a luat pe copii prin surprindere sau au avut timp să dea fuga să se ascundă în labirintul puțurilor?”

Dar puțurile nu constituiau un obstacol pentru un asasin echipat cu o lampă cu ulei. Degeaba s-ar fi ascuns copiii, preotul nebun i-ar fi găsit cu ușurință.

— Aici! Aici e! strigă ea, în sfârșit.

Se împiedicase de o rădăcină scoasă afară de surparea terenului. Craterul se afla la mai puțin de un cot de piciorul ei drept. Fusesse cât pe ce să nu-l vadă și să cadă la fund.

— Bine, mormăi Fodor. Vei merge înainte, ca să-mi arăți drumul. Voi veni în urma ta. Dacă omul despre care vorbești îți apare în față, aruncă-te într-o parte ca să mă lași să trec. Mă voi ocupa de el. O lovitură zdravănă de ciocan în cap și nu se va mai distra făcând pe vârcolacul, crede-mă!

Inga se strâmbă, neîncrezătoare. Fodor era curajos, dar prea sigur de el. Forța lui putea să fie cu ușurință zădărnicită de șiretenia nebunului. Vru să-l îndemne la prudență, dar renunță, ca să nu-l supere.

Ținând-o de mână, Fodor o ajută să coboare în groapă. Inga se simți din nou copleșită de mirosul de mormânt care plutea în tunel. Pescarul coborî și el. Scoase din traistă o lampă mare cu ulei de focă și o aprinse cu o cremene. Inga era foarte tulburată. Scruta întunericul în toate direcțiile. Ioan putea să se ascundă oriunde; în față, în spate...

Lumina tremurătoare a lămpii îi dădea impresia iluzorie că se afla acum într-o situație mai bună.

— Trebuie să ne târâm, îi explică ea. În unele locuri, tunelul e destul de îngust... Sper să poți trece.

— Să mergem, o îndeamnă Fodor, nerăbdător. Nu uita ce ți-am spus: la cea mai mică mișcare suspectă, îmi faci loc să trec în fața ta.

Sigur de mușchii lui puternici, bărbatul nu se îndoia de nimic. Pentru el, fratele Ioan era un sfrijit, o insectă pe care o strivești între palme. Orice avertisment l-ar fi făcut doar să dea nepăsător din umeri.

Inga începu să se târască. Spaima cu care avansa în întuneric era la fel de mare ca nerăbdarea de a ajunge la copii.

Minute lungi, înaintară prin pământ și pietriș ca niște cârțițe. Când pasajul se lărgi, Inga deveni mai atentă, căci fratele Ioan putea acum să stea ascuns oriunde... Într-adevăr, faliile și nișele se iveau la tot pasul.

Inga înainta cu umerii strânși, așteptându-se în orice moment ca o lamă să se împlânte în corpul ei.

Dar cel mai rău era să și-l imagineze pe nebun botezându-și micile victime înainte să le strivească țestele. Poate că, exact în acel moment, stropea cu apă sfințită fruntea micuței Sigrid și, în trei secunde, urma să...

Inga ieși în sfârșit în cripta de unde plecase cu câteva ore înainte. Cineva o prinse brusc de mână, făcând-o să țipe.

— Tu ești? răsună vocea lui Sigrid. Te-ai întors! M-am rugat pentru tine! Sunt fericită că zeii m-au ascultat.

— N-ai pățit nimic? bâigui Inga. E minunat... Un om trebuie să fi trecut adineauri pe aici... E un miracol că nu te-a văzut. El e ucigașul... Trebuie să-l prindem din urmă înainte să le facă rău celorlalți.

— N-a trecut nimeni, răspunse Sigrid, descumpănită. Am așteptat aici tot timpul, așezată lângă gaură.

Inga oftă ușurată.

— Cu atât mai bine! exclamă ea. Atunci, înseamnă că a preferat să fugă... Tare mi-era teamă să nu coboare aici să vă ucidă pe toți.

— E... E cineva cu tine..., murmură fetița cu o voce încordată. Nu ești singură...

— Nu, răspunse Inga. Am venit cu un prieten, vă va scoate afară. Va forța broasca ușii cu gratii și...

— Nu... nu înțelegi! izbucni Sigrid, vrând să fugă. El e... *el e ucigașul!* Îi recunosc mirosul! Miroase a lemn și a pește uscat... și a sare... El e!

Cu mâinile întinse, fetița o luă la fugă în întuneric, mai înainte ca Inga să fi avut timp să reacționeze. Abia atunci înțelese tânăra că făcuse o cumplită greșală de interpretare...

Încet, se întoarce cu fața spre Fodor. Bărbatul așezase lampa pe o piatră. Bine înfipt pe picioare, cu ciocanul în mână, bara intrarea tunelului.

— Așadar, tu ești, murmură Inga. Nu înțeleg... De ce îi botezi înainte să-i ucizi, doar nu ești creștin?

Fodor oftă a lehamite.

— Nu-i botez, bombăni el. Îi spăl ca să văd ce mutră au. Sunt atât de murdari uneori, încât nu poți să ghicești dacă sunt fete sau băieți.

— *Îi speli?* O, înțeleg! Cauți pe cineva...

— Da, răspunse Fodor, posomorât. Caut o asemănare... trăsături de familie. De fapt, îmi caut fiul... L-am lăsat pradă lupilor la naștere, dar cățeaua asta de doamnă în negru l-a luat și l-a adus aici.

— Fiul tău? întrebă tânăra, năucită. L-ai abandonat!

— Da, replică bărbatul. S-a născut orb... cu ochii acoperiți de o pojghiță albă. Nu poți să devii marinar când te naști așa. Era o ființă inutilă... o rușine pentru numele meu. Sunt Fodor Ochi de Vultur. Oamenii știu că văd pe mare mai departe decât oricine. Un Ochi de Vultur nu poate să aibă un fiu infirm, un degenerat...

— Dar de ce vii până aici după el? întrebă Inga, mirată.

— Pentru că, mai devreme sau mai târziu, ar fi ieșit! răcni brusc Fodor, agitându-și ciocanul. Știam că îi va elibera... sau că vor reuși să fugă, era doar o chestiune de timp... Într-o zi, fiul meu ar fi ieșit de aici... oamenii din sat l-ar fi văzut orbecăind prin landă...

— Și?

— Și l-ar fi recunoscut! Prostănaco! Toții fiii mei seamănă cu mine ca două picături de apă. De ce ar fi așa altfel? Dacă iese, dacă cineva înțelege cine e tatăl lui, sunt dezonorat. Se va spune că sângele meu e stricat, slăbit... că îmbătrânesc! Un bărbat care zămislește copii infirmi nu e demn de acest nume. Nu merită să-i comande pe ceilalți... Poți să înțelegi asta? Nu, nu-i așa? Ești femeie! Dacă s-ar afla că am

făcut un orb, ceilalți s-ar grăbi să scape de mine... toți cocoșii tineri din sat ar găsi în asta un pretext să mă sfideze. Zvonul s-ar răspândi. Țățele nu s-ar putea abține să nu trăncănească întruna că sămânța lui Fodor nu mai e bună decât de zămislit plozi betegi...

Gâfâia, iar pe față îi șiroiau sudoarea și lacrimile. Inga se trase trei pași înapoi.

— Îți căutai fiul, dar nu reușeai să-l recunoști, spuse ea. De asta ai ucis mai mulți. Nu erai sigur că ai ales bine.

— Da, recunosc bărbatul. Nu se vede deloc bine în văgăuna asta și sunt atât de murdari... încât ajung să semene toți între ei. De fiecare dată, eram sigur că l-am găsit în sfârșit pe cel căutat, apoi, după ce mă întorceam în sat, mă cuprindea din nou îndoiala...

— Copii, ai ucis copii ca să-ți salvezi onoarea..., spuse Inga.

— Bineînțeles! bombăni Fodor. Și ce vrei? Nu sunt un monstru... Onoarea unui bărbat contează mai mult decât orice. E și vina voastră, a femeilor... care vă smiorcăiți tot timpul, vrând să salvați mai mulți plozi decât trebuie! Iar tu ești de același soi rău ca doamna în negru. Vrei să-i scoți din castel... să-i duci în sat ca să-i îmbarci într-una dintre navele mele! Îți închipui că te voi lăsa să-ți plimbi armata de mici monștri pe străzile noastre? În ruptul capului! Ca o țăță să arate cu degetul spre unul dintre ei și să strige: „L-ați văzut pe ăsta, orbul cu ochii albi, seamănă cu Fodor ca două picături de apă! Dacă o fi băiatul lui?” Pe urmă, n-au să mă mai slăbească. Sunt și așa destui care vor să-mi ia locul. Nu, nu le voi servi un pretext.

— O să mă omori, nu-i așa? șopti Inga, simțind că-i tremurau picioarele.

— Bineînțeles, confirmă Fodor. Pe tine și pe toți ceilalți mucoși. Voi da foc castelului. Cei care nu vor arde, vor fi sufocați de fum. Apoi, castelul se va prăbuși, strivind subteranele. Când am să ies, voi astupa tunelul, să nu mai poată fugi

nimeni de-aici... De mult ar fi trebuit să te omor... Din prima seară când te-am găsit în criptă, dormind în mijlocul orbilor. Dar aveai pleoapele acoperite de răni și am crezut că ți-au scos ochii. N-aveai cum să mă recunoști, așa că te-am lăsat în viață. A fost o greșeală...

Înaintă un pas, cu ciocanul ridicat.

— Destul cu vorba! bombăni el. E timpul să sfârșim. Nu te opune, nu vei simți nimic. Mai bine mori de o lovitură în cap decât arsă de vie.

— Nu! țipă Inga, făcând un salt înapoi.

„Dacă aș putea să lovesc cu piciorul lampa cu ulei, aș expedia-o peste el, își spuse Inga. Cu puțin noroc, hainele i-ar lua foc...”

Din păcate, lampa era departe de ea.

— Destul! se răsti Fodor, iar glasul lui trăda o oarecare osteneală. Nu te împotrivi! Lucrurile astea nu-mi fac deloc plăcere.

Lovi cu ciocanul, ratând cu puțin tâmpla tinerei. Pe fața lui apăru o expresie de mare iritare. Părea un muncitor obosit, grăbit să termine o treabă neplăcută.

Întinse mâna stângă și o apucă pe Inga de gât ca s-o imobilizeze. Tânăra nu putu să lupte cu strânsoarea care o sufoca. Văzu ciocanul ridicându-se...

— Nu te mișca! îi porunci Fodor. O să lovesc rapid, cum fac cu animalele. Niciunul nu s-a plâns vreodată.

Inga închise instinctiv ochii. Auzi un bufnet surd, apoi degetele lui Fodor se desprinseră de gâtul ei și putu din nou să respire. Când redeschise pleoapele, îl văzu pe asasin zăcând în țărână... cu un târnăcop înfipt între omoplați. În spatele lui se afla fratele Ioan. Călugărul ridică mâna dreaptă și zise:

— Așa îi pedepsește Domnul pe cei ce fac rău oițelor sale!

Plimbarea nocturnă

— Eram ascuns într-un tufiș, explică fratele Ioan, ajutând-o pe Inga să se ridice. Ai trecut la trei pași de mine. Când l-am zărit pe acest bărbat, Dumnezeu mi-a trimis o iluminare și am văzut semnul diavolului deasupra capului său. Am înțeles imediat că îți va face rău. Am coborât în urma voastră. Am auzit tot ce ți-a spus. Sunt și eu de părerea lui în privința copiilor din castel, dar l-am ucis pentru că voia să-ți despică capul. Nu puteam suporta ca un păgân să asasineze o creștină! Ar fi însemnat să se răstoarne lumea...

Inga își masa gâtul care o durea.

— Ascultă, murmură ea cu voce răgușită din cauza strânsorii lui Fodor. Îi voi scoate pe copii. Nu încerca să mă împiedici.

Fratele Ioan zâmbi îngăduitor.

— Nu mă interesează micii păgâni, răspunse el. Am o misiune de îndeplinit. După cum am înțeles din vorbele voastre, în traista asta sunt scule cu care pot să forțez ușa cu gratii pe unde voi ajunge în odăile castelului.

— Întocmai, îl asigură tânăra.

— Foarte bine. Voi forța broasca, apoi voi urca să mă ocup de doamna în negru... În timpul ăsta, poți face ce vrei. Ia-i cu tine pe bastarzii betegi sau cântă liturghia, nu-mi pasă!

Inga apucă lampa cu mâini tremurătoare, în timp ce fratele Ioan lua traista lui Fodor.

— Sigrid! strigă ea. Sigrid! Mă auzi? Totul e bine... poți să te întorci.

Trecu o vreme înainte ca fetița să îndrăznească să-și arate nasul.

Inga se grăbi s-o liniștească.

— Nu-ți fie teamă, îi spuse ea. Asasinul e mort... Unul dintre prietenii mei a sosit la timp. Mi-a salvat viața. Îl cheamă fratele Ioan. E lângă mine.

Inga își spuse că era prea mult să-l prezinte pe nebun drept prietenul ei, dar nu avea timp să intre în detalii.

— Va deschide ușa cu gratii, îi explică ea. Toți copiii vor coborî în subterane și vom părăsi castelul prin tunel. Trebuie să fim cuminți și ordonați. Poți să le explici asta celorlalți? Spune-le că vor trebui să meargă încet și să nu se îmbrâncească, ca să nu se prăbușească tunelul peste ei.

— Bine, răspunse fetița, oftând. Voi încerca, dar nu promit. Să știi că unii nu vor vrea să-l părăsească pe Orök!

— Vor trebui s-o facă, castelul va lua foc! zise fratele Ioan, rânjind.

Inga îl făcu să tacă cu un gest. Fața lui Sigrid se schimonosi.

— Omul ăsta e rău, spuse ea. N-ar trebui să-l ai prieten.

Vrând să evite o confruntare inutilă, Inga le spuse însoțitorilor ei să pornească la treabă.

— Totul să fie foarte clar între noi, șopti fratele Ioan, în timp ce pășea prin țărâna umedă a solului. După ce deschid ușa, fiecare pentru sine! Tu te vei ocupa de țânci, iar eu mă voi strecura în castel s-o pedepsesc pe doamna în negru.

— Cocoșatul nu te va lăsa, îi atrase atenția tânăra. Dacă ai să cazi în mâinile lui, o să te distrugă.

— Rămâne de văzut, replică falsul preot, râzând. Dumnezeu e alături de mine. Sunt brațul înarmat al mâniei sale. Îmi va da forța să-i pedepsesc pe cei răi.

— Dacă ești convins de asta..., spuse Inga, oftând.

Tânăra luase hotărârea să nu se mai preocupe de soarta adulților. Jivko, doamna Urd, Arald și fratele Ioan puteau să se ducă la naiba! Se gândea acum numai la soarta copiilor. Spera să-i poată scoate de acolo înainte de incendierea castelului. Cel mai mult se temea ca nu cumva prințesa neagră, simțind că totul e pierdut, să facă să explodeze vreo cantitate de pulbere neagră ascunsă în odăile sale.

Îndată ce ajunseră la tinerii orbi, Sigrid se grăbi să le explice ce se întâmpla. Inga îi lăsa să se descurce singuri pentru că, temându-se de o trădare de ultim moment, voia să-l supravegheze până la capăt pe fratele Ioan.

— Să nu faci zgomot, îi recomandă ea. Cocoșatul are urechea fină, e foarte puternic și, dacă ne descoperă, ne ucide.

Ioan nu-și dădu osteneala să răspundă. Ajuns în capătul de sus al scării, scotoci în traista lui Fodor și luă sculele metalice cu ajutorul cărora începu să desfacă șuruburile enorme ce fixau broasca. Tânăra strânse din dinți când auzi metalul scrâșnind pe metal.

— Inga, tu ești? șopti Skall de cealaltă parte a gratiilor. Sunt toți pregătiți, te așteptam.

Speranța făcea să vibreze vocea tânărului infirm. Ascunzându-și emoția, Inga îi repetă recomandările despre străbaterea tunelului: ordine, fără înghesuială...

După ce fratele Ioan scoase ultimul șurub, broasca cedă. Poarta de fier se deschise.

În curte, copiii așteptau în liniște, mici siluete tăcute care, uneori, își sugeau un deget. Unii aveau în mâini niște boccele mici sau o jucărie rudimentară, la care nu putuseră să renunțe, dar cei mai mulți nu aveau nimic.

Inga se repezi la Skall.

— Coboară-i unul câte unul, șopti ea. După ce ajungeți jos, să formeze o coloană și să se țină de mână. Orbii îi vor ghida. Avem o singură lampă, nu trebuie să le fie teamă de întuneric. S-a înțeles?

— Eu am înțeles, răspunse adolescentul. Sper numai că bebelușii nu vor începe să țipe când va trebui să înaintăm prin întuneric.

— Să mergem! îl îndemnă tânăra, nerăbdătoare. Drumul spre ieșire e lung și complicat.

Skall le făcu semn copiilor să înainteze. Inga văzu că avusesse grijă să-i pună pe cei mai mari să-i încadreze pe cei mici. Fetele, ca Odi, aveau sarcina să transporte sugarii.

— Am pus rachiu în laptele plozilor, explică Skall. Cu puțin noroc, vor dormi tot drumul.

Cu o teamă vădită, copiii prizonieri ai castelului începură să coboare scara ce ducea în subterane.

„Sper ca orbii să nu-i primească cu pietre!” își spuse Inga. Nu îndrăzneă să-și imagineze ce panică ar fi urmat.

Fratele Ioan o atinse pe umăr.

— Drumurile noastre se despart aici, fiica mea, șopti el. Dacă vrei un sfat bun, după ce ieși din tunel, urcă-i pe copiii ăștia într-o barcă și... scufund-o în larg. Va fi cel mai bun serviciu pe care li-l poți face.

— Fiecare cu treaba lui, replică Inga, întorcând capul. Ca să ajungi la doamna în negru, trebuie să urci în galerie, dar își încuie întotdeauna ușa.

— De aceea voi pune foc, răspunse Ioan, rânjind. Nimeni n-are chef să stea închis înăuntru când îi arde casa! Va ieși, ai încredere în mine... Și voi fi pregătit s-o înhaț de gât!

Schiță cu mâna o binecuvântare fantezistă și dispăru în întuneric, în direcția galeriei. Inga și-l scoase imediat din minte.

Copiii înaintau încet, speriați de întunericul din subterane. Inga se văzu nevoită să-i liniștească, să le spună povești ca să le ocupe mintea gata să se îngrozească de o umbră sau de un ornament apărut din întuneric pe neașteptate.

Evacuarea trena. Când intrau pe ușa care ducea la criptă, unii copii începeau să plângă și se trăgeau înapoi. Atunci, trebuiau legați de mână și făcuți să coboare cât mai repede, înainte ca ecoul țipetelor lor să răzbată în curte.

După ce coborâra toți, Inga închise încetișor ușa cu grilaj în urma ei.

Venea acum partea cea mai grea: să ajungă la tunel prin labirintul de culoare pe jumătate prăbușite.

— Țineți tot timpul ochii ațintiți asupra luminii lămpii, le explică Inga. Ea e semnul că nu sunt niciodată departe de voi. Orbii ne vor ghida, aveți încredere în ei. Cunosc foarte bine drumul.

În momentul în care rosti aceste cuvinte, simți o teamă confuză: și dacă adepții lui Orök hotărau să scape de cei ce vedeau, făcându-i să cadă în puțuri? Erau într-atât de fanatizați încât să facă așa ceva?

Inga se prefăcu calmă, pentru că toți copiii se uitau la ea. Oare îi ghiceau tulburarea, teama?

Coloana se puse în mișcare. Din când în când, Inga ridica ochii ca să examineze bolta. Ce se petrecea în castel? Cocoșatul îl omorâse deja pe fratele Ioan sau...

Sau ce?

Nu știa... Nu voia să mai știe. Acum nu dorea decât un singur lucru: să iasă în aer liber și să alerge spre sat ca să le ceară sătenilor barca promisă de Fodor.

„Voi spune că a murit, ucis de Snorri”, hotărî ea. „E inutil să le spun adevărul, n-ar înțelege. Dacă flăcările au cuprins castelul, vor pune incendiul pe seama lui Fodor și vor face din el un erou.”

Mersul în întuneric dură o veșnicie... Cel puțin așa i se păru ei. Deplasarea copiilor fu însoțită de țipete, plânsete, crize de panică, încercări de fugă. Skall se dovedi un strașnic conducător. Avea ceva de șef și tânăra se întrebă, preț de o clipă, dacă nu cumva el era fiul pierdut al doamnei în negru, moștenitorul lui Arald Secure.

— Nu l-am găsit pe Orök, îi spuse Sigrid. L-am strigat, dar n-a răspuns. Cred că e bosumflat. Știam dinainte că n-o să vrea să se îndepărteze de afurisitul lui de idol.

„Probabil că s-a întors în celulă să doarmă, își spuse Inga. E mai bine așa, aspectul lui fizic i-ar fi înspăimântat pe copiii de la castel.”

La capătul unui drum interminabil, copiii începură să iasă din tunel unul după altul. Inga trebui să-i ajute să escaladeze pereții craterului, pentru că cei mai mulți erau prea mici ca să se descurce singuri.

În pofida trecerii unei coloane atât de mari, bolta rezistă și nimeni nu se trezi îngropat. Skall, care mergea în urma tuturor, ieși ultimul, mânjit de pământ ca un trol.

Nimeni nu rosti niciun cuvânt, toate privirile erau îndreptate spre castelul care ardea în noapte.

O casetă neagră

Castelul arse toată noaptea. Vântul din larg împinse fumul spre interiorul insulei. Când se luminează de ziuă, construcția se prăbușiră. Donjonul rămase însă în picioare, ca și porțiunea de metereze dinspre ocean, restul se fărâmiță, într-un morman de pietre înnegrite.

Inga și copiii fură primiți în sat cu multă circumspecție. Tânăra se grăbi să anunțe moartea glorioasă a lui Fodor, care pierise punând capăt uneltirilor sinistre ale doamnei Urd... Fără să le lase pescarilor timp să se dezmeticească după această veste, Inga ceru vasul promis de defunct drept răsplată pentru serviciile pe care li le făcuse.

La gândul că vor trebui să se lipsească de o ambarcațiune, oamenii bombăniră. Soția lui Fodor proclamă că niciodată nu era bine să te opui voinței unui mort, pentru că asta putea să-l facă să iasă din mormânt și să-i hărțuiască pe cei vii. Așadar, Inga primi o ambarcațiune mare de pescuit, care nu arăta foarte bine, dar era încă în stare să navigheze.

— Fodor ți-a promis un vas, dar n-a spus nimic de cârmaci, bombăni cel care părea să fie noul șef al satului. Trebuie să-ți găsești singură un marinar care să vrea să te ducă acolo unde dorești.

Inga își stăpâni furia. Nu se pricepea deloc la navigație și n-ar fi fost în stare să iasă în larg.

Copiii din sat îi alungau pe infirmi cu pietre, așa că tânăra hotărî să se instaleze în ambarcațiune. Barca aceea mare, eșuată

pe nisip, se transformă treptat într-un fel de mic fort, unde copiii se puteau baricada îndată ce fiii pescarilor le căutau nod în papură.

Inga făcu numeroase încercări ca să-i convingă pe tinerii mateloți să-i ducă, pe ea și pe protejații ei, până pe continent. Înmulți promisiunile de recompensă, dar zadarnic. Nimeni nu voia să se imbarce împreună cu ceea ce numeau deja „liota de monștri”.

— Asta o să ne poarte ghinion, îi explică băiatul. Văzându-ne plecând pe mare, zeii vor dori un singur lucru: să înece această gloată de troli hidoși. Se vor grăbi să ne trimită furtuni, care ne vor scufunda! Nu! Ar trebui să fii nebun să te imbarci cu această ceată de betegi.

Inga începuse să-și piardă speranța. Atunci, o siluetă înspăimântătoare se ivi din landă. Negru, cu părul pârlit, cu pielea plină de arsuri supurânde, fratele Ioan traversă satul, cu privirea mândră, cu o casetă pe jumătate carbonizată sub braț.

Părea mai calm, ca și cum, odată cu distrugerea castelului, nebunia i se atenuase. Merse de-a lungul plajei și se opri la prova ambarcațiunii eșuate, examinând-o pe toate părțile. Vântul îi smulgea bucăți din sutana zdrențuită, pe care incendiul o redusese aproape la nimic.

— Am aflat că ai o ambarcațiune, dar nu și cârmaci, spuse el. Mi-am amintit deodată că, într-o viață anterioară, am fost și marinăr. Dacă vrei, voi fi eu cârmaciul. E timpul să ne întoarcem acasă.

— Și doamna Urd? întrebă Inga.

— E aici, răspunse bărbatul, cu un zâmbet ciudat pe buze. Va călători cu noi.

Ridică capacul casetei și Inga putu să vadă câteva oase calcinate amestecate cu multă cenușă.

Atât mai rămăsese din prințesa neagră.

A doua zi, plecară odată cu marea.

CUPRINS

<i>Avertisment</i>	5
Noaptea lupului	7
Scheletele de fier.....	9
Doamna cu chip de porțelan	19
Castelul celor doi corbi	31
Un copil în mulțime.....	42
Lupule, ești aici?.....	47
Cei de jos	62
Vremea lupului.....	77
Zeul fără chip.....	87
Cărțițele	96
Crime, fantome și vârcolaci.....	107
Prizonierul landei.....	121
Adevărul și numai adevărul.....	138
Suflul dragonului	147
Cel ce merge în întuneric.....	158
Căsătorie însângerată.....	171
Fiara care plânge.....	179
Balul celor care ard	185
Subterana	197
Plimbarea nocturnă.....	206
O casetă neagră	212